

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Creasey John\West - Tri pohledy na vrazdu.pdb

PDB Name: West - Tri pohledy na vrazdu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.2.2010
Modification Date: 6.2.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Creasey
Tri pohledy na vrazdu

Další příběh Rogera Westa ukazuje čtenáři vraždu ze tří zcela odlišných úhlů. Z pohledu pronásledovatele, pronásledovaného a oběti. Tento případ Scodand Yardu začíná loupežným přepadením, jehož dozvuky jsou snad ještě krutější, než čin sám.

Knihy nás seznamuje s moderními metodami policie, ale dává nahlédnout i do života rodiny prožívající citový otřes a popisuje i osudy zoufalců, kteří již nemají co ztratit, protože už jednou vraždili.

John Creasey dosud nenapsal lepší kapitolu o úspěšném tažení superintendanta Westa.

1. POHLED PRVNÍ

Pro Paula Bennisona to bylo normální ráno.

Normální u něho znamenalo velmi příjemné. Byl šťastně ženatý a měl tři děti - sedmnáctiletou dceru a dva syny, jednoho osmi a druhého dvanáctiletého. Jeho paní byla rovněž šťastná. Netvořili sice vyloženě ukázkový pár, ale dobře si rozuměli. Měli stejný pohled na život a díky tomu i shodný názor na spoustu věcí.

Pokud se Paulovi líbil nějaký vtíp, obvykle pobavil i Isobel. Když se jednomu z nich zdála některá událost tragická, smutná nebo dokonce děsivá, bylo pravděpodobné, že se tak bude jevit i tomu druhému. Neměli stejné záliby. Paul měl rád symfonickou hudbu, zatímco Isobel dávala přednost lehčím orchestrálkám. Paul byl vášnivým čtenářem krásné literatury, ale Isobel, pokud vůbec četla, sáhla raději po nějaké romantické novele. Jejich vkus se lišil i v oblasti filmu a divadla, ale oba dva shodně neměli rádi frašky, Shawa a Anouilha.

Bylo to normální ráno. Dokonce se i probudili jako obvykle. Paul se budil skoro pokaždé první. Dnes si uvědomil, že už je denní světlo, dolehl k němu zpěv ptáků z předměstské londýnské ulice, slyšel kroky lidí, spěchajících do práce, a vzdálený hukot aut. Hned nato si všiml, že mu poněkud brání ve výhledu světlé, rozčepýřené vlasy Isobel, ležící vedle něho, blíž k oknu. Spala bez síťky na vlasy a bude se proto dnes muset potýkat se svými vlasy ještě víc než jindy.

Usmál se a spokojeně si hověl v teple, sálajícím z jejich nahých těl.

Existoval jen jediný důvod, proč Isobel usínala bez síťky a spala prostovlasá. Důvod jim oběma stejně drahý. Bylo to dokonalé souznění, jež se po celých osmnáct let jejich společného života projevovalo v podobných chvílích jako minulou noc. Beze slov a bez příprav je oba přepadla touha, které vzápětí podlehli, třebaže ještě před pár okamžiky na nic podobného ani nepomysleli. Pak se dostavila příjemná únava a útlum, jenž zkrivil Paulovy rty do úsměvu a byl příčinou Isobeliných rozcuchaných vlasů.

Odolal pokušení otočit se a obejmout ji. Zůstal ještě chvíli ležet na zádech, dokud se úplně nepřebíral, potom uslyšel zezdola odbíjet hodiny.

"...pět, šest, sedm."

"Už je čas," zamumlal a dopřál si ještě několik minut v teple a pohodlí, než po sobě pečlivě urovnal přikrývku. Ještě nebylo třeba budit Isobel. Mohl se umýt a oholit a potom vzbudit děti. S přibývajícimi lety, když už stěží rozpoznal, kde má pas, a byl si vědom nejméně deseti kil nadváhy, snídal jen kávu a toust, kvůli tomu nemusel Isobel budit. Ta bude vstávat až později, aby připravila snídani pro děti.

Oblékl si župan, potichu za sebou zavřel dveře a prošel okolo Roseina pokoje. Ještě spala. Z pokoje chlapců, černovlasého Paula Druhého a plavovlasého Michaela, se ale ozýval šepot. Když tam Paul Bennison senior nahlédl, uviděl Michaela ležet v posteli na zádech, oblečeného jen v kalhotách od pyžama, a Paula, jak sedí u okna a něco vypráví. Bylo těžké rozpoznat, kdo se lépe baví, jestli vypravěč nebo posluchač.

"Ještě deset minut, kluci," řekl jim Paul.

"Dobře, tati," řekl Michael.

"Okej," ozval se Paul.

Ano, začínalo normální ráno, beze stopy po blížícím se neštěstí.

"Měl jsi mě vzbudit dřív," vyčítala mu Isobel, když jí přinesl čaj do postele. Když si sedala, sklouzlo jí z jednoho ramene prostěradlo a odhalilo jí nadra. V ten okamžik se ozval Michael.

"Mohu jít dál, mami?"

"Jdi se nejdříve umýt," zavolala na něj Isobel.

"Já už jsem umyjet."

Prostěradlo bylo mezi tím na svém místě.

Snídaně také proběhla normálně. Paul seděl při jídle na židli u okna a díval se na úzký pruh trávníku, lemovaného květinami podél plotu Pendletonových, kteří s nimi sousedili zprava. To léto jen málo přšelo, ale záhon přesto hýřil barvami hledíků, aster, sedmikrásek a měsíčků. Taky jiriny se už chystaly jen jen rozkvést, ale letos asi nebudou mít tak veliké květy.

Zatímco Paul pojídal toust, Isobel chystala snídani pro děti. Měla ještě trochu rozcuchané vlasy a neměla punčochy, což bylo neklamným znamením, že dosud nepobyla dostatečně dlouhou dobu u masážního pásu. Ne že by to potřebovala, měla postavu jenom o trochu plnější než v dobách, kdy se poznali. Paul velice pochyboval o tom, čeho se Isobel tolik bála, že se z ní jednou stane obtloustlá matrona. Přesto držela různé nesmyslné diety. Měla pěkné, pevné nohy, které se zužovaly k hezkým kotníkům. Byla obutá do provázkových sandálů, které si koupila během jejich první zahraniční dovolené, vloni na Costa Brava.

Paul si v duchu říkal, tak jak už alespoň stokrát při vzpomínce na tuhle dovolenou: A to všichni říkali, jak to bude levné! Potom si ale s úsměvem pomyslel: Ale stálo to za to. Jako obvykle děti spěchaly, aby ho vyprovodily, když odcházel na zastávku. Stejně tak Isobel, která se objevila v poslední chvíli, aby mu zamávala. Říkal si, jak vypadá dnes ráno mladě. Těžko se dalo uvěřit, že už má tak velkou dceru, jako je Rose.

Cestou potkal pár sousedů, jako obvykle. Chytil stejný vlak. Byl pátek. Výplatní den. Den, kdy připravoval výplaty pro jedenatřicet zaměstnanců, kteří dostávali mzdu jednou týdně. Vybíral z banky obvykle pět set liber, aby ještě na zbytek týdne zůstala v pokladně nějaká hotovost. Už tolikrát vybíral z banky v pátek pět set liber, a pokaždé bez sebemenších problémů, že se to stalo běžnou rutinou.

Pět set liber v té době nebyl obnos, který by přitahoval pozornost bankovních lupičů. Ti se zajímali o větší peníze. Od kanceláře to měl jenom necelých sto metrů. Necelých sto metrů chůze mezi spoustou lidí. Nezdálo se mu to vůbec nebezpečné, ale Isobel si pokaždé, když se dozvěděla o nějakém loupežném přepadení, dělala obavy a vyptávala se, jestli dodržuje všechna bezpečnostní opatření. Kent, stárnoucí šéf kanceláře, byl trochu strašpytel, a proto vždy nechával jít jednoho člověka před ním a jednoho za ním, aby snížil riziko na minimum.

Benisson měl štěstí, že našel ve vlaku volné místo k sezení. Kancelář byla od nádraží Waterloo pouhých patnáct minut pěšky rychlou chůzí přes nový Waterloo Bridge. Odtud byl hezký pohled na všechny ostatní londýnské mosty, ať už se chtěl sám pokochat tím pohledem nebo když chtěl vzít příbuzné, kteří k nim přijeli na návštěvu, na rychlou prohlídku města.

Bylo klidné, trochu zamlžené, slunečné ráno, na srpen nebylo ještě ani moc teplo. Řeka vypadala jako ze skla. Ještě ji nebrázdil žádný člun. Velká administrativní budova na jižním břehu nedaleko od festivalové haly byla skoro hotová. Některé kanceláře už byly obsazeny, nic netrvá věčně, ani výstavba.

Jeho kancelář se nacházela na kraji Covent Garden, v malém bloku starých budov, což byly vlastně tři domy spojené do jednoho. Firma Revel a synové vyráběla všechny možné druhy kartonů, obalů, kontejnerů a balícího materiálu. Léta se hovořilo o stavbě malé továrničky někde mimo Londýn, ale nemovitost v Covent Garden byla docela pěkné jmění a dodávky z tohoto místa velmi příhodné. Většina zakázek byla na objednávku s co nejkratší dodací lhůtou. Prakticky žádný z jejich výrobků nebyl vyráběn sériově.

Paul Bennison byl rád na tomto místě a doufal, že nová továrna zůstane navždy jen snem v mysli starého pana Revela. Kent, šedovlasý, malý, zavalitý a permanentně naježený člověk s huňatým obočím, byl už ve své kanceláři. Úředníci pracovali v horním podlaží a viděli odtud na část trhu.

"Dobré jitro, Paule."

"Nazdar, Georgi."

"Mám dnes od rána trochu obavy," řekl Kent.

"Co tě trápí?" Bennison odemkl svůj psací stůl a šel k trezoru do rohu místnosti, kde byly uloženy všechny mzdové knihy. Stvrzenky, obálky, všechno bylo nachystáno. Na každé obálce byla napsána částka, která se do ní má vložit. Kromě toho na ní bylo uvedeno kolik činí srážka na daň, zdravotní pojištění, dobrovolný příspěvek na charitu, srážka u zaměstnanců, kteří si platili podnikové důchodové připojištění. Práce s tím byla vždycky hotova již ve čtvrtek.

Bennison vyndal knihu mezd a krabici se stvrzenkami.

"Harry Myers dneska nepřijde," oznámil mu Kent.

"To zvládneme," uklidňoval ho Bennison.

"Coje s ním?"

"Jeho žena říká, že má trochu teplotu, a myslí si, že by měl zůstat přes víkend v posteli," odpověděl Kent. "Vím, že to zvládneme, ale nevidím to rád, když tě do banky doprovází jenom jeden člověk." Bennison se na něho podíval a stěží potlačil smích. George Kent, věčně rozčilený chlap, ale dobrák od kosti, jakého na místě šéfa často nepotkáš, na tom nic k smíchu neviděl.

Bennison byl vysoký, až na pár šedin ještě pořád skoro tak tmavý jako jeho mladší syn, elegantní a docela pohledný muž, zatímco Kent působil úplně obyčejným dojmem. "Deset let jsme neměli žádné potíže," poznamenal. "Nevím proč by se to mělo zrovna dneska ráno změnit. Charley může jít za mnou jako obvykle."

"Šel bych s vámi, ale pan Revel se tu má během dopoledne zastavit. Víš přece jak by byl naštvanej, kdybych tu nebyl."

"Děláš si zbytečné starosti," uklidňoval ho Bennison.

On sám si starosti nedělal. Žádné potíže si vůbec nepřipouštěl. Charley byl poslíček a "děvče pro všechno". Bývalý námořník na obchodní lodi, člověk dobré pověsti, jenž už ve svých šedesáti letech neměl takovou sílu jako kdysi, ale byl čilý, ostražitý a naprosto loajální. Když spolu těsně po desáté odcházeli z kanceláře, šel za Bennisonem a šeptal:

"Pan Kent je pěkně posera."

"Ten už se nezmění," poznamenal Bennison.

Šel dál, Charley za ním, s odstupem zhruba tří metrů. Charley nosil buřinku a světlešedý oblek. Bennison měl na sobě jako obvykle šedý oblek z odlehčeného materiálu. V klasickém obleku by mu bylo moc horko.

Všechno vypadalo normálně. Dodávky i nákladáky se ploužily úzkou ulicí. Na jednom jejím konci stála pyramida dřevěných lísek, naplněných ovocem a zeleninou, a čekala, až ji někdo odveze. Lehký vítr k nim donesl hnilobný zápach zkažené zeleniny. Někáký muž před sebou tlačil káru, přeplněnou zářivě žlutými pomeranči, označenými Outspan. Další chlapík ho následoval s krabicemi jablek, jež nesly nápis Australian Granny Smith. Malá dodávka zase vezla krabice s banány, na kterých stálo West Indies Produce. Bennison přemýšlel, tak jako už mnohokrát předtím, o zvláštní romantické atmosféře tržiště a o tom, jak jsou si vlastně všichni ti drsní, neotesaní, tvrdí a siláčtí lidé, kteří tu pracují, podobní na celém světě, ať tmavé nebo bílé pleti, muži či ženy, z nichž někteří pracují za slušný plat a jiní jen za to, co jim vystačí k holému živobytí. Přestože měl celkem solidní znalosti o ekonomice obchodu, vždycky se divil, jak je možné, že ovoce dovezené z takové dálky je tak dobré a levné - ovšem v tom, co je levné, se s Isobel neshodli.

Při vzpomínce na Isobel se usmál. Uviděl dva muže, stojící vedle částečně naložené dodávky s pytlím s cibulí z červeného vlákna, který vypadal, že co nevidět praskne, s bedýnkami kapusty a několika pydi brambor. Nevěnoval jim větší pozornost, protože už vcházel do banky.

Přistoupil k okénku se známým pokladníkem, kterého znal již deset let - a vlastně ho doopravdy neznal. "Dobré ráno."

"Všechno jako obvykle, pane Bennisone?"

"Žádné zásadní změny."

"Hned to bude."

Trvalo to sedm minut, během nichž Charley zaujal postavení vedle dveří. Pokud by nastaly nějaké potíže, muselo by to být při odchodu Bennisona z banky, až ponese ve staré kožené aktovce pět set liber v jednolibrových a desetišilinkových bankovkách a ve stříbrných a měděných mincích. Ta taška byla docela těžká. Měl ji připevněnou řetízkem ke svému zápěstí - vlastně k ní byl připoután: ne že by někdy připustil byt' sebemenší nutnost takového opatření.

Kývl na Charleyho.

Vyšel ven.

Všiml si, že dodávka s těmi dvěma chlapíky je dosud zaparkovaná u obručníku. Měli píchlou pneumatiku nebo jim selhal motor? Nebo tam čekali na další zboží? Bennisona to napadlo v momentě, kdy míjel dodávku. První věc, která ho vystrašila, bylo slabé zapískání jednoho z těch mužů.

Nato vykřikl Charley: "Pane Bene - dejte pozor! Bacha -"

Bennison se napůl otočil. Těsně za ním stál muž s nějakou zbraní v ruce, s něčím, co mu v tom zlomku vteřiny připadalo jako železná tyč. Bennison ho chtěl nakopnout, ale dříve než jeho noha našla svůj cíl, dostal do hlavy ránu, která mu málem rozdrtila lebku.

Kousek za ním učinil Charley zoufalý pokus ho dohonit, ale ze dveří se na něj vrhl nějaký chlap. Charley uviděl jeho obličej, poznal ho a zahlédl křečovitý záchvěv strachu v jeho očích. Pak už uviděl záblesk nože v mužově ruce. Dříve než stačil vykřiknout, ucítil podivnou, příšerně pálivou bolest v hrudi.

2. POHLED DRUHÝ

Dva muži, stojící vedle poloprázdné dodávky, se oba pohnuli vypočítaným tempem, oba přesně věděli, co teď musí udělat. Krátce mrkli na svého komplice, který stál předtím u vchodu, a nyní zaútočil na muže, doprovázejícího Bennisona. Měli štěstí, protože tam tou dobou nebylo moc lidí, a v tom okamžiku se zdálo, že si nikdo neuvědomuje, k čemu právě došlo.

Win Marriott, třímající železnou tyč, praštil po hlavě člověka nesoucího brašnu s penězi s takovou lhostejností, jako kdyby zatloukal kladivem hřebík. Zhlédl hrůzu v mužových šedých očích a pak jejich strnutí, když upadl do bezvědomí. Ještě než klesl k zemi, Marriott se sehnul a popadl ho za nohy. Mo Dorris uchopil ve stejný okamžik oběť za ramena. Nacvičovali to tolikrát, že se vypracovali k dokonalosti. Dorris byl už potřísněn od krve, ale to ho nezastavilo. Drželi svou oběť, Bennisona, mezi sebou, rozhoupali jeho tělo a hodili na bedýnky s ovocem a zeleninou. Víc se o něj nestarali. Dopadl doprostřed podlahy dodávky, kde ponechali prázdné místo. Ve stejném okamžiku zařval

motor, když čtvrtý člen gangu nastartoval a chystal se odjet. Oba útočníci naskočili na korbu. Vzápětí se ozval křik: "Zloději, chyt'te zloděje!"

Současně rozřízl vzduch kvilivý ženský jekot:

"Policiíííí, "křičela. "Policiíííí!"

Nějaký mladík, jenž vypadal v úzkých kalhotách a s ulízanými černými napomádovanými vlasy jako chuligán z padesátých let, se vrhl na dodávku, chytil se za její postranice a snažil se vyšplhat nahoru.

Marriott ho přetáhl železnou tyčí přes prsty tak, že vyjel a pustil se.

Okolo dodávky právě nějaký muž tlačil káru s pomeranči, těmi, co si před chvílí prohlížel Bennison. Všiml si, co se děje, zahlédl záblesk v očích řidiče dodávky a pustil mu dvoukolák s pomeranči do cesty. Řidič strhl volant, blatník dodávky zachytil oj dvoukoláku a naklonil ho k jedné straně, až bedýnky s pomeranči sletěly na zem, rozbily se a pomeranče se rozkutálely po celé ulici. Některé rozmáčkla kola dodávky a vymáčkala z nich spoustu šťávy. Muž, jenž předtím tlačil dvoukolák, na jeden z pomerančů šlápl a upadl.

Dodávka se hřmícím motorem zmizela za rohem.

Marriott a Dorris zaklapli zadní čelo dodávky, aby na ně nebylo vidět a sklonili se nad Bennisonem. Marriott měl v ruce krátký ostrý nůž. Vrazil ho do kožené brašny s výplatami a rychle, s ohromnou zručností nožem pohyboval, jako by to byla pila. Když skončil, začal řezat směrem dolů. Dorris se krčil vedle něj a pozorně ho při tom sledoval.

Bennison tiše zasténal.

Z hlavy se mu řinula krev na pytle s kapustou na jedné straně, jiný pramínek krve potřísnil pár mrkví.

Marriott vrazil znova nůž do brašny a začal dělat třetí řez - uvnitř se objevily svazky bankovek, všechny řádně urovnané.

"Kolik jsi říkal, že to bude?" zeptal se ho Dorris.

"Pět tisíc."

"To není pět tisíců!"

"Mělo by být," řekl Marriott. Vytáhl peníze ven a nacpal si je do kapsy. "Kde teď jsme?"

Dorris, pořád ještě přikrčený, ho dlouze pozoroval. Marriott si olízl rty a zeptal se už trochu podrážděně:

"Tak kde jsme?"

"To není pět tisíců."

"Co na tom ksakru záleží, kolik to je, hlavně že to máme, ne? Kde sakra jsme?"

Bennison znova zasténal. Marriott se na něj dolů podíval a viděl, že má otevřené oči, pravou ruku napřaženou, jako by chtěl chytit Marriotta za kotník. Popadl bedýnku s jablky a mrštil s ní Bennisonovi na hlavu a obličej. Bedýnka se rozbila, dřevo se rozpadlo na třísky a jablka se rozkutálela po podlaze, ale Bennison ležel bez hlesu. Dorris teď stál vzpřímeně a rozhlížel se kolem.

"Jsme na Goswell Road."

"Řekni Alecovi, aby zpomalil."

"Ale..."

"Řekni mu, aby zpomalil!"

Dorris se otočil a zabušil na zadní stěnu řidičovy kabiny. Hned nato auto přibrzdilo, Marriott se přehoupl přes zadní čelo dodávky, aniž by je sklápěl, Dorris jej rychle následoval. Sotva seskočili, dodávka zastavila. Několik lidí se po nich zvědavě koukalo, zvláště na Dorrise, který měl na obličejích stopy od krve. Řidič, ani ne dvacetiletý výrostek, který vypadal spíš jako děvče, se zeptal:

"Máte to?"

"Jasně - rozdělíme to?"

"Později."

"Win -" začal Dorris.

"Nashle," rozloučil se Marriott.

Otočil se a pospíchal pryč, směrem k City. Mladík, který je sem dovezl, se otočil opačným směrem. Marriott přešel na druhou stranu ulice, vědom si toho, že na něj kouká spousta lidí. Nastoupil do autobusu číslo 17 a asi po pěti minutách zase vystoupil a chytil si taxík. Sedl si na zadní sedadlo, chvil se rozčilením a hladil si kapsy. Cítil se mizerně, protože věděl, že má Dorris pravdu - podnikli tohle všechno kvůli mizerným pár stovkám. Nevěděl to jistě, ale v návalu pesimismu si myslel, že nemá v kapsách víc než tři sta, po tom všem. Ani ne stovka na jednoho. Mladý Alec dostane padesát, ostatní se rozdělí na tři díly.

Olízl si rty.

Taky to nebylo bůhvíjak chytré. Teď, když už to měli za sebou, uvědomoval si některé do očí bijící slabiny. To, že to celé on sám naplánoval, mu situaci moc neulehčovalo. Samotné místo přepadení bylo dobré a informace se zdála být věrohodná. Dostal ji od úředníka, který dříve pracoval pro firmu Revel, ale před několika měsíci od nich odešel.

Marriott si okoukl banku, zjistil si přesně, jak všechno o výplatních dnech probíhá, ale zapomněl se zeptat, o jakou částku se jedná.

Pět tisíc? Nebo pět set?

Nesejde na tom, kolik. Měl se ale postarat o něco důležitějšího. O auto nebo taxík nebo další dodávku, aby mohli vyměnit vozidlo. Chyba byla, že neměli připravený odvoz a že se rozprchli třemi směry. Zhlédl přinejmenším dvě helmy policistů na pochůzce ulicí. Policejní píšťalky ale neslyšel, nebo snad přece jen...?

Vystoupil z taxíku u banky a vmísl se do davu lidí na Lombard Street. Společnost tolika lidí mu dodávala pocit jistoty.

Vždycky měl rád dav. Čím víc myslel na to, co se stalo, tím byl klidnější. Určitě by byl slyšel policejní píšťalku, kdyby na ni někdo zapískal, tím si byl jistý. Takže musely uplynout nejméně čtyři, možná pět minut, než si někdo stačil

všimnout toho muže v dodávce.

Třeba ho ještě ani neobjevili - třeba tam ještě pořád leží na podlaze, mezi těmi všemi pomeranči a citrony. Nebo spíš mezi bramborami a mrkví.

Marriottovi se usadil na rtech široký úsměv a začal se potit. Byl poměrně malý, mezi dvaceti a třiceti lety, měl široká ramena, veliký obličej se širokou bradou a překvapivě něžné, světle modré oči. Vlasý nosil hodně nakrátko a jejich barva se nejvíce blížila hnědé. Krátký nos měl zvednutý nahoru tak, že mu byly vidět nosní dírky. Teď měl na sobě starý oblek z hnědého tvídu a jen jeho kumpáni věděli, že v jedné objemné vnitřní kapse v cípu saka jsou ukryty peníze. Možná je tam pět set - konec koncu je to pořád lepší než dloubnutí do oka. Čím dřív je bude moci přepočítat, tím líp.

Zrychlil chůzi a krácel vyrovnaným krokem, jako by se neměl čeho bát, a mohl se postavit celému světu. Dvakrát potkal bankovní posílky s pytlí peněz připoutanými k zápěstí. Ti mají z pekla štěstí - ale jejich den jednou taky přijde! Pokukoval po vchodech několika velkých bank a pokaždě se ho zmocnil radostný pocit. Ten mu nezkazil ani policista, který zvolna krácel ulicí a věnoval pozornost motocyklu, zaparkovanému na místě zákazu stání. To je tak všechno, na co jsou dneska ti podělaní policajti dobří. Slídit po špatně zaparkovaných autech a potloukat se okolo, dokud se nevrátí jejich řidiči.

Marriott mezitím došel do Aldgate.

Nasedl do autobusu jedoucího po Mile End Road a vystoupil na rohu, kde byla z jedné strany restaurace a z druhé kavárna. Pomalým krokem se vydal ke kavárně. U stolu u okna seděl Mo Dorris. Sláva! Vedle něho seděl Alec Gool, ten řidič. Hurá! Chyběl jen Stevens, ten, co měl na starost Bennisonův doprovod. Marriott vešel s lhostejným výrazem do kavárny, kývl na boubelatou mladou dívku za pultem a zavolal: "Kafe a hamburgra, čičo," načež se posadil k ostatním ke stolu u okna.

"Kde je Stevens?" zeptal se šeptem.

"Je v pořádku - volal, že už je na cestě."

"Žádný problém?"

"Všechno šlo hladce," řekl mladý Alec Gool. "Perfektně. Šlohlí jsme tu dodávku a pak už šlo všechno jako po más..."

Alec Gool se odmlčel, když okolo okna prošel nějaký muž. Byl to Stevens. Nakoukl dovnitř a pak vešel. Stevens měl v sobě něco, co Marriotta občas zneklidňovalo. Moc se vytahoval. Byl vysoký, měl ostře řezané rysy a poněkud pohrdavý výraz. Rozhlédl se kolem sebe jako by říkal, že tahle kavárna je pod jeho úroveň, se všemi těmi houskami a sendviči pod plastovými poklopy, s hotdogy a hamburgery čekajícími na smažení, levnými limonádami, lacinými kalendáři a plakáty po zdech, ukazujícími dívčí vnyady, s těmi starými a špinavými voskovými plátny, se stoly s umělohmotnými ubrusy, které nebyly nikdy zrovna čisté.

Vešel a posadil se k nim.

"Kolik?" zeptal se.

"Ještě jsem neměl možnost to spočítat," namítl Marriott.

"A co ti v tom brání?"

"Žádný spěch," opáčil Marriott. Zaklonil se na židli hodně dozadu, až to vypadalo, že spadne. Díval se na Stevense přivřenými očima a vědomě ho provokoval. V duchu si přitom říkal:

Dříve nebo později se musí ukázat, kdo z koho. Musí si uvědomit, kdo je tady šéfem. Doufal, že se to zračí v jeho pohledu.

"Asi čtyři stovky," pravil Dorris.

Stevens se zhluboka nadechl: "Kolik?"

"Čtyři kila."

"Ale říkali jste -"

"Tak jsme říkali, že to bude pět táců, no," přerušil ho Marriott. Mluvil velmi pomalu a rozvážně, v myšlenkách pořád sledoval svůj cíl: Tenhle chlap musí pochopit, kdo je tu šéf. "Dneska tolik nevyzvedával. Ještě jsem to nepočítal, ale mohlo by to být pět set. To je vše."

Stevens na něj upřeně hleděl. Marriott si náhle olízl rty. Dorris se zeptal "Co se děje?" a zmlkl. Mladý Alec oba muže pozoroval, očima jezdil z jednoho na druhého. Měl úzký obličej, vlnité vlasy, které vypadaly upraveně, dlouhé prsty s udržovanými nehty a hezkou postavu. Jeho drsný hlas s přízvukem, který nezapřel Cockney, obvykle lidi, kteří ho neznali, překvapil a mnohé zklamal.

"Co se na mě tak díváš?" ozval se Marriott.

"Kde je zbytek?"

"Řekl jsem ti, -"

"V tom báglu bylo pět tisíc."

"V životě ne," řekl Dorris. "Viděl sem ho, když to rozříz. Vím to."

"Přestaňte," řekl Alec Gool. Jde sem ta buchtá." Počkal, až dívka naservírovala kávu a hamburgery na stůl, zamrkal na její obhroublý, uhrovitý obličej a počkal, až odejde. Po celou tu dobu na sebe Stevens a Marriott hleděli a Marriott začínal mít pocit, že mu dochází dech.

"Dozvíme se to z novin, kolik tam bylo," poznamenal Alec. "Win by to na nás nezkoušel, ví že by se to provalilo."

"Řekli jste pět tisíc," opakoval Stevens.

"To - to musel bejt nějaký omyl. To musel bejt..."

"Omyl," opakoval po něm Stevens skřipavým hlasem. "Ten... ten chlap, co mi to řekl, říkal pět táců. To je přece pět tisíc, ne?"

"Tak se na to podíváme," pravil Stevens. "Koukneme se na to."

Vzadu vedle chodbičky vedoucí k toaletám byla malá místnůstka, do které se všichni vtěsnali. Marriott vyndal peníze.

Jednolibrové bankovky byly v balíčcích po pětadvaceti, stejně tak jako desetišilinkové bankovky. Celkem to dělalo čtyři sta sedmdesát pět liber. Na dně tašky našli Bennisonův příkaz bance, kde bylo uvedeno pět set liber.

"Tak, to je všechno," řekl Stevens ledově.

"Vždyť jsem to říkal," řekl Marriott. Odmlčel se, jako by čekal, že Stevens začne mluvit o špatné informaci, ale honem pokračoval, když Stevens nic neříkal. "Zbytek byl v mincích, snad jste nechtěli, abych to sem nosil." Mezitím si dal peníze zpátky do své kapsy. "Padesát pro Aleca."

"Sedmdesát pět," zareagoval rychle Alec. "Pěťasedmdesát pro mě a sto třicet tři pro každého z vás, hoši, a ještě zbyde jedna libra na baštu. Spravedlivěji jsem to nemohl rozdělit, uznejte."

Nikdo neodporoval.

Marriott rychle rozpočítal peníze. Stejně rychle si každý z nich shrábl, co mu patřilo. Když se rozdělili, věnovali se dál kávě a jídlu. Brzy nato se Marriott a Dorris rozloučili.

O hodinu později odešli i Alec a Stevens, taky spolu, nejmladší a nejstarší člen celé čtyřky, sedmnácti - možná osmnáctiletý hošík a muž po čtyřicítce.

"Ti dva nikdy nic nedokážou," prohlásil Alec s naprostou jistotou. "Ti už jsou teď ztraceni. Ten, kdo si může splést pět set a pět tisíc, by se měl nechat vyšetřit na hlavu. Ale ty a já, Steve - my máme před sebou světlou budoucnost."

Starší z nich to ponechal bez komentáře.

Pokračovali ke křižovatce Whitechapel a Commercial Roads, kde do slunečného dne vyvolávali kameloti to, co tučným písmem oznamovaly titulky. U jednoho z nich se zastavili Marriott s Dorrisem, aby si koupili noviny.

Ti druzí dva okolo jen prošli, ale všimli si titulku: "Loupežná vražda před bankou."

"Tak tys ho zabil," řekl Alec a věnoval Stevensovi rychlý, skoro obdivný pohled.

* * *

"Tak tys ho zabil," vrčel Dorris na Marriotta, rozčilením stěží popadal dech.

"Nebyl mrtvej!" To Stevens musel... "Marriott se odmlčel, navlhčil si rty a pak strčil ruku do kapsy, aby si sáhl na svých stotřiatřicet liber.

"Každopádně jeden z nich je po smrti," řekl Dorris tichým, sotva slyšitelným hlasem. "Takže je to loupežná vražda."

"Neztrácej nervy," řekl Marriott. "Nikdo neví, kdo to udělal. My jen nesmíme zpanikařit, to je všechno. Nic se nestane, neboj."

"Jestli chceš něco vědět, tak už se toho stalo dost," řekl Dorris. "Musíme něco vymyslet."

"Myšlení nech na mně," nařídil Marriott.

Když to říkal, rozhlížel se okolo, ale Stevens ani Alec nebyli v dohledu. Jediný, kdo tam stál a prohlížel si novinové titulky, byl strážník.

3. POHLED TŘETÍ

Vrchní superintendant Roger West z Nového Scotland Yardu měl až nezvykle klidný den. Léta práce ho naučila přistupovat ke každému novému případu tak klidně a beze spěchu, jak jen to bylo možné. Deset minut přemýšlení na začátku vyšetřování mohlo později ušetřit spoustu zbytečně vynaloženého času.

Bylo mu něco málo přes čtyřicet, mezi staršími detektivy Kriminálního oddělení Metropolitní police byl nejmladší. Před lety, když byl nejmladším inspektorem, mu tak rychlý postup někteří kolegové vyčítali, dnes mu to ale už nikdo neměl za zlé. Byl ještě pořád fešák, čímž si vysloužil přezdívku "Hezoun", a většina lidí od Scotland Yardu ho znala jako "Hezouna" Westa, ale z tohoto oslovení se už nadobro vytratila chuť kyselých hroznů.

Měl malou kancelář s okny vedoucími na Temži, což mu bylo milejší než veliká místnost, ale bez výhledu na řeku a nábreží. V jednom rohu stál jeho psací stůl. Ve druhém rohu, za dveřmi, se krčil stůl šéfinpektora Copea, Rogerovy pravé ruky. Cope zrovna nebyl v kanceláři, nejspíš si pochutnával na čaji nebo kávě v kantýně. Na stole měl vzorný pořádek a práci hotovou do té míry, jak to bylo v Kriminálním oddělení možné. Vždycky se našly nějaké dosud rozpracované případy.

Na římse krbu, v němž v zimě, navzdory velkým radiátorům, hořival oheň, leželo několik příruček a na jedné straně stála velká fotografie ženy a dvou chlapců. Chlapci na obrázku byli ještě malí, ne víc než osmi až devítiletí, a žena vypadala také velmi mladě. Mohlo jí být tak ke třiceti. Roger občas, když byl zavalen prací na nějakém případě, letmo pohlédl na tuhle fotografii své ženy a dvou synů, pousmál se, a zase se ponořil do práce.

Do téhle chvíle ještě nikdy neslyšel o Bennisonových, třebaže jeho vlastní rodina s nimi měla hodně společného. Byl

pátek, půl dvanácté dopoledne, a on zrovna přemýšlel, jestli by si mohl vzít v sobotu volno, aby tak měl volný celý víkend. Tohle léto se mu to podařilo už dvakrát. Věděl, že kluci mají program nabitý sportem - většinou tenisem a plaváním - a teď, když už jim je sedmnáct a osmnáct, mohou se už o sebe postarat sami. Kdyby se mu podařilo vzít Janet na pár dní na pobřeží, pomohlo by jim to oběma na několik týdnů. Nebude snadné najít hotel, ale kolegové od brightonské policie už pro něj v minulosti pár zázraků udělali. Měl rád Brighton. Do jisté míry mu připadalo tamní pobřeží více londýnské než v Southendu, přímořských lázních východního Londýna.

Dveře se otevřely a vstoupil Cope. Byl to vysoký, rozložitý chlap s kulatým, poněkud zkormouceným obličejem a skoro přihlouplým výrazem. Měl řídnoucí černé vlasy, výrazný orlí nos a hluboko zasazené oči tak tmavě modré, že se zdály být černé.

"Slyšel jsi o té fušce v Covent Garden?"

"Něco málo," řekl Roger.

"Našli tu dodávku."

"A máme nějakou stopu po tom pohřešovaném?"

"Jo, to máme," řekl Cope. Protáhl se mezi stěnou a svým psacím stolem a posadil se. Patřil k lidem, kteří si stěžují, když vůbec nemají proč, ale zato snášejí s andělskou trpělivostí zcela průkazný důvod ke stížnosti, jakým je třeba nedostatek životního prostoru na pracovišti.

"Je pěkně domlácený. Úplně na kaši."

Roger nic neřikal.

Jeden mrtvej, jeden na smrtelný posteli, to není špatný skóre," pokračoval Cope. Přinesl k Rogerovu stolu nějaký papír.

"Říkal jsem si, že bych ti asi měl tohle dát," řekl rozmrzele. "Mám ti to přečíst?"

Roger vstal od stolu. Zprávy o tom, že byl někdo zavražděn nebo ubit k smrti, ho vždycky vyvedly z míry a vyvolaly v něm vlnu vzteku. Raději se prošel od stolu k oknu a zase zpátky, než se podíval na ten papír, což byla kopie zprávy vydané Informační kanceláří, a v ní poprvé uviděl jméno Bennison.

"Druhá oběť loupežného přepadení v Covent Garden byla dnes ráno nalezena v dodávce, která byla včera ukradena firmě Medley Brother. Medley Brothers měli tuto dodávku zapůjčenou. Jméno oběti: Paul Bennison, bytem Acada Avenue 35, Wimbledon, věk 39. Ženatý, manželka Isobel, věk 38 let. Tři děti, nejstarší dcera 17 let. Bennison odvezen do nemocnice Charing Cross, kde se podrobí operaci hlavy a poraněného obličeje. O jeho současném stavu není dosud nic známo."

Roger stál před Copeovým psacím stolem a velice pomalu pročítal tu zprávu. Cope ztěžka dýchal, měl problémy s dutinami.

"To je svinstvo," řekl.

Roger se přistihl, jak si pro sebe říká: žena, tři děti.

"A co ten Charley Blake, ten co ho doprovázel?"

"Byl vdovec," odpověděl Cope. "Měl jednu provdanou dceru, která žije v Kanadě. Bydlel v dělnické ubytovně a trávil většinu svého volného času koukáním na televizi a nebo na fotbale."

Rogerovi se do jisté míry ulevilo. Alespoň smrt tohoto muže, jenž doprovázel Bennisona cestou do banky a zpátky, zřejmě nikomu nezpůsobí hluboký zármutek, nikdo nebude jeho smrti tolik trpět. To se o Bennisonovi říct nedá.

"Kdo na tom bude dělat?" ptal se Cope.

"Nevím," odpověděl Roger.

"To je z té bleskové porady," poznamenal Cope a přisunul k němu nějaké papíry.

Toho rána se konala porada zástupců komisařů a velitelů, jejich rozhodnutí se asi hned tak nedočkají. Na obvodě samozřejmě začnou s předběžným vyšetřováním, nestávalo se, že by něco důležitého opominuli. Tohle ale byla nepochybně práce pro někoho ze starších detektivů Yardu a Roger věděl, že tenhle případ nejspíš přidělí jemu. A tak věnoval asi patnáct minut pročítání prvních hlášení. Mezi nimi byla i výpověď očitého svědka přepadení Bennisonova doprovodu, Blakea. Tím svědkem byl nosič, muž středních let, jenž nesl na hlavě narovnané lísky. Byl zrovna na druhé straně ulice.

"Ten chlap vyšel přímo ze vchodu a já koukám, jak vytahuje nůž, co měl za opaskem. Ten věděl, kam se trefit. Vrazil mu nůž mezi žebra. Bylo mi jasné, že to má ten chudák za sebou, ještě dřív, než se svez k zemi. V mžiku bylo po všem."

Roger si to zasunul v paměti někam dozadu a probíral zatím další výpovědi. Všechny se zmiňovaly o jednom: o rychlosti, s jakou byla celá akce provedena. Žena, která náhodou koukala z okna kanceláře v prvním poschodí budovy sousedící s bankou, vypověděla:

"Nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Viděla jsem jednoho muže, řekla bych, že byl spíš menší a podsaditý, jak praštil oběť do hlavy železnou tyčí - myslím, že to byl ocelový úhelník, můj muž totiž někdy používá ocelové úhelníky při stavbě garáží, proto vím, jak vypadají. Pak se zdálo, že svou oběť strhnul dozadu, zatímco ten druhý chlap ji popadnul za nohy. Než bys řekl švec, hodili ho na dodávku, jako by to byl pytel brambor. Pořád ještě slyším ten zvuk, jak dopadl na podlahu. Dodávka se rozjela prakticky ve stejný okamžik a ti dva útočníci naskočili dozadu. Pak se ta dodávka srazila s vozíkem s pomeranči a zmizela za rohem."

Člověk, který pustil káru naloženou pomeranči dodávce do cesty, místo aby je dovezl stánkařům na tržišti, k tomu řekl:

"Já jsem to přepadení neviděl, ale slyšel jsem křik a viděl ujíždět auto. Strčil jsem svůj vozík řidiči do cesty, ale on strhl volant a zachytil jenom držadlo. Stálo mě to deset liber za ty pomeranče, ale udělal bych to zas, kdyby to bylo potřeba."

Byly tam i další výpovědi, například mladíka, který uvedl:

"Viděl, že se něco děje, vyskočil na zadek dodávky, ale někdo ho praštil děsně velkým železem přes ruku."

Měli zatím málo informací o Blakeově vrahovi, muži s nožem. První svědek a ta žena z okna toho viděli nejvíce - a měli největší šanci vidět obličeje tří zúčastněných. Zdálo se, že si nikdo nevšiml řidiče dodávky. O té se zmiňovala následující poznámka:

"Dodávka je majetkem Medley Brothers z West Hamu. Byla zapůjčena Medleyové firmě z Covent Garden, a ta ji toho rána nepoužívala. Chtěli ji později vrátit. Řidič dodávky byl v době loupeže na obědě."

"Možná by nám ten řidič taky mohl něco povědět," zamumlal Roger jen tak pro sebe.

"Coto?" zeptal se Cope.

"Zapomeň na to."

"Mluvíš sám se sebou, to je znamení," pravil Cope zlověstně. Podíval se na něj a ušklíbl se: "Chtěl bys na tom dělat, že jo?"

"Chtěl i nechtěl," odpověděl Roger po pravdě.

Když dočetl, ozval se jeden ze dvou telefonů na jeho stole. Mrštým pohybem, nacvičeným za léta praxe, ho zvedl.

"West."

"Á, Hezoun." Byl to Campbell, nově povýšený zástupce velitele Kriminálního oddělení. Velitel byl na dovolené a zástupce komisaře byl povolán do Paříže kvůli nějaké akci Interpolu, a tak teď šéfoval Campbell.

"Ty teďka na ničem velkém neděláš, že ne?"

"Zatím ne," řekl Roger.

Campbell se rozesmál.

"Máš pravdu - chystám se to změnit. Jedná se o Covent Garden. Mohl by ses na to rychle mrknout a dát mi dnes odpoledne vědět, co tomu říkáš? Starý pán je trochu nervózní." Starý pán byl komisař, šéf Metropolitní policie, a když se o nějaké vyšetřování začal zajímat osobně, museli se mít všichni na pozoru. "Poslední dobou se množí případy loupežných přepadení při výběru peněz na výplaty."

"Pustím se do toho," slíbil Roger.

"Všechno ostatní nech plavat, jo?"

Roger mrkl přes stůl na Copea.

Ještě dopoledne navštívím ty tři očitě svědky. Jejich výpověď vypadá docela slibně. Jsou všichni z jednoho okresu. Zastavím se taky u firmy, která zaměstnávala Bennisona - Revel a syn. Vůbec nechápu, proč ten chlap, co se schovával u vchodu, zaútočil na toho Blakea, který dělal doprovod, nožem. Podle mě by stačilo, kdyby mu byl přes hlavu přetáhl kus hadru - a nemusela to být loupežná vražda. Takhle budeme moci toho chlápka s nožem nechat pověsit a já bych -"

"Už se nerozčiluj," řekl Campbell se smíchem. Když dotelefonoval, řekl Cope zasmušile.

"Takže ti to dali. To znamená, že já se nehnu z kanceláře a budu přikován k psacímu stolu, hůř než v kriminále. Kdo by chtěl bejt policajtem?"

"Zjistí, kde bydlí Bennison, jo?" požádal ho Rogers. "Myslím, co je to za okres. Pak se spoj s tamním oddělením a vyptej se na všechno, co se týká jeho rodiny. Věk dětí a tak podobně. Taky budu potřebovat všechny informace o tom mrtvém muži. A pokud bys potom neměl co dělat..."

"To by stačilo," zavrčel Cope. Zvedl telefon a řekl do něj:

"Pan West odjíždí. Pošlete auto s řidičem před hlavní vchod."

Roger mu kývnutím poděkoval a přitom si bral čtverhraný kufřík, připomínající krabici, který měl pořád připravený - takzvaný mordkufr. Když za ním zaklaply dveře a kráčel prázdnou chodbou k výtahu, přemýšlel napůl pobaveně, napůl smutně, o své i Cambellově, ale i Copeově reakci. Došlo k tragédii, nenadálé a děsivé. Chladnokrevní a bezohlední zabijáci přepadli muže, kteří plnili své povinnosti. K tomu žena s celou rodinou, zmítaná strachem a obavami, možná ztratí muže, na kterém stojí celý jejich svět - a v Yardu se vtipkuje. V Yardu se musí vtipkovat. Přiznat nějaké pocity, dokonce pocitům propadat, by jen brzdilo jejich práci.

Nic mu nesmí překážet v práci, chce dopadnout vraha, musí je dostat všechny čtyři.

4. NEKLID

Tělo sice už odvezli z místa činu, ale policie dosud zabírala chodník i část ulice, takže tam byl možný jenom jednosměrný provoz. To vyvolalo značnou nelibost u řidičů nákladních aut i menších dodávek, ale i u trhovců, tlačících malé káry. A ještě ke všemu se na druhé straně ulice shromáždilo snad více než sto čumilů. Tři mladinké dívčiny se vyšplhaly na veliký nákladňák, naložený zbožím, stouply si co nejvýš to šlo, živě gestikulovaly a pustily se do fotografování. Uniformovaní strážníci se snažili udržet shluk lidí v co největším odstupu. Dva nebo tři muži z policejního oddělení, oblečení v civilu, se vmísili do davu a nad místem, kde bylo nalezeno tělo, což ohraničovala kresba křídou, se skláněl Simpson, hubený dlouhán zanedbaného zevnějšku. Další čáry, namalované taky křídou, ukazovaly, kde stála ukradená dodávka a kde asi stáli ti dva muži, když zaútočili na Bennisona.

Simpson byl správný čmuchal.

"Říkali, že se tu objevíš, Hezoune," řekl na uvítanou.

"Ne že bych tě nerad viděl. Čím dřív skončí ten zmatek v dopravě, tím líp. Brzy po nás začnou házet shnilý pomeranče."

"Máte už všechno nafocené?"

"Ano."

"Prohlédli jste pořádně chodník i ulici?"

"Na to vem jed."

"Díky." Rogers si klekl na jedno koleno a zkoumal menší z nákresů. Simpson, kterého nedávno povýšili na vrchního inspektora, byl dobrý, ostatně jako všichni z oddělení, ba lepší, než většina z nich. Označil každíčkem místo, kde zůstala krev, otisky prstů, stopy podpatků, prostě všechno, co bylo sebedméně neobvyklé. Tak například v jednom místě na chodníku byla čerstvá rýha, patrně vyrytá něčím tvrdým. Udělal k tomu poznámku "místo, kde zřejmě vypadla útočnickovi z ruky zbraň, kterou použil". Kromě toho napsal spoustu krátkých poznámek na několik proužků papíru, které zalepil do umělohmotné fólie a připevnil k hlavnímu spisu.

Roger pokračoval ve vyšetřování a na všechny otázky dostával zhruba takové odpovědi, jaké očekával. Blakeovu smrt ohlásil seržant z policejního oddělení - nějaké fotografie by měly být k dispozici do hodiny. Nechyběly ani výpovědi těch tří svědků, které si vybral. Simpson je neuvolnil ze zaměstnání, ale zařídil, aby byli k dispozici, jakmile by se jich potřebovali něco zeptat. Mezitím se objevili tři další očití svědci, ale žádný z nich toho neviděl tolik jako ti před nimi.

"Ale stejně bych si s nimi promluvil, Hezoune."

"Jsem pro," souhlasil Roger a narovnal se. "Myslím, že už ty zátarasů můžeme odstranit - zdá se, že jste hotovi."

"Nechám to tady uklidit," řekl Simpson. "Pojedeš si promluvit s těmi očitými svědky?"

"Nejdřív se podívám do banky a potom vyslechnu lidi z té firmy, co zaměstnávala Bennisona," řekl Roger. V duchu se ptal, jak mu teď asi je. Nemocnice byla jen pár minut odtud, možná by nebylo od věci se tam zastavit a navštívit ho.

"Máme někoho u Bennisona?"

"Na co všechno ty nemyslíš?"

Roger se usmál.

"Ale on stejně nebude nejmíň několik dní schopen mluvit," mračil se Simpson. Bankovní úředníci vypadali ztrápeně, ale nebyli jim moc platní. Potvrdili, že pan Bennison vyzvedával každý týden pět set liber, ale že byl vždycky opatrný. Byla to poměrně malá suma na to, aby stála čtyřem lidem za tolik námahy. Všichni zaměstnanci banky samozřejmě věděli, jak pravidelně byly peníze vyzvedávány, a dalo se předpokládat, že o tom vědělo i mnoho dalších lidí. To ráno se nedostavil druhý člen doprovodu, lidé z banky nevěděli proč."

"Dobrá, je to malá částka," řekl Roger. "Provádíte v pátek pravidelně i větší platby?"

Ředitel banky, muž středních let, který mluvil dost pomalu, možná proto, že mu to dělalo takové starosti, přiznal, že ano.

"Spravujeme čtyři účty, užívané k výplatě mezd v celkové výši přes dva tisíce liber, které vyplácíme vždy v pátek."

"Poslední dobou většinu z nich vybírali ve čtvrtek, ale..."

"Mohl byste mi sdělit podrobnosti o těch kontech?" přerušil ho Roger.

"Nechám pro vás udělat přesný výpis."

"Děkuji vám," řekl Roger.

Šel teď ke kancelářím firmy Revel a synové. Na ulici se rozléhal hluk, který způsobily dva vysavače, oba napájené z autobaterie. Dva civilisté čistili chodník i obrubník a dávali do obrovských plastových pytlů všechnen prach, slámu, kusy papíru, koňského trusu, tabák, lístky na autobus, slupky od pomerančů, sirky, prostě všechno, co tam našli. Na protějším chodníku se objevil někdo s filmovou kamerou - byli to lidé z televizního zpravodajství BBC. Jeden z nich

zavola:

"Pane Weste, věnoval byste nám chvilíčku?" Roger si uvědomil, že ho snímají a nasadil křečovitý úsměv. Přes ulici k němu přispěchal muž s mikrofonem.

"Byl jste pověřen vyšetřováním tohoto šokujícího zločinu, pane Weste?"

"Spolupracuji s policejním oddělením tohoto okresu a s vrchním inspektorem Simpsonem," řekl Roger. Simpson se držel mimo dosah, ale když na něj Roger kývl, tak s nesouhlasným zachrčením, ale dostatečně rychle, popošel blíž k nim. Celou tu dobu běžela kamera. Fotografky amatérky už vyklidily pole.

"Máte už nějakou stopu, pane Weste?"

"Zatím máme zevrubný popis tří z těch mužů, kteří se na tom podíleli."

"Měl s některým z nich v minulosti Yard už něco do činění?"

"Pokud jsou v naší evidenci, dostaneme je brzy."

"Je to pravda, že ukradená částka dělala pět set liber?"

"Přibližně tolik, ano."

"A je to pravda, že dodávku, kterou použili, ukradli?"

"Pokud já vím, tak ano."

"Máte nějaké nové informace o druhé oběti, panu Paulovi Bennisonovi?"

"Doufám, že je brzy budu mít," řekl Roger. "No a - taky upřímně doufám, že tenhle případ brzy vyšetříme. To ovšem předpokládá, že se už brzy zase budu moci věnovat své práci." Zašklebil se, muž s mikrofonem se usmál a Roger řekl po straně Simpsonovi: "Popiš jim podrobně všechno, cos až dosud dělal." Odešel a zanechal tam nanejvýš spokojeného Simpsona. U otevřeného vchodu do firmy Revel a synové našel Roger dva uniformované strážníky, kteří ho zavedli po úzkých dřevěných schodech nahoru. Neměli tam výtah a jednotlivá podlaží byla temná a nepřívětivá. Pak konečně dorazil do posledního patra, kde už před lety probourali příčky, aby tak získali jednu velkou kancelář. Ředitel, jenž se jmenoval Kent, utrpěl nesmírný šok. Rty se mu neustále chvěly a ruce se mu tráslly. Zřejmě se cítil odpovědným za to, že nezajistil druhého muže pro Bennisonův doprovod.

"Jsem pořád tttak opatrný, nikdy jsem nic neneneponěchal náhodě," vypravil ze sebe koktavě.

Roger se k němu choval nanejvýš ohleduplně.

Žena středních let, s rovnými vlasy a ofinou, mu poskytla veškeré informace o zavražděném muži - i o poslíčkovi, který měl být druhým členem doprovodu, a který podle jeho manželky ten den onemocněl.

Roger si poznamenal jeho jméno: Harry Myers, bytem v Kensal Green.

Potom se Roger ptal, kdo věděl o pravidelných návštěvách banky, a dozvěděl se to, čeho se obával - věděli o nich všichni.

Jedenatřicet zaměstnanců, vyplácených týdně, jedenáct úředníků, stálí zaměstnanci a pravděpodobně spousta příležitostných dělníků a poslíčků, kteří přicházeli i odcházeli s objednávkami nebo přebírali zboží. Vědělo o tom nejméně pětasedmdesát lidí a zjistit, kdo z nich mohl tu informaci poskytnout lupičům, byl skoro nadlidský úkol. Většina výslechů působila obvykle na samém začátku neutěšeně, ale ta bílá nepopsaná stěna málokdy vypadala tak moc vysoká a nepřekonatelná, jako tentokrát. Roger se utěšoval tím, že má tři očitě svědky a popisy tří hledaných mužů, ale přesto zůstával pesimistický.

Něco kolem tohoto případu ho naplňovalo neklidem. Pokoušel se přijít na to, čím to je. Kladl další otázky, ale nemohl se pohnout z místa. Když skončil s Kentem a ostatními zaměstnanci kanceláře a už chtěl pomalu odejít z budovy, objevil se tam nějaký hodně starý muž se sněhově bílými vlasy a zarudlým obličejem. Opíral se o hůl a vypadal křehounce - jako z porcelánu.

"To je pan Revel, pane." špitla sekretářka.

"Vy jste West, že ano?" Hlas starého pána kupodivu nebyl tak slabý jako jeho tělo.

"Ano, pane Reveli."

"Chci, abyste věděl, že nic nenechám nedokončené, ať je to co je to, za dopadení toho vraha jsem připraven nabídnout odměnu ve výši pěti tisíc liber..."

"To bych zatím nedělal," řekl Roger, když Revel skončil. "Snad se nám podaří ho vypátrat rychle i bez toho. Jestli -" musel se přemoci, aby neřekl, že těch pět tisíc by možná víc potřebovali Bennisonovi. Příliš často se v něm člověk střetával s policistou. "Ujišťuji vás, že nebudeme ztrácet čas."

"V to doufám," řekl Revel. Měl unavené, trochu vodnaté oči, a v koutcích usazené bílé ospalky. Těžce se opíral o hůl, jako by se bál, že bez ní upadne. "Chci po vás, abyste měl na mysli také vedlejší dopad tohoto - bezbožného činu."

Vezměme si například Bennisonovu rodinu. Nebo mého ředitele, pana Kenta - ten utrpěl hrozný šok. Ještě nikdy jsem neviděl, aby se nějaký člověk tak změnil. Pátráte po moc bezbožných lidech, superintendante."

"Ano," řekl Roger, "vím to. Bezbožní lidé -"

Někteří staří lidé, taková Revelová, vidí problémy jednoduše. Kdypak se vůbec slovo "bezbožný" vytratilo z našeho slovníku?

Roger vyšel ven. Ulice už byla uklizená a doprava už zase proudila oběma směry. Televizní štáb tam už nebyl, stejně jako většina lidí, kteří se předím shlukovali na protějším chodníku. Začínalo být horko, slunce už stálo vysoko a mlha se rozplynula.

Simpson vyšel z banky s obálkou v ruce.

"To je ten seznam od ředitele," řekl.

"Díky," řekl Roger a vzal si jej. "Nesmíme vynechat žádnou z těch firem, ten útok mohl být namířen proti některému z jejich pokladníků, a ne proti Revelovu." Sedl si do auta, které parkovalo nedaleko, a z rohu ulice přispěchal řidič. Ještě nikam nejedu," řekl mu Roger a chopil se vysílačky. "Tady je superintendant West, spojte mě, prosím, s mojím

kanceláři."

Brzy nato se ozval Copeův značně zkreslený hlas.

"Zavolej na oddělení v Kensal Green, ať někoho pošlou, aby se podíval za Harrym Meyersem, ve...", Roger udal přesnou adresu. "Mezera je ten člen doprovodu, co se neukázal. Zjistí, jestli je opravdu nemocný nebo jestli to jen předstíral."

"Provedu," řekl Cope.

"Posílám seznam firem, které vybíraly peníze na mzdy u stejné banky," pokračoval Roger. "Zavolej všem těm firmám a zeptej se, jestli nemají, byť sebelepší, důvod se domnívat, že terčem toho dnešního ranního přepadení měl být jejich pokladník. Ať se nad tím zamyslí, já se k nim vypravím, jak nejdřív budu moci. Chtěl bych mít do té doby co nejpřesnější představu, jak se to stalo."

"Provedu."

"Něco nového?"

"Nic."

"Co Bennison?"

"Jeho žena je v nemocnici. On je ještě na operačním stole."

"Aha," odtušil Roger.

Zavěsil, vystoupil z auta a byť toho bylo málo, informoval o všem Simpsona. Bylo rozumné úzce spolupracovat s člověkem z oddělení, stejně tak jako s tiskem a televizí. Přemýšlel, co mu ještě zbývá udělat, a pak si uvědomil, že se dosud nesetkal s žádným z těch očitých svědků.

Nejdříve navštívil nosiče, který přišel o vozík pomerančů. Byl to menší statný postarší chlapík s ulízanými, ocelově šedivými vlasy. Něco na něm připomínalo vojáka. Přednesl své prohlášení, jako by stál před velícím důstojníkem. Nebylo co dodat.

"Škoda těch vašich pomerančů," začal Roger.

"S tím si nedělejte starostí, pane. Pan Revel mě už odškodnil."

"Ó," podivil se Roger. "To je dobře." Po krátké odmlce dodal: "Vy pana Revela znáte?"

"Pana Revela zná na trhu všichni," prohlásil nosič. "Ten tady byl dřív než většina z nás."

"Ano, to jistě," zareagoval Roger.

Paní Gossardová, úřednice, která přepadení viděla, byla poněkud mnohomyšlná, což ale bylo dobře, protože popsala oba muže, co přepadli Bennisona a hodili ho na korbu dodávky, velice přesně. Nějakým zvláštním způsobem dodávala její rozvlácnost, kombinovaná s reálnými postřehy, celé události příchut' hororu, a to zvláště tehdy, když říkala:

"Ujišťuji vás, superintendente, že jsem dosud nikdy ve svém životě neslyšela takový zvuk, jako když ten nebohý muž dopadl na podlahu té dodávky. Ten musel mít polámané všechny kosti v těle. Doufám, že už nikdy v životě něco takového neuslyším."

"Taky doufám," prohodil Roger.

Nosič, jehož svědectví četl jako první, už se chystal jít domů, okouněl na tržišti u jednoho velkoobchodníka s ovocem. Byl to příležitostný dělník, mohutný, černovlasý chlap, který už se hodně dlouho neholil. Na pravé straně mu v puse chyběl zub, ostatní zuby měl sice křivé, ale zářivě bílé. Přestože bylo vedro, měl dvouřadý lodní kabátec, modré seržové kalhoty a okolo krku uvázaný šátek. Celým vzezřením i chováním připomínal námovníka, možná i piráta. Seděl na pyramidě vyrovnaných krabic a hlavou se skoro dotýkal polostažené rolety. Firma, které patřil ten obchod, se jmenovala Green a spol. a specializovala se na produkty z Jižní Afriky.

Ten nosič se jmenoval Calvin.

S chutí zopakoval vše, co už předtím vypověděl, ale zůstal přitom sedět. V jeho chování se zračilo, že si kvůli nějakému policajtovi stoupnout nehodlá. Byl to určitý projev potlačované výbojnosti.

"Díky," řekl Roger briskně. "Teď si probereme, co vám uniklo, i to, co jste skutečně viděl. Všiml..."

"Mně nic neuniklo!"

"Skutečně?"

"Ne, nikdy. Řekl jsem vám toho víc, než byste se dočkal od těch vašich platfusáků." Zůstal nadále sedět, ale vypadal už teď skutečně bojovně, až agresivně.

"To tedy určitě ne," opáčil Roger. "Naši chlapci mají školený postřeh."

"Chcete mi říct, že sem se pořádně nekoukal?" Calvin si začal pomalu stoupat. Roger si všiml, že má veliké, ale čisté ruce.

"Poslechni, ty poldo -"

"Viděl jste ten nůž?"

"Já sem podle vás lhář?"

"Viděl jste ho dobře?"

"Už sem vám řekl, že jo."

"Ve které ruce ho držel?"

"Cože?"

"Držel ho v pravé nebo v levé ruce?"

"V pravý - v pravačce, to je jasný."

"Určitě?"

"Co jako?"

"Jste si jistý?"

Nosič, o půl hlavy vyšší než Roger, který měl něco přes šest stop, se na něj koukal shora a mračil se. Měl malé, jasně

hnědé oči a hodně ošlehanou tvář. Pokrčil nos a pak se na něm začal škrábat prstem. Nastalo ticho, dlouhé k nepřecházení, až konečně odpověděl:

"Jo, v pravý ruce."

"Díky. A ze které kapsy ho vytáhl?"

"Vyndal ho z pouzdra u opasku - a neptejte se mě, jestli jsem si jistě. Já jsem si jistě!"

"Dobrá, jak dlouhé měl ostří?"

"Co?"

"Jak dlouhé měl ten nůž ostří?"

Nosič řekl zamyšleně: "Tak akorát, řek bych šest palců, ale nevím to jistě. Jen jsem ho zahlídl. Nečekáte snad, že mám fotografickou paměť, že ne?"

"Ta vaše paměť není nejhorší," uznal Roger a ušklíbl se.

"Tak se na to podíváme, jestli to mám všechno správně. Vrah měl nůž za opaskem. Používal pravou ruku. Počkal, až se k němu ten strážce přiblíží, pak na něj skočil, vytáhl nůž a bodl ho tak rychle, že jste nemohl nůž vidět zřetelně. Zahlédl jste jenom záblesk čepele."

"Přesně tak." Calvin vypadal ustaraně, jako by mu nebylo jasné, kam tím vším míří. Jenom stříbrný záblesk, nic víc.

Viděl jsem, jak nůž zabodl." Nebyl si ale tak jistý, jak se tvářil.

Roger se rozhlédl kolem a všiml si odštěpku dřeva zhruba stejné velikosti jako dranzírovací nůž. Natáhl se pro něj a podal mu ho.

"Mohl byste mi to předvést?"

"Poslyšte, to je to tak důležitý?"

"Jen mi to předvedte, já vám to pak povím."

Dlouhán se škaredil a byl viditelně zmatený a celý nesvůj. Spoza krámu je pozorně sledoval malý muž ve světle šedém kostkovaném obleku a buřince. Calvin se trochu neohrabaně pohnul k jedné straně, mezi dva stohy bedýnek.

"Stál takhle ve vchodu, helejte - vy budete ta oběť?"

Roger přikývl: "Ano."

"Jděte kousek támhle - to je ono." Calvin zamával rukou. "Teď udělejte tři kroky dopředu, jo...? Jak vycházíte ven, něco křičíte, co to bylo...? Pozor, to je ono - pozor! Koukáte se na Bennisona a vidíte toho chlápka, jak na něj útočí. Dejte pozor! křičíte na Bennisona. V tom ten chlap vytahuje kudlu -"

Calwin vyskočil, tasil ten kousek dřeva spod kabátu, a jediným rychlým pohybem bodnul. Špičku dřevěného klacíku skutečně přitlačil Rogerovi mezi žebra tak, že pocítil záchrvěv bolesti. Calvin rychle stáhl ruku zpátky a popošel stranou.

"Vy nejste vůbec herec," stěžoval si. "Teď už jste měl dávno zkolabovat. Tak to přesně -"

Zarazil se.

Roger zahlédl Simpsona, jak stojí před obchodem, vršek hlavy zakrytý roletami. Byla s ním o půl hlavy menší sympatická světlovláska, půvabná ale pobledlá, se zvláštním leskem v očích. Ruce měla přitisknuté k tělu. Ještě dřív než mu to Simpson stačil říci, poznal, že je to paní Bennisonová.

5. MANŽELKA

Když jim Roger vyšel v ústřety, shýbaje se pod napůl staženými roletami, napadlo ho: Bennison je mrtev. Ta žena mu beže slov pohlédla do obličeje a on měl zvláštní pocit - že něco hledá, ale sama nečeká, že to najde. Simpson zakašlal a pravil:

"Paní Bennisonová sem přišla, aby navštívila pana Kenta. Ráda by si s vámi promluvila, šéfspektore."

"To je ona," vydechl Calvin.

Roger jí podal ruku. "Neumíte si představit, jak je mi to líto." Jak mluvil, zoufale přemýšlel, jestli je to tak, jestli by jí měl kondolovat. Dokud mu neřeknou, že se to stalo, nesmí o tom mluvit. "Chtěl jsem vás navštívit později během dne."

Přijala jeho ruku, ta její byla studená a stisk křečovitý.

"Až po návštěvě vašeho manžela," pokračoval Roger.

Neodpověděla. Simpsona asi přepadl záchvat nemoty, hlupáka.

Zemřel Bennison nebo ne? Přivedla ji sem jeho smrt? Byla snad smrt příčinou lesku v očích té ženy a jejích pobledlých tváří?

Malý muž z obchodu na ně zavolal: "Nechcete použít moji kancelář?"

Paní Bennisonová nechala svou ruku ležet strnule v Rogerově tak dlouho, až ho to málem uvedlo do rozpaků. Pak mu ji náhle vytrhla.

"Jestli se chcete na chvilku posadit -"

"Musím se vrátit domů dříve, než děti přijdou ze školy," řekla. "Chtěla jsem říci -"

Roger ji musel přerušit. "Jak se daří panu Bennisonovi?" Podíval se na Simpsona v očekávání nějakého náznaku, jestli to bylo nebo nebylo vhodné se ptát, ale Simpson mu nepomohl.

"Lékaři říkají, že budou vědět až zítra touto dobou, jestli bude žít," odpověděla paní Bennisonová. Mluvila tichým hlasem, ale ovládala se. "Proč jste to dovolili?"

"Dovolili," opakoval po ní Calvin hlasitým šepem.

"Asi vám nerozumím," řekl Roger, ale obával se, že rozumí.

"Nemyslím, že je na tom něco složitějšího," řekla paní Bennisonová, "podobná přepadení jsou dneska běžným jevem.

Dochází k nim dvakrát, třikrát, čtyřikrát, někdy dokonce dvanáctkrát za týden. Proč tomu policie nezabrání?" Když se Roger nezmohl na okamžitou odpověď, pokračovala o něco vyšším hlasem: "Proč dovolíte, aby se to pořád opakovalo? Uvědomujete si, co se stane, když k takovému zločinu dojde? Uvědomujete si, že i když to můj manžel přežije, může zůstat mrzákem?" zalykala se. "Může oslepnout. Možná už nikdy nebude jako dřív. Umíte si představit, co to bude znamenat pro mé děti? A co já?"

Hlas se jí začínal třást, jak už nebyla schopná se dál ovládat. Snadná a docela obvyklá reakce by bylo plytké utěšování, mohl ji pohladit po ramenou, nebo ji letmo vzít za ruku či paži. Dívala se na něj upřeně, zdálo se, že tam jsou jen oni dva, přestože kolem proudila doprava a chodili lidé, a krčil se tam jeden policista.

"Tohle není hra," řekla paní Bennisonová chraptivě, "to není žádné divadlo."

Určitě viděla, jak se Roger a Calvin pokoušeli o rekonstrukci, to ovlivnilo její postoj a upevnilo její přesvědčení. Teď se jí hlas třásl ještě víc.

"Před mnoha lety, paní Bennisonová," promluvil konečně Roger, "když jsem byl ještě mnohem mladší, vyšetřoval jsem případ jednoho zvlášť nebezpečného zločince, muže, který se opravdu nezastavil před ničím, aby dostal co chtěl a aby unikl policii. Kromě jiného tenkrát unesl jednoho z mých synů - tehdy zhruba ve věku vašeho mladšího syna." Odmlčel se na chvíli, než dodal velmi mírně: "Tehdy jsem strávil tři dny tím, že jsem probíral všechny okolnosti únosu - pokoušel jsem se znova a znova zrekonstruovat, co se stalo, protože jsem věřil, že to je jediný způsob, jak najít svého syna a jak dopadnout toho zločince. A povedlo se to."

Ještě než skončil, koulely se paní Bennisonové po tvářích slzy. "Mohl byste doprovodit paní Bennisonovou do mého auta?" požádal Simpsona. "Dovezu ji domů. Nezdržím se dlouho."

* * *

Její domov vypadal skoro tak, jak si ho představoval a byl podobný jeho vlastnímu domovu na Bell Street, v Chelsea. Nalevo měli garáž, k níž se od brány klikatily dva pruhy, vydlážděné přesně pro kola auta. Ke vstupním dveřím vedla úzká cestička. Oba domy pocházely ze stejného období, asi z poloviny dvacátých let, ale tenhle byl postaven ze žlutých cihel, zatímco jeho dům z vybledlých červených. Střecha byla z červených tašek, jako ta jeho. Trávník měli hezky udržovaný a záhony prozrazovaly práci nadšeného zahradníka. Skoro slyšel, jak říká své ženě Janet, že bude muset dneska navečer posekat trávník za domem.

Bylo půl třetí.

Nevěděl, jestli jí má věřit, ale paní Bennisonová tvrdila, že měla nějaké sendviče a kávu v nemocnici. Roger ji nechal za jízdy povídat, řídil sám a svého šoféra poslal zpátky do Yardu. Všechn ten stres, všechna ta hrůza, všechny obavy posledních deseti let vypluly na povrch. Pořád opakovala:

"...vždycky jsem se bála, že se něco takového stane, ale Paul se mi smál, a já jsem se snažila, abych o tom nemluvila moc často. Nenáviděla jsem pátky. Pokaždé, když jsem se dozvěděla o nějakém loupežném přepadení nebo bankovní loupeži, prožívala jsem to, jako by obětí byl on. Říkala jsem si, jaké by to bylo, kdybych byla ženou toho přepadeného,

jaké by to bylo, kdyby mé děti osiřely."

Byla už klidnější. Když otevřela hlavní dveře, z druhé strany ulice přispěchaly dvě ženy. Malý hlouček lidí postával nedaleko a ze zahrádky za domem se vynořil elegantní mladík s kamerou.

"Isobel, má drahá -"

"Jak je Paulovi?"

"Okamžik, prosím."

"Jak může být někdo tak bez srdce?"

Roger i paní Bennisonová se brzy dostali do domu, následováni oběma ženami. Hlouček lidí zůstal v patřičné vzdálenosti díky policistovi, o němž si Roger říkal, že asi brzy bude potřebovat posily. Paní Bennisonová mu představila své dvě sousedky. Nějakou paní Beaumantovou a paní Abbottovou. Obě jí nabízely, že se jí postarají o děti, že je vezmou k sobě domů. Isobel si neměla dělat starosti. A jak se daří Paulovi?

"Říkali, že má naději na přežití," sdělila jim paní Bennisonová, už zase roztřeseným hlasem. "Pan West -"

"Pojedu teď přímo do Yardu, zjistím to, a dám vám vědět, jak mu je," sliboval Roger. "Pokud bych vám snad mohl s něčím pomoci, obraťte se na mě." Nepotřásl si s nimi rukou, ale vyšel ven a byl rád, že se jí tak rychle ujali sousedé, a že jsou tak hodní. Nebylo na tom nic tak překvapivého, sousedé jsou většinou takoví. Elegantní mladík na něj namířil kameru.

"Jenom okamžik, prosím."

Přijde den, kdy nějaká hysterická žena nebo zoufalý muž rozmlátí kameru, která se teď tak bezohledně drala do popředí. Roger právě hovořil se dvěma službu konajícími strážníky, když zaslechl dva chlapce, jak si vzrušeně šeptají: "To je ten Hezoun West."

Vrátil se ke svému autu a pomalu se rozjel.

Když byl zase sám, mohl přemýšlet. Hlavou se mu teď honily myšlenky spíš filozofického rázu. Když se paní Bennisonová zeptala s takovou hořkostí: "Proč jste to dovolili?", bylo mu jako by mu bodla do hlavy imaginární nůž. To obvinění bylo samozřejmě nebetyčně nespravedlivé - vida, zase jedno takové slovo jako bezbožné - nebetyčné! Přitom je to ale pochopitelné. Nikdo z obyčejných lidí si neumí představit, s kolika překážkami se policie musí potýkat. A to i nyní, když jim zvýšili platy a počet zaměstnanců policie se přiblížil normálnímu stavu, pořád museli spoléhat na náhodu.

Jednou spočítal, že v oblasti působnosti Metropolitní policie je třicet tisíc firem, které vybírají peníze na mzdy ve čtvrtek nebo v pátek. Počet zaměstnanců, kteří dostávali plat šekem, byl stále zanedbatelný. Podniky i zaměstnanci mají zřejmě stále proti bezhotovostnímu placení nějaké předsudky. Třicet tisíc aktovek s penězi a možná, kdo ví, deset přepadení týdně. To prostě nelze zaručit, že se žádná, z těch loupeží nepovede. Nemohou každého hlídat. Firmy mají jen málo dostupných možností, jak se bránit. Výjimkou jsou velké společnosti, které používají pancéřovaná auta s ochrankou, což je ale za hranicemi běžných možností. Revel a synové dodržovali stejná opatření jako většina firem. Prostě neexistuje způsob, nebo na něj zatím nikdo nepřišel, jak zaručit, že už se podobné trestné činy nebudou opakovat.

Jedna z věcí, která je v moci policie, je dopadnout pachatele, a to co nejdříve. Právě to je jeho úkol. Od samého začátku se mu na tomhle případu něco nezdálo. Měl za to, že už na to přišel: uloupená částka byla ve srovnání s jinými moc malá. To dokazuje, že jednotliví výběřčí jsou všichni stejně zranitelní. On teď musí ukázat těm zločincům, jak zranitelní jsou oni. Zmocnil se ho pocit odhodlání.

Přemýšlel o tom, co všechno ještě musí zařídit. Sjel z hlavní silnice, zapnul malý magnetofon, napájený z baterie a začal rychle diktovat:

Prošetřit Harry Myerse - chybějícího člena doprovodu.

Provéřit další firmy, které vybírají v pátek peníze u téže banky.

Dát ještě dnes popisy tří hledaných osob jak policejním oddělením, tak všem správním úřadům.

Nechat zrekonstruovat přibližnou podobu hledaných.

Provéřit firmu West Ham, které patřila ukradená dodávka.

Prozkoumat obsah plastových pytlů - co se našlo na místě činu.

Nejraději by se do všeho pustil najednou, ale nejdříve se musel přesvědčit, jestli na něco nezapomněl. Dokončil poznámky a rozjel se k Yardu. Jelo se mu dobře, protože ještě nenastala dopravní špička. Spěchal do své kanceláře, kde zastihl Copea, jenž právě končil telefonický hovor.

"Tak, to máme jednu věc vyřízenou," koukl se na něj, "Harry Myers je v posteli s chřipkou jak se patří. Právě jsem domluvil s jeho doktorem. Nic nepředstíral." Jen co Roger přešel kancelář ke svému stolu, Cope pokračoval: "Taký jsme prověřili tu firmu West Ham, ohledně té ukradené dodávky. Není pochyb, že jim ji skutečně ukradli. Ohlásili to chlapcům z oddělení půl hodiny předtím, než došlo k té věci v Covent Garden, ale jelikož ji měli půjčenou a neměla na sobě označení Medleyovy firmy, bylo obtížněji najít. Řidič byl zrovna na obědě."

"Tak brzy?"

"Trhovci často obědvají v době, kdy my teprve snídáme. Nám jde především o ty čtyři, o tom není pochyb."

"Dostaneme je," řekl Roger. Tu poznámku utrousil spíš mechanicky, často sám kritizoval ostatní za podobné banální výroky. Zdálo se, že si toho Cope nevšiml. "Máš něco nového z nemocnice?"

"Ne, ale Simister říkal, abys mu zavolał."

Simister byl poměrně nový policejní patolog, jehož reputace případ od případu rostla. Jako všichni dobří patologové měl v sobě i on kus lékaře, chirurga, výzkumného pracovníka a kus detektiva. Roger ho osobně moc neznal, ale vážil si

ho za to, jakou odváděl práci. Chvilku váhal, jestli má dřív zavolat do nemocnice nebo Simisterovi, ale nakonec se rozhodl pro lékaře, který pracoval nahoře v laboratoři.

"Ano, to jsem já, West." Simister se choval většinou poněkud rezervovaně, jako by si nebyl sám sebou úplně jistý - pokud to ovšem nebyl určitý druh snobismu. Pokud ano, tak ho to brzy při práci s lidmi z Yardu přejde. "Mám tady zprávu o muži jménem Blake - to je ta vražda v Covent Garden. Je v ní jeden nebo dva body, které bychom, podle mého názoru, měli prodiskutovat."

"Kdykoliv se vám to bude hodit," souhlasil Roger.

"Mohli byste přijít ke mně nahoru?"

"Budu u vás během deseti minut," slíbil Roger. Zavěsil a hned už zase držel sluchátko v ruce, když volal Campbella.

Vzala to jeho sekretářka.

"Pan Campbell je u komisaře, pane Weste."

"Řekněte mu, prosím vás, že jsem volal."

"Ano, pane Weste. Nevím, jestli bych -" sekretářka, žena něco málo přes padesát, hned nezavěsila. "Snad si o mně nebudete myslet, že mi do toho nic není, když vám povím, že komisař má asi kvůli té loupeži hodně zamotanou hlavu. Zřejmě se dnes ráno sešel s ministrem vnitra a mluvilo se o tom prý i v parlamentu. Víte, - no - ale neskočila jsem vám do řeči?"

"Vůbec ne, ani nevíte, jak jsem rád, že mi to říkáte."

"Doufala jsem, že to tak vezmete. Věc se má tak, tedy alespoň na mě to dělá takový dojem, že si většina poslanců myslí, že teď, když už má policie takřka plné stavy, neměla by dopustit, aby docházelo k tolika případům, jako byl tento. Že by se měla udělat nějaká bezpečnostní opatření. Je to směla, že se zaměřili zrovna na tenhle případ."

"To jistě," řekl Roger. "Sledujte, prosím, i nadále všechny neblahé signály a dejte mi vědět, ano?"

"Samozřejmě."

"Budu vám vděčen," řekl Roger a zavěsil.

"Jestli chceš znát můj názor," začal Cope a škrábal se na nose, "tak je kolem toho velkej humbuk proto, že i když šlo o malou sumu, tak se o tom moc mluví. Kdyby toho chlapa, toho Blakea, nebyli oddělali, -"

"Máš pravdu, ale jen napůl," přerušil ho Roger.

"Chceš říct, že se mnou souhlasíš jen napůl," ohradil se Cope. Ale dobrácky se ušklíbl. "Volal Simpson, z okresu West Central a říkal, žeš byl u paní Bennisonové doma. Jak to snáší?"

"Lépe než ostatní," odpověděl Roger. Jdu teď nahoru do laboratoře."

Simister byl poměrně vysoký a štíhlý, působil blazeovaným dojmem, který ještě umocňovaly brýle s obroučkami z rohoviny. Měl drobné pravidelné rysy a hovořil s důsledně cambridgeským přízvukem, při řeči jen nepatrně pohyboval rty. Měl černé husté a vlnité - skutečně krásné vlasy a pěknou, i když trochu pobledlou plet'. Byl oblečen do dlouhého bílého pracovního pláště se zapínáním vzadu, jehož náprsní kapsa byla plná per a tužek. Když Roger vstoupil do jeho kanceláře, malé místnosti vedle hlavní laboratoře, Simister se postavil.

"Díky, že jste přišel tak rychle," přivítal ho. "Nechtěl byste se podívat na tohle?"

Podal mu pitevní zprávu o Blakeovi.

Bylo to prosté, jediná rána nožem mířila přímo do srdce. Vlastní text zprávy byl velice přesný a přehledný a díky tomu působil živě. Roger si ho přečetl dvakrát, než vrátil zprávu zpět.

"Co to podle vás značí?" zeptal se.

"Byla to pozoruhodně přesně vedená rána," vysvětlil Simister, "ani trochu nejistá nebo zasazená s nervozitou, byl to čistý zásah mezi žebra. Oběť na sobě neměla vestu, jenom tenkou košili, takže se nůž neměl o co zastavit - o knoflíky nebo drobnosti po kapsách. Není pochyb, že smrt nastala okamžitě. Zavražděný byl ve velmi dobré kondici, na muže jeho věku byl naprosto zdravý."

"S tímhle druhem rány jsme se už dřív setkali za určitých specifických okolností," poznamenal Roger.

"Myslel jsem si, že si toho všimnete. Tahle rána je typickým příkladem rány při rvačce. Řekl bych, že hledaný muž má hodně zkušeností s používáním nože, s bojem zblízka. Ten muž chtěl svou práci dokončit rychle a beze zbytku. Jinými slovy, jde nejspíš o cvičeného vojáka, příslušníka speciálního oddílu nebo námořníka. Skoro jistě je to někdo, kdo prošel výcvikem v ozbrojených silách."

"Díky," řekl Rogers. "Vaše postřehy mohou být velmi užitečné."

"Doufám, že ano," řekl Simister. Popošel k oknu, obrácenému na dvůr a na střechy domů ve Whitehall. Hned vedle stála budova nemocnice Charing Cross. "Znáte Semple-Smitha?"

"Toho chirurga?"

"Ano."

"Setkal jsem se s ním u nějakého případu. Bylo to před několika lety."

"Říkal, že se na vás pamatuje," řekl Simister. "Operoval toho druhého člověka, Bennisona."

Roger cítil po těle narůstající napětí.

"A co o něm říkal?"

"Myslí si, že Bennison bude žít, ale pochybuje o tom, že bude někdy úplně v pořádku. Fraktury lebky jsou velmi komplikované a mohly by způsobit určité poškození Bennisonových duševních schopností. Navíc -!"

"Tím myslíte, že by nemusel být normální?"

"To jsem neřekl," řekl Simister káravě. "Ani Semple-Smith ne. Ale je chirurg s velikými zkušenostmi a obává se, že by určité poškození mohlo nastat. Rozsah může být různý. Někdy je to jenom o málo horší, než neschopnost se soustředit, někdy pacient nemůže pracovat dlouho nepřetržitě. Zatím neudělal žádné závěry, ale myslel jsem si, že byste to měl vědět."

Po chvíli Roger řekl: "Ano, děkuji vám. Chtěl jste mi ještě něco?" Nemohl se zbavit vzpomínky na obličej Isobely Bennisonové.

"Ještě jsem vám chtěl říci, že také utrpěl mnohočetné zlomeniny levé nohy a stehna, a taky levé ruky a ramene. Pokud se to dá posoudit, Bennison zřejmě dopadl velkou vahou na hrany nějakých dřevěných beden. Je možné, že budou muset levou nohu amputovat. To nebude dělat Semple-Smith, ale Henderson. Ať tak či tak, Bennison je na tom moc zle."

Rogerovi nepřestával v uších znít hlas Isobel Bennisonové: "Proč jste to dovolili?"

"Dalším problémem je, co říci jeho manželce," pokračoval Simister velmi úředně. Sundal si brýle a mnul si unavené oči.

"Nebylo by moudré, aby Semple-Smith nebo Henderson slibovali nemožné. Na druhou stranu by nebylo dobré říkat toho Bennisonové ženě příliš - může se stát, že se celá situace s odstupem doby nebude jevit tak špatně jako nyní. Pojedete paní Bennisonovou navštívit?"

Roger odpověděl pomalu a bolestně: "Asi ano."

"Tak to byste nám pak mohl říci, Semple-Smithovi a mně, co si o ní myslíte, jako o člověku. Jinými slovy - kolik toho unese."

"Už jsem ji viděl," řekl Roger. Byl si vědom pozorného pohledu svého protějšku a jak se jeho zesláblé oči rozšířily. "Ta se nespokojí s nějakým chlácholením. Myslím -" zaváhal a v duchu si říkal, že tohle není jeho povinnost a že by byla chyba převzít jakoukoliv odpovědnost, ale obličej té ženy měl pořád před očima. "Asi bych jí řekl, že tak týden, možná déle, to bude zhruba padesát na padesát, jestli bude žít nebo ne. Myslím, že to tak pro ni bude lepší. Bude o tom riziku vědět a bude se s tím muset poprat. To ostatní -"

Simister i Semple-Smith se samozřejmě hlavně obávali toho, aby Bennison nebyl postižen mentálně. Roger pocítil napětí a ledový chlad.

"Děkuji za radu," řekl Simister. "Semple-Smith a já jsme staří přátelé. Studovali jsme spolu. Chce dnes paní Bennisonovou navštívit. Rád dá na vaše mínění."

Roger nic neřikal.

Po dlouhé odmlce se ho Simister zeptal: "Máte nějaké tušení, kdo to mohl udělat? Byla to velmi chladnokrevná parta, skutečně velice chladnokrevná."

"Já vím."

"Nechci pomyslet na to, že by to mohli zopakovat," pokračoval Simister.

"Proč mi to říkáte?" zeptal se Roger ostře.

"Vás to nenapadlo? Získali pět set liber, a ty teď rozdělí mezi čtyři lidi. To není velká výhra, nemyslíte? Dovedu si představit, jak musí být zklamání, zahorklí a naštvaní. Pokud tomu tak je, mohli by hodně brzy zaútočit znova." Když Roger neodpovídal, Simister se malinko uchechtl: "Obávám se, že jsem překročil pole své působnosti, ale jednoduchá psychika těchto lidí _"

Zarazil se.

"Přál bych si, abychom si mohli být jisti, že je jednoduchá," povzdechl si Roger a dodal formálně: "Brzy je dostaneme." Touhle banální poznámkou Simistera zklamal. Ve skutečnosti to byl určitý druh "cri de coeur".

Dostaneme je, to znamenalo "já je musím dostat".

6. NOVÝ POKUS

"Já ti říkám," trval na svém Marriott, "že musíme rychle zmáknout další fušku, když jsme z tyhle nevyrazili víc, abysme se mohli na chvíli někam zašít. Jak dlouho se dá žít ze stovky liber? Pár tejdňů, víc ne - a to je podíl každého z nás."

"Mohli bysme to rozdělit jenom na tři díly," ozval se Mo Dorris.

Byl tím posledním mužem v Londýně, ke kterému by se hodilo tak ženské jméno, protože byl ošklivý, a veškeré hezké rysy z něj vymlátili během jeho začátků v ringu. Neměli mu dovolit, aby se stal boxerem, ale jeho mladické ambice a ješitnost ho utvrzovaly v tom, že když bude mít dobrého manažera, stane se z něj světový šampion. Právě ucho měl jako karfiol, zlomený nos, chybělo mu pár zubů a nad pravým okem se mu leskla velká boule s jízvami po dvanácti stezích. To všechno bylo trvalým důkazem neschopnosti jeho manažerů i trenérů. Od té doby, co boxoval, uplynulo už hodně vody. Jediné, co si z těch časů kromě svého vzhledu odnesl, byla fyzická zdatnost. Už v ringu toho uměl dobře využít, a ani teď se nepřestával udržovat ve formě. Bylo takřka nemožné přimět ho k remíze.

"Souhlasíš se mnou, že bysme do toho měli jít znova?" ptal se Marriott.

"Nemohu se dočkat," přitakal Dorris.

Seděli teď v jiné kavárně, nedaleko doků. Bylo pozdě večer a kavárna byla skoro plná. Čpěl tam modrošedý hustý

tabákový kouř, teenageři si povídali nad kávou, vejci a chipsy, nad hamburgery a hot dogy. Hrací automat hrál do omrzení. Teď zrovna vylovil píseň Mackie Messer. Tři děvčata malého vzrůstu se značně vyvinutým poprsím pracovala u baru jako číšnice. Každá z nich měla neskutečně krátkou sukénku, hodně nad kolena. Všechny dostaly tuhle práci a taky ji dělaly proto, že přitahovaly „muže“. Venku se právě rozsvěcely pouliční lampy londýnské přístavní čtvrti, bylo půl desáté.

Marriott a Dorris seděli v rohu, a potichu a spiklenecky si šeptali.

"Co myslíš, že na to řekne Steve?" ptal se Marriott.

"Koho to zajímá?" ptal se Dorris.

"Mě to zajímá.

"Ty jsi šéf," řekl Dorris. "Jestli si chceš dělat starosti, tak si je dělej. Já jsem klidnej. Kdyby nepoužil tu kudlu -"

"Musel zastavit toho strážce, ne?"

"Nemusel na něj brát nůž."

"Jasně, ale udělal to."

"A podívej se, kam jsme se kvůli tomu dostali," stěžoval si Dorris. "Budeme se teď muset na pár měsíců zdekovat a přitom na to nemáme prachy."

Marriottovi najednou zkrivil tvář úšklebek.

"Třeba budeme muset pracovat."

"Nemluv mi o práci," ušklíbl se i Dorris.

Ti dva byli svým způsobem dobrými přáteli. Do patnácti let spolu chodili do školy a potom společně začali pracovat v docích. Zatímco Dorris boxoval, Marriott dal dohromady malou a ne příliš úspěšnou bandu poměrně násilnických mizerů. Dorris se k nim později připojil a hrubou silou ostatní donutil, aby Marriotta uznali jako svého vůdce. Faktem bylo, že Marriotta pořád považoval za "mozek" jakékoliv bandy, ke které oni dva kdy patřili. Snadno sklouzli na dráhu zločinu. Zpočátku drobnými krádežemi v docích, ale později už byli troufalejší a odvážili se na přepadení jednoho nebo dvou osamocených obchůdků na londýnské periferii. Postupně mřili výš a snili o velké akci, která by jim zajistila dobré živobytí na několik měsíců. Mluvili a snili o tom všem, co se jim mělo splnit, právě dnes.

Pět tisíc liber byl pro ně cíl, který považovali za skutečně veliký.

Ale potřebovali nějaké auto, kterým by se dostali z místa činu, nebo nákladák a taky nějakého řidiče. Kromě toho potřebovali někoho, kdo by se postaral o případné strážce.

Alec Gool byl mladícký bratranec Marriotta a Alec Gool byl ten, kdo jim představil Stevea Stevense.

Od té chvíle, co si při přípravě loupeže rozdělili role, se už s těmi dvěma nesetkali.

Marriott by to byl nepřiznal, ale měl ze Stevense divný pocit. Neměl rád Goola, který se mu zdál moc sebevědomý, ale považoval ho za dítě, se kterým se dá dobře manipulovat. Stevens nebyl dítě. V jeho pohledu bylo něco...

* * *

V pohledu, jakým se na ni Steve díval, něco bylo, pomyslela si Joice Conwayová. Ale nemohla se v tom vyznat. Vidala sprostou žádostivost a touhu v mnoha mužských očích, věděla, co to znamená i jak se zachovat v situacích, které potom následovaly. Uměla si poradit s muži, kteří měli plačtivou opici, s námočníky, kteří prahli po ženské, i s nadřazenými chlapy, co se vrátili po letech z vězení. O takových lidech toho dost věděla a měla s nimi svým způsobem i soucit. Nepřekvapovalo ji a ani nešokovalo, že spousta děvčat, nebo i žen jejího věku byla ochotná uspokojit tyto muže, někdy z lásky, někdy pro fyzickou žádostivost, častěji pro peníze nebo zaopatření. Ale ona nebyla taková. Stále si zachovávala sebeúctu. Tomu podřizovala svůj život.

Od té doby, co před dvanácti lety zemřel Tom, to nebylo snadné. Dvanáct let. Někdy - vlastně pokaždé, když si na to vzpomněla - tomu jen těžko mohla uvěřit. Zdálo se to být tak dávno, a přitom jako by se to stalo včera. Občas si pokoušela představit, jak by asi dnes vypadal, kdyby žil. Je to komické, pomyslela si, vypadal by možná jako Steve, ale taky jinak. Měl stejně protáhlý obličej a rysy jako Steve, dokonce měl i stejné světle šedé oči, ale jeho oči ji vždycky laskaly. Na Steveovi nebylo jenného nic.

Byl mezi nimi rozdíl, to jistě. Tom byl milý, laskavý muž, snad až příliš dobrosrdečný. Steve byl tvrdý a nepoddajný.

Tom nikdy pořádně nevěděl, co chce - vlastně nechtěl nic víc než svůj malý domov a rodinu a práci - zatímco Steve věděl přesně, za čím jde a musel to mít. Cítila to. Byl pohledný muž - dravec a dovedla si představit, že by se dokázal v určitém okamžiku vrhnout střemhlav a bez slitování na svoji kořist. A přesto ji na něm něco fascinovalo. To, jak se na ni díval. Jako by jí říkal:

"Čekám na tebe. Mně neunikneš."

Říkávala si, že si to třeba namlouvá. Možná na ni ani moc nemyslí. Aspoň se zdálo, že si nic nezačíná s prostitutkami ani s děvčaty, která se věšela na krk námočníkům, co právě přijeli z cesty s nadtímy kapsami. Stevens byl rezervovaný, byl jiný. To, že se lišil od ostatních, ji na něm přitahovalo.

Co ovdověla, pracovala Joyce už osm let jako barmanka v podniku jménem "Hornpipe". Díky tomu poznala tolik mužů, věděla jaká jsou děvčata, které ženy byly věrné svým milým nebo manželům a které poletovaly kolem mužů jako vosy okolo medu. Za ta léta si získala respekt, o kterém nikdo nepochyboval - musí to být už nejmíň rok, co si na ni někdo dovolil. Samozřejmě s výjimkou Vánoc, kdy se všichni navzájem líbali a laškovali, což v ní často vyvolalo pocit touhy, na který ale zase brzy zapomněla. Postel jí připadala opuštěná jen tehdy, když se jí zastesklo po manželovi. Bylo jí sedmatřicet.

Měla dvě děti, které se narodily, když jí ještě nebylo ani dvacet. Richard teď žil v Austrálii. Odjel na obchodní lodi, vystoupil v Sydney a usadil se tam. Občas jí poslal malý dárek nebo letecký dopis, ona však tušila, že se k ní domů už

nikdy nevrátí. Jennifer byla vdaná, sama už měla dvě děti a žila v Harlow New Townu. Když se tam kdysi přestěhovala za manželem, jezdila do Londýna pravidelně každý týden. Teď už přijede jen jednou za měsíc. A na cestě je třetí dítě. Joyce Conwayové to nevadilo.

Udělala pro své děti vše, co bylo v silách ovdovělé ženy a teď už neměla žádné povinnosti. Z dětí nemůžete udělat dobré nebo špatné lidi, samozřejmě viděla kolem sebe marné pokusy o výchovu dětí, ale ona měla v tomto ohledu štěstí. Jennifer bylo hodné děvče a vždycky jí zůstane. Richard byl sice trochu nezkrotný, neuměla si představit, že by vydržel delší dobu s jednou ženou, ale nikomu by vědomě neublížil. Každopádně teď už měla Joyce na starosti jenom sebe.

Prvním mužem, který ji po dlouhé době přiměl k tomu, aby si na nějakého muže myslela, byl Steve Stevens.

Už to bylo rok, co přišel poprvé ještě se dvěma dalšími námořníky do Hornpipe. Převyšoval je o hlavu nejen vzrůstem, ale celým svým zevnějškem. Kromě toho, že měl hezkou štíhlou postavu, byl také hladce oholen - a čerstvě oholen. Na sobě měl pěkný oblek, který mu dobře padl. Uměl se dobře chovat. Pravda, jeho oči zajely snad až příliš rychle k jejímu výstřihu - Jack Harris, její šéf, měl rád barmanky, které přitahovaly mužské oči - byly zárukou dobrého obratu. Ale Stevens s ní ani nevtipkoval ani na ni nevrhal mlsné pohledy. Vzpomínala si, že hned pár dní nato, co byl u nich v podniku poprvé, ho tak napůl čekala, a kdykoliv se otevřely dveře, koukla se tím směrem, on se ale neobjevil další dva týdny. Tou dobou už ho nevyhlížela.

Asi po sedmi nebo osmi týdnech ji pozval na odpolední představení do West Endu.

Zvláštní bylo, že se jí neptal na stejné věci jako jiní. On toho vůbec málo namluvil. Od té doby spolu byli na podobných představeních ještě několikrát. Kupoval jí čokoládu a vůbec se choval galantně, ale přesto, když se na ni podíval, měl v pohledu něco zvláštního - ať už v autobusu nebo v taxíku, který si občas dopřál, nebo v restauraci, kam si zašli, když už bylo v Hornpipe zavřeno a ona měla volno. Cítila, že on už o ní ví skoro všechno, tolik mu toho o sobě z hloubi své samoty pověděla, ale ona o něm nevěděla skoro nic. Snad jen to, že byl námořníkem na obchodní lodi a pracoval co možná nejméně. Věděla, že byl kdysi u Královského námořnictva a zmínil se o tom, že se zúčastnil nějaké menší akce na Dálném Východě - v Číně nebo kde, ale to bylo vše. Bydlel u nějaké rodiny v Dick Street, blízko hlavních doků.

Nechodil k nim na drink každý den, ale ona ho teď už vyhlížela pořád.

I večer toho dne, kdy byl zavražděn Charley Blake a vážně zraněn Paul Bennison, byla zvědavá, jestli přijde. Na devátou hodinu byl v baru nezvyklý klid. Tři velké lodě odpluly odpoledne a návrat dalších se opozdil kvůli bouři nad Atlantikem. Díky tomu měla čas si prohlédnout Večerník, který měla položený na policice pod barpultem. Po pravé i po levé ruce měla na dosah obléskané dřevěné páky od pípy, takže mohla točit světlé, černé, slabší hořké či silné pivo, ležák, kterékoliv z osmi druhů piva, aniž se koukla na pípu. Stejně tak mohla skoro po paměti nalévat většinu lihovin, které stály na policice za ní. Byla už tak zvyklá na kyselý pach piva, o něco ostřejší vůni lihovin i těžký tabákový kouř a podivně slaná, štiplavá a nasládlá pach tolíka mužů, že je téměř nevnímala.

Titulky hlásaly:

STRÁŽCE MRTEV

VÝBĚRČÍ MEZD TĚŽCE ZRANĚN

Ten den se toho jinak moc nestalo, takže téhle zprávě věnovali nejvíc prostoru. Byly tam i fotografie: jedna nepovedená toho mrtvého muže, a jedna zdařilá fotografie rodiny toho zraněného. Dívala se na obličej paní Bennisonové a směřující se děti a napadlo ji mechanicky: To je hanebnost. Jeden z chlapců trochu připomínal Richarda. Byla tam i fotografie Bennisona, ten byl podobný nějakému filmovému herci. Koho jí připomínal? Gregory Pecka, určitě toho - nevypadal úplně jako on, ale byl mu podobný, zvlášť očima, a taky měl podobné čelo. To je ale hanebnost.

"Pozor, abys nezačala šilhat!" zazněl k ní z těsné blízkosti Steveův hlas.

Vzpamatovala se, podívala se na něj a se smíchem řekla: "Neviděla jsem tě přicházet."

"Ty ses nekoukala. Co tě tak zaujalo?"

"Jenom jedno další loupežné přepadení," řekla Joyce. "Co si dáš?"

"Na účet podniku?"

"To těžko."

"Whisky se sodou," poručil si Steve. "Dvojitou."

"Abys měl více síly?"

"K čemu bych měl potřebovat sílu?" vyptával se Steve. Usmál se na ni. Ona se zasmála trochu rozpačitě a trochu vzrušeně a potom se otočila pro whisky. Viděla ho v ozdobném zrcadle nad barem a když se zase otočila zpět, s whiskou v malé skleničce, všimla si jeho pohledu, upřeného na její poprsí. Poslední dobou se tak díval častěji než dřív. Postavila před něj skleničku s whiskou a větší sklenici s kostkami ledu. Měl rád whisky na ledu po americkém způsobu, přestože nikdy neřekl, jestli ve Státech někdy byl.

"Dej si jednu se mnou," pozval ji.

"Ne, Steve, díky."

"Uvolníš se vůbec někdy?"

"Kdybych začala pít za barem, byla bych tlustá."

"Tlustá a šilhavá," zažertoval. Pozvedl svou sklenici a řekl: "Prosit!" Často pronášel přívitek v cizím jazyce, ale prosit a skol byly jeho nejoblíbenější. Když pil, díval se jí do očí a ona měla dojem, že se potřeboval napít víc než jindy.

"Nemáš hlad?" zeptal se ji.

"Možná budu mít hlad, ale až tak za hodinu."

"To je pozvání na rande."

"Dobrá, Steve, ale -" zajíkla se.

"Ale co?"

"Nemusíš mi pokaždé, když přijdeš, platit večeři."

"Nikdy bych nikomu nekoupil nic, co bych musel," odpověděl. "Ale rád bych něco věděl."

"A to je co?"

"Jseš dobrá kuchařka?"

Najednou se otevřely oboje dveře na ulici a dovnitř se nahrnuli hosté. Joyce je všechny neznala, nejspíš to museli být námořníci, kteří připluli teprve odpoledne. Holaňďani, pomyslela si, podle doutníků a výrazných brad. U vchodu do baru zahlédla mladíka, kterého neměla ráda - přestože ho občas viděla se Stevem. Byl to Alec Gool. Zнала ho už jako malé dítě. Chodil totiž s Richardem do školy. Jeden čas si s ním Richard začal hrát na ulici. Pak si ale při jízdě na kole zlomil nohu a než se dal dohromady, parta mladých chuligánů odtáhla dál. Něco na Alecovi Goolovi jí už tehdy připadalo legrační. Plížil se jako kočka. Taky se o něm říkalo, že je na kluky - že nikdy neměl holku.

Vešel dovnitř a rozhlížel se. Měl hezky řezané rysy, na muže poměrně malou postavu a světlé vlasy zvlněné, jako by právě přišel od holiče. Ona ale věděla, že se mu vlasy přirozeně vlní už od dětství. Přestože Stevea viděl, nezamířil k němu, nýbrž na druhý konec baru, kde obsluhoval Jack Harris.

Holaňďané si objednali hlubokými chraplavými hlasy a ona měla moře práce, tolik, že neměla ani čas myslet na Steveovu zlověstnou otázku. Je dobrá kuchařka? Dobře věděla, jak to myslel. Chtěl, aby mu uvařila. Zнала Stevea líp než ostatní muže, nebo si to alespoň myslela. Měl ve zvyku vyjádřit všechno krátkou stručnou větou. Jseš dobrá kuchařka? Zatímco nalévala rozjařeným Holaňďanům rum, whisky a šnaps, Steve stál stranou a pozoroval ji. Rty se mu zvlínily do úsměvu. Málokdy se smál tak, aby mu byly vidět zuby. I oči se mu napůl smály a výraz, který v nich spatřila, tam ještě nikdy předtím neviděla.

Ta věta znamenala "Chci s tebou jít domů". Možná chtěl říct "Chci s tebou jít domů a spát s tebou". A nebo to byla jenom její fantazie? Vložila mu snad ona ta slova do úst? Přála si, aby mu doopravdy rozuměla.

Honička jí skončila tak rychle, jak začala.

"Tak co, jseš?" zeptal se Steve.

"Bývala jsem dobrá kuchařka," odpověděla. "Teď už jsem vyšla ze cviku."

"A tomu chci udělat konec," řekl Steve. "Nic se nemá nechat moc dlouho ležet ladem. Jinak zapomeňš, jak je to pěkný."

Tohle mělo dvojí význam, v tom se snad nemýlí? Přinutila se ke smíchu. V tom se přihnala další vlna námořníků a přistavních dělníků a ona příštích deset minut čepovala pivo a pohotově otvírala lahve s bravurou, které se hned tak někdo nevyrovnal. Steve odešel od baru. Po chvíli ho uviděla sedět u okna naproti Alecovi Goolovi. Mluvili spolu a Gool vypadal nesmírně vážně. Steve občas zakroutil hlavou. Najednou dopil svou sklenici, vstal od stolu a bez jediného pohledu vyšli oba ven. Když se zavřely dveře, měla pocit, že ji nechal za dveřmi svého života.

Joyce byla překvapená, potom raněná a nakonec našťvaná. Už by mohla být zvyklá na takovéto odchody. Dělal si co chtěl, a nikdo, ani ona, mu v tom nemohl zabránit. Ona mu ale taky nikdy nebránila. Neuměla si představit nikoho, kdo by se tak lišil od Torna, a přesto...

Proč odešel s Golem? Je Gool homosexuál?

A co Steve? O námořnících se toho tolik namluví, zvláště o těch, kteří strávili dlouhý čas na moři, aniž by navštívili nějaký přístav. Opravdu nevěděla, co si má myslet. Ještě když po práci, těsně po tři čtvrtě na jedenáct, za sebou zavírala dveře, říkala si, že jen ztrácela čas, že nemá smysl si od něho něco slibovat.

Přesto by ráda věděla, co má společného s Alecem Golem.

"...a tak si myslím, že bysme měli rychle jít do další akce. Pak se můžeme na pár tejdnu vypařit," řekl Marriott.
Teď už byli pohromadě všichni čtyři. Seděli v rohu místnosti, kam námořníci a přístavní dělníci i příležitostní pomocní dělníci chodili hrát kuželky. Tuhle dobou už tam nikomu nenalili alkohol, protože už bylo po zavírací době, ale Marriott a Dorris měli před sebou kávu a Alec Gool limonádu. Steve nepil, jenom kouřil.
"To dá přece zdravěj rozum," nechal se slyšet Dorris.
Gool ani Steve na to nic neřekli.
"Vím o jednom tutovém místě -" začal Marriott. "Vyzvedává] tam prachy v sobotu, myslej si, že nás oblafnou, ale -"
"Dneska ráno jsi taky věděl o zaručeně tutovém místě," ozval se Steve chladně.
"No, ale nějaký prachy to hodilo, ne?"
"Pokud si vzpomínám, slibovals pět tisíc!"
"Nemůžu za to, že mi ten prolhanej parchant řek, že tam bude pět táců!" protestoval Marriott. Měl ze Steveho vítr.
"Kde je ten chlap teď?" zeptal se Stevens.
"Jakej chlap?"
"Tvůj takzvaný informátor. Nemůže nám nějak škodit?"
"Ten je v pořádku, ten by nikdy -"
"Vyklap to," řekl Steve tvrdě. "Kdo je to? Až uslyší, co se dneska stalo, nevzpomene si na tebe?"
"Ne."
"Kde bereš tu jistotu?"
"Říkám ti, že ne. Můžeme mu věřit, i kdyby si dal dohromady, že dvě a dvě jsou čtyři."
Jestli mi neřekneš, kdo to je, tak si budeš muset dát dohromady sám sebe, protože tě roztrhám na malé kousky."
Stevens teď mluvil tichým, nesmlouvavým hlasem. "Tak co - kdo to byl?"
"Nemáš právo -"
Stevens mu přitiskl k pasu ruku s nožem, zmáčkl střenku, až se objevilo půl palce dlouhé blýskavé ostří. Marriott zíral ohromeně na nůž a pak do Steveových očí.
"Tak to vyklop," řekl Steve. "Kdo to byl?"
Marriott zamumlal: "Já... zaslechl jsem, co si říkali dva chlapi od bankovní stráže. Mluvili o tom, že chodí každé pátek a vybírá pět - já myslel, že pět táců. Oni nevěděli, že je poslouchám."
Zlověstné ticho porušil Stevens: "A kvůli tomu jsme podstoupili takové riziko. Zasloužil bys vyříznout jazyk." Záblesk v jeho očích si nezadal s leskem čepele. Zavládlo napětí k prasknutí.
Prolomil ho Dorris nervózním hlasem.
"Každej může udělat chybu, Steve."
"To je fakt," souhlasil Steve a pokračoval. "Ale jenom blbec udělá stejnou chybu dvakrát. Dnes ráno nás vidělo příliš mnoho lidí. Budeme se držet stranou ode všech bank a pošt, dokud to trochu neodezní. A jestli si myslíte, že tomu rozumíte líp než já, tak si mě nepřejte. Nepůjdeme do ničeho nového, dokud se na tohle nezapomene."
"S kým si sakra myslíš, že mluvíš?" zařval Marriott, až se dívka u vedlejšího stolu začala rozhlížet. "Kdyby nebylo tebe, tak -"
Stevensova pravá ruka se pohnula. Marriotta bodlo něco ostrého do nohy, škulb sebou a posunul svou židli dozadu. Steve ho fixoval očima s pravou rukou schovanou pod stolem. Marriott cítil, jak mu z té malé bodné rány začíná téct krev a bylo mu jasné, co se stalo. S hrůzou si uvědomil, že Steve zachází s nožem až příliš dobře, že pracovat s ním je nebezpečné.
"Neudělej nějakou hloupost," řekl mu Stevens. "Teď si dáme pohov."
Dorris koukal na Marriotta s očekáváním.
"Jestli někdo z vás s něčím začne, bude se z toho zodpovídat jak mně, tak policii," pokračoval Stevens. Jeho hlas mohli slyšet jen ti dva a Alec. "Je to jasný?"
Marriott si olízl rty.
"Možná to tak bude lepší, ale -"
"Jdeme, Alecu," řekl Steve. Zvedl se, naklonil se přes stůl a dodal ještě velice tichým hlasem, ale tak, aby ho Marriott i Dorris slyšeli. "Nechceme, aby nás teď pár týdnů viděli pohromadě. Poldové nejenže vědí, že se té dnešní akce zúčastnili čtyři lidi, ale taky co jsou zač. Když mě poslechnete, vyhnete se nepříjemnostem. Jinak -"
Nedopověděl.
Když se za ním a za Alecem zavřely dveře, Marriott se podíval Dorrisovi do očí a zeptal se chraptivě:
"Kdo si myslí, že je?"
"Vě-"
"Dám mu ještě za vyučenou," pokračoval Marriott zuřivě. Byl ještě našťavaný a pobledlý, ale už se ovládal a mluvil tlumeně. Jednou přijde den -"
"Chceš, abych ho sejmul?" zeptal se Dorris. Ruce měl sepjaté na stole.
"Ještě ne," řekl Marriott. "Až přijde čas. Kdo si, sakra, myslí, že je?"

* * *

Cestou z klubu šli Steve Stevens a Alec úzkou uličkou. Stevens dlouhým lehkým krokem, Alec měl co dělat, aby mu stačil. Když procházeli pod plynovou lampou, Alec se na Stevea podíval a všiml si jeho sevřených rtů a vysunutě brady. Steve hleděl přímo před sebe. Na konci ulice přešli dva policisté, kteří se, jak se zdálo, nijak nerozhlíželi.
"Steve."

"Copak?"

"Ti dva mohou být nebezpeční."

"Já vím, kdo může být nebezpečný."

"Víš, co myslím?"

Steve na něj shlížel shora. "Ano, vím co myslíš. Ale to ještě neznamená, že máš pravdu."

"A co si myslím?"

Steve hned neodpověděl. Když došli na roh, podíval se na protější stranu, kde stál Hornpipe, zahalený tmou. Jen v horním patře se svítilo. Tam měli Harris a jeho žena ložnici. Za záclonou se pohybovaly stíny. Bylo slyšet jen dunění letadla a vzdálený hluk z doků. Na jihu byla obloha ozářena velkými světly z lodí, na kterých se v noci pracovalo, aby byly ráno připraveny k vyplutí. Ti dva zahrnuli doleva.

"Na něco jsem se tě ptal," řekl Alec.

Steve neodpovídal. Věděl, že kdyby s ním takhle mluvil kdokoliv jiný, dal by mu takovou ránu pěstí, že by nebyl sto promluvit nejmíň týden. Od Aleca si nechal líbit to, co by nikomu jinému neprošlo. Jen ke dvěma lidem něco cítil a měl s nimi trpělivost. Jedním byl tenhle osmnáctiletý cucák, druhá byla Joyce Conwayová. Joyce bydlela v jednom z nedalekých úzkých řadových domků, postavených v bezútěšně šedých, ponurých končinách Londýna, které přečkaly nálety na Londýn i práci Výboru za asanaci chudinských čtvrtí. Bydlela v přízemí, spala v předním pokoji a vzadu měla obývací. Horní patro měli pronajaté starší manželé s neprovdanou dcerou.

"Přemýšlíš o něčem?" zeptal se Alec.

"Ty si myslíš, že bychom měli ty dva odstranit," řekl Steve, "a možná budeš mít pravdu, ale až později. Teď ještě ne. Vidělo nás s nimi moc lidí. Mají teď dost nahnáno, aby něco udělali, ale dávej na ně bacha, Alecu. Ohlídej, ať se nepustí do něčeho nového. Kdyby něco rozjeli a chytili je přitom, mohli by začít zpívat."

"Že ti to ale dalo práci," řekl Alec napůl posměšně.

"Cos říkal?"

"Že ti to dalo práci, pochopit, proč by ti dva měli být -"

"Alecu," přerušil ho Steve, "nechtěj, abych se rozcítil. Prostě je hlídej. Jsou příliš podělaní na to, aby se teď o něco pokoušeli, a k tomu mají pořád těch sto nebo i víc liber, se kterými ještě týden nebo dva vydrží. Co s nimi uděláme, to rozhodneme až později. Ale teď nebudeme dělat nic. Jasný?"

"Ty jsi šéf."

"Tak na to nezapomínej."

"I šéfové se můžou mýlit," podotkl Alec.

Došli k dlouhé, úzké ulici, kde oba bydleli. Alec zamířil ke dveřím svého ztemnělého domu, kterému svítila do oken pouliční lampa. Na zlomek vteřiny zaváhal.

"Brou noc."

"Dobrou," řekl Steve.

Nezastavil se, šel dál svým dlouhým, spěšným krokem až na konec ulice, kde bydlel. Měl pokoj do ulice, se vším zaopatřením. Držel si ho dokonce i když byl na moři. Poslední dobou na moři trávil méně času. Měl už dost cestování, unavovalo ho, že nemá stálý domov, už ho unavovaly i ženy, které potkával na cestách. Už to všechno znal. Měl zdravý rozum a přiměřenou inteligenci a věděl, že má jednu nepřekonatelnou slabost - prchlivost. Ta mu způsobila v životě většinu nesnází. Do dnešního dne zabil dva lidi. Poprvé, když se kvůli ženě popral v jednom jihoamerickém přístavu během cesty na jedné smradlavé obchodní lodi. Dodnes měl před očima tu krásnou tmavovlásku i její pružné tělo, které se svíjelo ve víru vášně. Pamatoval si i jejího vysokého staršího manžela - svou první oběť.

Po druhé k tomu došlo v australském přístavu, když ho jeden ochlasta nařkl, že fixluje při pokeru. Stevens nefixloval. Věděl toho o světě hodně. Během týdnů strávených na moři poznal utrpení horkých dnů, kdy se nedalo dýchat a parník vyfukoval kouř na své zdánlivě nekonečné cestě. Poznal mrazivý chlad arktických zim, kdy moře vypadalo jako z ledu. Pamatoval si skoro všechno ze své minulosti, ale z dětství si toho moc vybavit neuměl. Věčně opilý, ale dobrosrdečný otec byl často na moři. Hezká kyprá maminka měla spoustu mužských přátel...

Jeho impulsivnost se neprojevovala jenom jako vznětlivost. Kdyby nebyl impulsivní, nezúčastnil by se například dnešního přepadení. Docházely mu peníze. Alec mu řekl, co plánují a nakukal mu, že půjde o pět tisíc liber. Když se setkal s Marriottem a Dorrisem, nelíbili se mu, ale zdáli se být dostatečně tvrdí a taky prokázali, že jsou.

Stejně jako on.

Teď věděl, že to neměl dělat. Neměl dopustit, aby to celé naplánoval Marriott. To se stalo díky jeho další velké slabosti, a tou byla lenost. Co mohl udělat sám, rád nechával na jiných.

Bylo mu zatěžko něco sám vymyslet, a proto je teď vydán na milost a nemilost Marriottovi a Dorrisovi. Nebyl si jistý, jestli je správně odhadl, ale nakonec uvěřil, že udělají, co jim řekl. Dorrisovi moc nedůvěřoval, kdoví, jestli se bývalý boxer nechá zastrašit tak jako Marriott.

To všechno by mu ani tak nevadilo, kdyby z toho vyšel se slušnou sumou, ale co to je stotřicet liber?

To je k smíchu!

Chvilí váhavě postával před domem, v němž bydlel, ale věděl, že nepůjde dovnitř. Bylo teprve čtvrt na dvanáct. To je příliš brzy na to, aby si lehl do postele s knížkou nebo poslouchal rádio či gramofon. Nebyl by ještě schopen relaxovat. Vždycky když někoho zabil, necítil se pak ve své kůži. Jakoby se v něm hromadila energie. Musel ji nejdřív nějak vybit, pak teprve byl schopen odpočívat. Teď byl rozpumpovaný ještě víc než kdy předtím. Pokračoval v chůzi tím směrem, co bydlela Joyce.

Když na ni pomyslel, pocítil vzrušení. Nevěděl, jestli tuší, jak na něj působí - a že na něj tak zapůsobila už v prvním okamžiku. Pamatoval si, jak otevřel dveře do Hornpipe, vešel dovnitř, rozhlédl se přes clonu modrošedého kouře, a

vtom ji spatřil. Pochyboval o tom, že si je vědoma toho, jak vypadá. V East Endu, mezi tou luzou a spoustou blyštivých tretek se snadno přehlédne pravý drahokam. Vždycky se mu líbily zralé ženy, a tahleta měla v sobě zvláštní směs zralosti a čistoty zároveň. Lépe řečeno neposkvrněnosti. Vypadala jako mladé děvče. Nikdy to nevyslovil, ale cítil, že je moc hodná. To slovo samotné by u něho vyvolalo pohrdlivý smích, protože hodný bylo pro něho vždy jen synonymem slabosti, nudy nebo změkčilosti. Ale neposkvrněnost, to bylo něco, co obdivoval. Joyce měla pleť, jakou uvidíte snad jen v Itálii, Španělsku nebo v jižní Francii. Občas potkáte mladé londýnské Židovky, které mají pleť podobnou, ale málokteré vydrží dlouho po třicítce. A ona k tomu měla ještě oříškově hnědé, velmi jasné oči, bez sebelepší stopy hněvu, zvýrazněné jen lehkým dotekem očních stínů. Dobře věděla, že její oči mají dostatek jasu. Často se smála, a šťastně smála. To byla další věc, které si u ní všiml, byla šťastná.

Každý ji měl rád. Dokonce i mladý Alec Gool, který se ženami neztrácel čas, ji respektoval. To od Aleca se Stevens dozvěděl, že je Joyce léta vdovou, že má dceru, vnoučata a syna, který žije v Austrálii. East End je jako vesnice, každý ví všechno o svém sousedovi, nebo si to alespoň myslí.

Bylo zvláštní, že Joyce sice začínaly vlasy na spáncích šedivět a pár stříbrných pramínek měla i nad čelem, ale místo aby ji to dělalo starší, vypadala mladší. Všiml si, jak se chová k hostům, a zvláště k těm opilým, tím mu imponovala. Vždycky mu imponovala. Byl s ní rád. Chtěl s ní strávit nejen večer, ale celou noc. Neodkládal by to tak dlouho, ale bál se, že ho pak bude chtít. Byl do ní zamilovaný, to jistě, ale kdykoliv si to uvědomil, bránil se tomu, protože být zamilovaný znamenalo být na ní závislý. On nechtěl být závislý na nikom.

Došel k jejímu domu. V místnosti do ulice, kde měla ložnici, se svítilo. Poznal to podle proužků světla, které probleskovaly po stranách závěsů a v úzké mezírce mezi nimi.

Představoval si ji, jak leží v posteli.

Ó Bože, jak moc ji chtěl!

Popošel k oknu, které bylo na úrovni chodníku a zaťukal. Nikdo neodpovídal. Zaťukal znovu, tentokrát v rytmu písně, která ji vždycky pobavila: Co uděláme s opilým námořníkem? Da-di-di-da-di- da-di-da-da-da! Venku na ulici ten ťukot jeho prstů na sklo zněl poměrně hlasitě, ale přesto se mu nedostalo odezvy. Musela vědět, že tu je. Snad nechtěla předstírat, že to neví, nebo chtěla? Zaťal ruku v pěst a chystal se zabouchat silněji, ale na poslední chvíli se zabrzdl. Zatnul zuby. Hlavou mu zezadu projela ostrá bolest, kterou asi způsobila migréna, kterou celý den přemáhal. Ještě že nepraštil do okna pěstí, určitě by ho rozbil. Kdyby...

Dveře se otevřely a na ulici se rozlilo světlo.

"Steve, co tady děláš?"

Stála tam, zarámovaná ve dveřích, ještě úplně oblečená, ale vlasy už měla rozpuštěné na ramena. Díky tlumenému světlu v pozadí vypadala, jako by měla svatozář. Bylo jí jen nejasně vidět do tváře. Cítil, že ho opouští zlost a spolu s ní i napětí.

"Chtěl jsem za tebou přijít," řekl Steve, "nečekal jsem, že se tolik zdržím. Chtěl jsem tě pozvat na večeři, vzpomínáš?"

To ho nepozve dál?

"Ještě jsem nejedla," řekla tiše. "Ale na to, abychom šli do restaurace, je už pozdě." Ustoupila kousek do chodby a řekla: "Pojď raději na chvíli dovnitř."

Vešel a ona zavřela dveře. Stáli teď velmi těsně vedle sebe, chodbička byla tak úzká, že se dotýkal zády stěny. Ona se jistě musela dotýkat té druhé. Byl o hlavu vyšší. Mohl projít až do ložnice nebo ještě dál do obývacího nebo kuchyně - už tady byl dvakrát, vždycky jen tak na skok. Zmocnil se ho palčivý pocit touhy. Nešel dál, ale oběma rukama ji objal, přitáhl ji k sobě a přitiskl se k ní.

"Joyce, dnes je to ta pravá noc," řekl divoce. "Dnes se to musí stát." Držel ji tak, že zaklonila hlavu, lehce pootevřené rty se jí leskly. Drtil je svými rty. Líbal ji na tváře, na nos, oči i na krk. "Joyce, tahle noc musí být naše."

* * *

Joyce si nikdy nepředstavovala, že se to stane zrovna takhle, ale když slyšela jeho chraptivý hlas a pocítila tlak jeho rtů, rukou, paží a celého jeho těla, pochopila, že ji moc potřebuje.

8. DRUHÁ NÁVŠTĚVA

Ten večer se Roger West vrátil domů na Bell Street v Chelsea chvíli po sedmé. Věděl, že jeho dva synové, Martin, přezdívaný Scoop a Richard, kterému občas říkali Fish, nebudou doma. Odjeli na prodloužený víkend se školou. Docela to uvítal. Byl unavený a přetažený, asi by neměl dostatek trpělivosti a pochopení pro jejich nezkrotný elán.

Zajel s autem do garáže a uvědomil si, jak moc je podobná té Bennisonově, pak šel klikatou cestičkou k zadnímu vchodu. Uslyšel hudbu. Janet ho zřejmě neslyšela. Vešel dovnitř zadními dveřmi, kde zněla hudba hlasitěji. Janet tam nebyla, ale kuchyň měla naklizenou jako vždycky. Kontrolka na troubě svítila, takže mu asi něco chystala k jídlu. V očích i v mysli mu zaplála jiskérka očekávání.

Prošel chodbou od kuchyně k přednímu pokoji a nakoukl dovnitř, ale Janet tam taky nebyla. Jeho židle byla posunuta blíž k oknu, na malém stolečku vedle židle ležely ranní noviny i večerník, cigarety a sklenice whisky se sodou. Pokaždé, když se opozdil, mu Janet takhle všechno nachystala. V pokoji hrálo rádio.

Kde mohla být?

Usmál se sám pro sebe a vyšel po schodech nahoru. Šramot, který způsobil, přehlušila hudba. Potom ji uviděl - seděla

u toaletního stolku v ložnici, jejíž okna byla obrácena na Bell Street. Zhlížela se v zrcadle natočeném tak, že nemohla nikoho, kdo stál ve dveřích, vidět. Dívala se upřeně před sebe, puslu měla našpulenou, pomalu otáčela hlavu k jedné straně. Přes ramena měla přehozený růžový ručník a blůzka ležela v nohách jejich manželské postele. Pak zase otáčela hlavu opačným směrem. Roger se k ní opatrně přibližoval. Mohla se každým momentem otočit a spatřit ho, ale byla tak zabraná do zpytování svého obrazu, že si ho nevšimla. Naklonil se k ní a strhl jí ručník z ramen.

Polekaně vyskočila.

"Rogere!"

Přitom jak jí strhával ručník, spadlo jí i jedno tenké ramínko od podprsenky. Ramena měla holá a jemu se tak naskytl pohled na její hluboký dekolt a sametově hebkou kůži. Když se otočila, dívala se na něj nahoru rozšířenými očima, trochu i proto, že ji vylekal. Hlavu měla zakloněnou dozadu a vypadala nádherně. Vypadala nádherně už přes dvacet let. Sklonil se k ní a políbil ji tak vroucně, jak už to dlouho neudělal. Když ji přestal líbat, nemohla skoro popadnout dech.

"Ahoj, miláčku," řekl Roger.

"Miluju tě," řekla Janet poněkud zastřeným hlasem. "Proč jsi to udělal?"

"Proč jsem tě políbil?"

"Proč jsi mě takhle políbil?"

"Vypadala jsi tak žádostivě."

"Ale vážně."

"Myslím to vážně," ujistil ji. "Vypadáš -"

"Vždyť jsi na mě nemohl vidět."

"Viděl jsem toho až dost," opáčil a sklouzl pohledem na její spadlé ramínko.

Usmála se, ale on poznal, že o něčem přemýšlí.

"Rogere, věděls o tom?"

"O čem?"

"O tom, co jsem dělala."

"Ne. Jestli jsi dělala něco neobvyklého nebo něco, co bys neměla dělat, tak jsem o tom neměl ani potuchy. Žádný detektiv neví nic o své ženě a o svojí rodině. Tak o co jde?"

"Jednu chvíli jsem si myslela, že to poznal," pronesla Janet zadumaně. "Asi tak dva nebo tři týdny jsem používala nový pleťový krém. Myslím, že je to znát. Řekla bych, že mi to dodalo -" odmlčela se a oči se jí škádlivě smály. "Tak pověz, co mi to dodalo?"

Roger si ji zblízka prohlížel a uvědomil si, že jí to poslední dobou opravdu moc sluší. Možná vypadá i trochu mladší. Měl jí to říci, ale nenapadlo ho to. Teď ji pozorně studoval a díky svému vycvičenému smyslu pro detail na to přišel.

"Chceš to opravdu vědět?" zeptal se jí.

"No ano, do toho. Hádej!"

"Nemusím hádat, já to vím. Dodalo ti to svěžesti."

Oči se jí rozzářily.

"Myslíš to doopravdy? To je přesně to, co slibovali. A nebyl ani drahý. Koupila jsem si ten krém v drogerii za deset šilinků a prý vystačí na tři měsíce. Rogere, to přece stojí za to, ne?"

"To je skoro zadarmo."

"Když jsem si kartáčovala vlasy, zdálo se mi, že mám lepší pleť," vysvětlovala Janet. Najednou vyskočila. "Ty musíš umírat hladu! Mám v troubě maso se zeleninou. Bude to, než bys řekl švec." Narovнала si spadlé ramínko, uhnula před jeho všetečnou rukou a vklouzla do zelené blůzy. "Nepotřebuji pomoc při oblékání," řekla a plácla ho přes ruku. Jaký jsi měl den, miláčku?"

Až do toho okamžiku, a netrvalo to ani pět minut, na vše zapomněl. Teď se ta vzpomínka vynořila jako temný stín. "Nic moc," řekl a vyšel za ní z místnosti a po schodech dolů. Na konci schodů se na něho zamyšleně ohlédl, a když došli do kuchyně, on upíjel whisky se sodou a pozoroval ji, jak vyndává jídlo z trouby, zeptala se ho:

"Bylo to moc špatné?"

"Moc."

"Je to ta vražda v Covent Garden?"

"Ano."

"Chudák ta ženská," řekl Janet. Měla nachově zbarvený obličej, jak z horké trouby vyndávala talíř s jídlem, zakrytý pokličkou. "A jak je na tom ten Bennison? Ve Večerníku psali, že jeho stav je kritický."

"To mají pravdu," řekl Roger. Dopil zbytek whisky a dodal: "Moc kritický."

Janet na to nic neřekla a šla pro sůl a pepř, chléb, máslo a velkou mísu, na které zbylo trochu ovocného želé, a dala to všechno na stůl.

"Nech si to trochu vychladnout," poradila mu.

Byl by rád, kdyby tak rychle nezměnila téma hovoru. Dnešní večer patřil k těm, kdy si s ní chtěl povídat. Už mockrát mu to pomohlo.

Chtěl si ten případ srovnat v hlavě a Janet věděla skoro stejně dobře jako on, že mu to dnes v noci nedá spát.

"Asi si dám ještě jednu skleničku," řekl.

"Přinesu ti ji."

"Ne, já-"

Usmála se na něj s pochopením. Moc jí to slušelo, měla tmavé vlasy a vůbec nevypadala na svůj věk. Teď byla velice vážná.

"Posaď se, miláčku," řekla. "Udělám ti ještě jeden drink. Nechceš se opláchnout?"

Umyl si ruce a obličej u kuchyňského dřezu. Když přicházela zpátky, dával si zrovna sako přes opěradlo židle.

"Díky." Trochu se napil.

"Viděl jsi paní Bennisonovou?"

"Ano."

"Myslela jsem si to," řekla Janet. "Říkala jsem si, že to asi bude jeden z těch případů."

"Jakých případů?" Občas ho šokovala podobnou poznámkou.

"Případů, které se tě hodně dotýkají," řekla Janet opatrně.

"Jejich rozřešení bývá mnohem složitější, ne? Už víš, kdo to mohl udělat?"

"Zatím ne," řekl Roger. Po chvíli dodal: "Máme popisy třech mužů, kteří se toho zúčastnili, ale ty se hodí na spoustu lidí. Nenašli jsme jediný otisk prstu nebo stopu, která by nám pomohla. Pracovali na tom tři lidé z laboratoře, prozkoumali všechno, co se našlo na místě činu, ale marně. Tím místem projdou každou hodinu stovky lidí, ale nikdo z těch, kteří ty tři chlapy viděli, nikoho z nich nepoznal. Na trhu je ještě nikdy neviděli.

Asi si neuvědomoval, jak rychle hovoří, ani to, jak pozorně mu Janet naslouchá.

"...Nejdřív jsme si mysleli, že jde o omyl, že chtěli přepadnout někoho jiného, protože asi chtěli víc než pět set liber. Ale podle mě všechno nasvědčuje tomu, že šli skutečně po Bennisonovi. Jestli sledovali Revelovu firmu, tak ho museli často vídat. Na strážce zaútočili až později, až když stál tváří v tvář svému vrahovi. To by mohlo znamenat, že se ti dva znali. Pokouším se najít někoho z okolí, kdo by si vzpomněl, jestli tam už dřív neviděl někoho, kdo by byl těm lupičům podobný, ale zatím jsem neměl štěstí. Lidé, kteří viděli ty muže, jak opouštějí dodávku na Goswell Road, popsali dva z nich velice podrobně. Jejich popis souhlasí s tím, co vypověděli očití svědci přepadení, ale ani to nás zatím neposunulo dopředu.

Když zatkneme někoho podezřelého, měli by ho potom rozpoznat mezi několika dalšími lidmi při identifikaci, ale to bychom nejdřív museli někoho mít. Všechna oddělení mají plné ruce práce, nechali jsme udělat kresby podle popisů, které jsme získali od očitých svědků, odborně se jim říká identikity, ale ty taky vždycky nepomohou. Mám z toho případu takový nepříjemný pocit."

Odmíchl se.

"Miláčku, když si něco bereš moc osobně, vždycky z toho máš nepříjemný pocit. Na tvém místě bych si z toho tolik nedělala. Proč se cítíš provinile?"

"Nebud' bláhová, necítím se provinile!"

"Opravdu ne?"

Díval se na ni, nejdřív trochu rozmrzele, pak se najednou rozesmál. Dopil svou skleničku a posadil se k talíři, na kterém měl naloženou horu jídla. Vůně, která se z talíře linula po sejmutí pokličky mu připomněla, že má hlad jako vlk.

"Takový nesmysl," stěžoval si. "Ona se mě ptala, proč dovolím - proč dovolíme, aby se takové věci mohly stát."

Dal se do jídla. Janet nic neříkala, ale sedla si naproti němu ke kuchyňskému stolu se světle zelenou umakartovou deskou, rysy jejího obličeje zamlžila pára stoupající z horkého jídla.

"Není divu, když je někdo v takové situaci, řekne leccos," poznamenala Janet. Po chvíli dodala: "Mohl jsi jí nějak pomoci?"

"Moc ne," řekl Roger. "Jane -" trochu zaváhal, pak se zhoupl na židli dozadu. "Bennisonovi hrozí, že bude možná dementní." Janet zalapala po dechu.

"Říkal to chirurg," pokračoval Roger podrážděně. "Není to jisté, ale -" přisunul si židli zpátky ke stolu a pokračoval v jídle už s menším apetitem. "Kdybychom měli nějakou sebemenší stopu, bylo by mi líp. Ale jsme úplně vedle. Záleží jenom na štěstí. Víím, že na něm často záleží, ale jindy máme alespoň něco, co nám ukáže cestu, ale tentokrát nemáme nic."

"Jakého druhu by to štěstí mělo být?"

"Kdyby tak někdo z těch lidí, co dnes viděli ty chlapy, některého z nich někde znova zahlédl," odpověděl Roger.

"Budeme pracovat na těch popisech, ale já si od toho moc neslibuji."

"To je možná tím, že si to tak bereš," řekla Janet.

"Možná." Roger nechal na talíři pár brambor a fazolí, ale pěknou šťavnatou kotletu snědl celou. "Bylo to moc dobré! Co ale - ne! Co budeš jíst ty?" Jeho hlas nabíral na síle, a on se zlobil sám na sebe, že si pro své starosti až dosud nevšiml, že Janet nejí. "Měla jsem vydatnou svačinu u May Hargreavesové," chlácholila ho Janet. "Později si vezmu jen něco malého. Kde ti Bennisonovi bydlí?"

"Ve Wimbledonu," odpověděl Roger nepřítomně.

"Byla jsem skoro celý den doma a už několik měsíců jsme si nezajeli do Wimbledon Common. Nechtěl by ses projet a podívat se tam?"

Samozřejmě postřehla, jak moc mu leží na srdci Bennisonova rodina.

"To není špatný nápad," souhlasil.

"Vezmu si klobouk," řekla Janet. "Za deset minut můžeme vyrazit."

* * *

Dojeli k Bennisonovým těsně před čtvrt na devět. Na ulici postávalo asi půl tuctu lidí a s nimi službu konající policista, který je zřejmě držel stranou. Když se s autem přiblížili k domu, objevila se ve dveřích vysoká dívka s posmutnělým obličejem, jež se ani trochu nepodobala své matce - byla to Rose Bennisonová. Když uviděla Rogerse, zatvářila se zmateně, patrně si nebyla jistá, jestli je to on.

"Je mi to opravdu líto," řekla odměřeně, "ale maminka není schopna přijímat návštěvy. Ona -"
"Jsem superintendant West," vysvětloval Roger. "Jeli jsme se ženou kolem a myslili jsme si, že..."

Dívčiny oči se rozjasnily.

Osmiletý Michael Bennison už ležel v posteli a spal. Zasmušilý Paul junior seděl v obývacím pokoji u stolu nad učením. Paní Bennisonová něco zažívala. Vyskočila, když Roger s Janet vešli do místnosti. "Proč jsi mi nic neřekla?" Odstrčila židli a krabici s šitím položila na poličku na knihy, momentálně trochu popletená. "Paule, miláčku, to je superintendant West, to je ten pán, který -"

Nedopověděla.

"Já vím, kdo je to," řekl Paul a postavil se, ale nepohnul se ani o krok. Roger, který myslel víc na matku než na děti, vykročil přes pokoj s nataženou rukou. Prvním náznakem, že něco není v pořádku, bylo když Paul dlouho váhal, než mu taky podal ruku. A to jen tak, že se jeho ruky sotva dotkl a rychleji stáhl zpět. Roger si všiml, že není jen zasmušilý, ale že má přímo kamenný výraz. Měl pohaslé šedé oči, jejichž barva přecházela do břidlicově šedé.

Nespouštěl z Rogera oči.

"Je mi to hrozně líto," říkala Janet paní Bennisonové.

Roger si pomyslel: mám taky dva syny, skoro stejně staré jako tenhle chlapec, a přesto nevím, co mu říct. Chtěl říci něco, co by prolomilo neviditelnou bariéru, která mezi nimi byla od první chvíle. Ale musí to být něco, co přijme.

"Mluvil jsem s doktorem, který operoval tvého tatů," řekl nakonec. "Je to člověk na svém místě."

Po malé odmlce chlapec řekl bezbarvě: "Opravdu?"

"Rose, udělej nám, prosím tě, kávu. A ty, Paule, skoč k paní Abbotové a řekni jí, že přijdu později. Paní Bennisonová se zoufale snažila zachránit situaci, usilovala o to, aby všechno běželo v normálních kolejích. Její chvějící se ruce ale prozrazovaly nervozitu a napětí. Chvilku si hrála se zlatým knoflíkem na své modré vestě, hned zase se snubním prstýnkem, pak si nervózně prohrábla vlasy.

"Dobře, maminko," řekla Rose.

Chlapec vyčkával, podíval se znovu na Rogera a pak vyšel ven. Na dvanáct let byl hodně vysoký, a dobře vychovaný. Jako Richard.

"Pojďte se posadit do vedlejšího pokoje," zvala je paní Bennisonová. Když je tam vedla, chvilku zaváhala u dveří, jestli má jít první nebo je nechat jít napřed. Výsledkem toho bylo, že se mezi dveřmi srazila - prsa na prsa - s Rogerem. Měla pevné tělo i poprsí. "Promiňte," vyrazila ze sebe a málem se rozplakala. Bylo to ale i k něčemu dobré, sice trochu popotáhla a slabě vzlykla, ale spěchala napřed do vedlejší místnosti. Pak už mluvila rozhodnějším hlasem: "Posaďte se. Je to od vás moc milé, že jste se zastavili. Michael bude v pořádku, Rose taky, ale Paul, ten mi dělá starosti. Od chvíle, kdy se dozvěděl, co se stalo, nepromluvil ani slovo. Ani slovo. Rozložil si knihy, které potřebuje k vypracování úkolu, který má udělat přes prázdniny, a začal číst. Skoro jako by předstíral, že se nic nestalo."

Pak náhle změnila téma. "Pane Weste, nemáte nějaké nové zprávy? Pan Semple-Smith, ten lékař, mi řekl, že to potrvá ještě tak pět nebo šest dní, než bude jisté, že je manžel mimo nebezpečí. Na tom se asi nic nezměnilo, vidíte?"

Při řeči jí zřejmě napadalo něco, co nevyslovila, jednu chvíli tak zbledla, že se Roger bál, aby neomdlela. "Snad Paul není -"

"Vůbec nic se nezměnilo," honem ji uklidňoval. "Přijel jsem jenom proto, abych vás ujistil, že vašemu manželovi bude poskytnuta ta nejlepší možná péče a že udělají vše, co je v lidských silách, aby mu pomohli."

Paní Bennisonová si sedla na kraj židle, chvějící se rukou si zakryla obličej. "Děkuji vám," řekla, "mnohokrát vám děkuji."

"A my se chceme zeptat, jestli nemůžeme nějak pomoci vám," pokračoval po chvíli Roger.

"Ne," řekla chraptivě. "Ne, já budu v pořádku, pan Revel nám pomůže, je moc hodný. Já nic nepotřebuji, mám jen starost o Paula, ale s tím se zatím nedá nic dělat."

* * *

Všichni jsou moc hodní, pomyslela si Isobel Bennisonová, když Westovi odjeli. Všichni. Ale to nic nemění na faktu, že život její rodiny byl během několika okamžiků otřesen v základech. Nic to nemění na tom, že Paul leží v nemocnici, nadopován léky, v kritickém stavu, s polámaným tělem, možná umírá, možná už je po smrti. Ach bože. Cítila se tak osamělá. Rose se jí snažila pomoci, ale byla ještě moc mladá a taky vystrašená. A Paul, ten se choval tak - podivně. Vlastního syna skoro nepoznávala.

Později, když ležela sama v posteli, rozplakala se. Ve vedlejší místnosti spala Rose, ale Paul, který měl pokoj na opačné straně domu, ležel v posteli, ale nespál a naslouchal.

* * *

"Vím přesně, jak ti je," řekla Janet Rogerovi. "Moc si přeji, stejně jako ty, abyste je chytili. Ten chlapec vypadal, jako by předčasně zestárl."

* * *

Ani v sobotu nic nového nezjistili a nepřišli na žádnou stopu. A v neděli jakbysmet.

V pondělí a v úterý hlásili šéfové jednotlivých oddělení, jeden po druhém, že se jim nepodařilo zjistit nikoho, kdo by odpovídal popisu zlodějí a náhle přišel k penězům. S výjimkou toho muže, jenž zabil Charleyho Blakea, byly všechny popisy tak obecné, že se hodily na stovky lidí.

"Popis se nehodí na nikoho, kdo se v minulosti zúčastnil nějakého přepadení nebo byl zadržen pro nějaký násilný čin," hlásili Rogerovi lidé ze všech okresů.

Jeden z nich Rogerovi řekl: "Oni totiž nemají tolik peněz, aby měli co roztáčet. Ale napadla mě jiná věc."

"Jaká?" ptal se Roger s potlačovanou netrpělivostí.

"Začal jsem se zajímat o všechny boxery, kteří to nikam moc daleko v tomhle sportu nedotáhli," odpověděl superintendant z jihovýchodního okresu.

"Podle výpovědi dvou svědků měl jeden z těch chlapů jedno ucho jako karfiol."

"Jděte po nich."

Když zavěsil, uvědomil si, že má skoro poráženeckou náladu. Jen jedna věc by mu mohla zaručeně pomoci. Podíval se přes stůl na Copea a řekl: "Zavolej Simpsonovi, aby za mnou za hodinu přišel do Revelovy kanceláře," načež seběhl po schodech dolů a nasedl do svého auta. Tentokrát řídil sám. Jízda ucpaným městem si vyžádala natolik soustředění, že se zbavil pocitu selhání. Nejdříve zajel do nemocnice Charing Cross, naštěstí našel místo na zaparkování, a šel se zeptat, jak se daří Bennisonovi. U Bennisonova lůžka měli po celou dobu jednoho člověka z Yardu pro případ, že by se probral a chtěl udělat nějakou výpověď, nebo pro případ, že by pod vlivem léků mluvil ze spaní. Když Roger vkročil do chodby, otevřely se dveře jednoho pokoje a z nich vyšla Bennisonova žena doprovázená sestřičkou.

Zastavily se.

"Dobré ráno," pozdravil Roger. "Jak je mu?"

"Pořád stejně," řekla paní Bennisonová. "Nevěděla jsem, že je u něho pořád někdo z vašich lidí."

"Nevadí vám, že tam je, že ne?"

"Ne, jen jsem to nevěděla."

"Mohu vás někam zavést?"

"Ne," řekla paní Bennisonová, ale pak si to rozmyslela.

"Jen pokud náhodou jedete někam blízko - k Paulově kanceláři."

"Pojeďte za pět minut," řekl Roger. "Nezdržím se ani o minutu déle."

Ve skutečnosti rozhovor se starším bělovlasým seržantem, detektivem Winfrithem, který seděl a četl si, ale poznámkový blok a tužku měl po ruce, netrval ani tak dlouho. Winfrith byl muž s laskavým hlasem, který si před pár lety zlomil nohu v kotníku, když pronásledoval nějakého zloděje po střeše domu. Od té doby mu dávali v Yardu pokud možno práci, při které mohl sedět.

"Ještě se neprobral, pane," hlásil.

Roger přikývl. "Myslel jsem si to." Nakoukl přes okraj zástěny do obličeje muže, který tam ležel v bezvědomí, a s překvapením se díval do tváře neuvěřitelně podobné mladému Paulovi. Pod turbanem z obvazů připomínala obličej mrtvol.

Vyšel ven a chápal teď ještě lépe rozpoložení Isobel Bennisonové.

Nastoupila do auta a on se chopil volantů.

"Jak je na tom mladý Paul?" zeptal se jí.

"Každé slovo z něho musím páčit," odušila. "Já už na mou duši nevím, co s ním mám dělat."

"Mluvila jste o tom s doktorem?"

"Zatím ne, ale myslím, že bych měla." Roger naprosto chápal její vypjatou pozornost a překotnost. "Připadám si tak bezmocná," mluvila dál. "Vůbec jsem si neuvědomovala, o co všechno se staral, s výjimkou domácnosti. Myslíte, že bych měla o synovi říci našemu rodinnému lékaři?"

"Jsem o tom přesvědčen."

"Tak já to udělám," rozhodla se.

Roger zaparkoval blízko Revelovy firmy, díky benevolentnímu přimhouření oka místního strážníka a šel spolu s Bennisonovou ženou nahoru do posledního patra. Starý pan Revel tam byl, ale ředitel Kent měl ještě nějakou práci.

Roger se zeptal na pár maličkostí a pak tam paní Bennisonovou nechal.

Simpson, s hnědou buřinkou posunutou do týla, čekal dole a vypadal docela jako elegant.

"Co pro tebe mohu udělat, Hezoune?"

"Vyslechni všechny ty svědky ještě jednou, a pak si pokud možno promluv s každým, kdo viděl nebo mohl zahlédnout tu dodávku," řekl mu Roger.

Upovídaná malá paní Gossardová mu zdlouhavě mnoha slovy neřekla skoro nic. Nakreslené portréty se jí zdály "celkem povedené". Stejně tak nosiči, kterému se pomeranče rozkutálely široko daleko po ulici. Opakoval svou verzi, jako kdyby se ji naučil zpaměti.

Vysoký a statný Calvin si to štrádoval postranní ulicí s nejméně deseti lískami ovoce na hlavě. Mluvil a přitom se tvářil, jako by to, co nese, byla jen pokrývka hlavy.

"Sem si hned myslel, že se co nevidět zase vobjevíte," prohlásil.

"Zvlášť potom, co si ten chlápek vzpomněl na to krivý ucho. Už ste někoho chytli?"

"Nenašel jsem dost svědků."

"Potřebujete víc takových jako sem já, co, Hezoune?"

Calwin byl i přes svou drzost svým způsobem roztomilý. "Víte, já sem toho taky moc nezjistil, tak si z toho nic nedělejte. Vypτάval jsem se tak dlouho, až mě všichni mají plný zuby, jestli toho nenechám, asi po mně začnou házet shnilý melouny. Abych pravdu řekl, dělal jsem to kvůli paní Bennisonové," pokračoval a přitom sklonil hlavu, takže předvedl úžasné číslo balancování s lískami. "Jak je na tom?"

"Zvládně to."

"Ta vám dala, co, když se ptala, proč ste to dovolili?" mudroval Calvin. "Nedáte mi nějaký speciální direktivy, na čem

mám teďka pracovat? Nebudu vám nic účtovat, dělám to z lásky."

Roger mu na to řekl: "Ten chlap, co má ucho jako karfiol, zřejmě dříve boxoval. Co kdybyste si o tom promluvil s lidmi, co u vás na trhu fandí boxu?"

"To je pro mě hračka," řekl nosič. "Okej, šéfe. Bacha na hlavu," dodal a při těch slovech zkroutil tělo do neuvěřitelné spirály a položil všechny lísky na zem. Byly vyšší než on. "Věřte mi!"

Roger se obrátil k Simpsonovi: "Potřebujeme rozhodit co nejvíce těchhle obrázků po okolí." Vyndal namnožené identikity tak, aby je Calvin přímo neviděl. "Kolik jich dáme na tržiště?"

"Asi tak tucet od každého," rozhodl Simpson.

"Hele, ukažte mi je," nakukoval zvědavě Calvin. Po dlouhé odmlce pravil: "Není to špatný, ne, není to špatný, ale nejsou to oni, jestli mi rozumíte."

Ostatní svědci řekli prakticky totéž.

Roger jel zpátky do kanceláře, dorazil tam okolo třetí hodiny, a vůbec ho nepřekvapilo, že tam má zprávu od Campbella, aby mu neprodleně zatelefonoval. Nikdo mu nemusel říkat, že po něm Campbell bude chtít výsledky.

"Starý pán už začíná být opravdu nervózní," stěžoval si zástupce náčelníka. "Máš aspoň něco, co by ho uklidnilo?"

"Pošlu ti sadu těch identikitů," slíbil Rogers. "To snad pomůže."

"Pošli," řekl Campbell.

Zavěsil a Roger se podíval na Copeův prázdný stůl - Cope byl někde po budově. Tak zavolal pro poslíčka, aby nechal ve fotolaboratoři přidělat ještě pár kopií těch podobizen. Když znova zazvonil telefon, podíval se na něj kysele, a pak ho zvedl.

"West u telefonu."

"Hezouně, asi pro tebe něco mám." Byl to zase Simpson. "Calwin neztrácel čas. Jeden fanoušek boxu v Covent Garden si myslí, že toho chlapa s karfiolovým uchem už někdy viděl."

"Kde je?" zeptal se Roger ostře.

"Teď zrovna sedí u mě v kanceláři."

"Pošli ho do redakce 'Sporting World' na Fleet Street," řekl Roger naléhavě. "Sejdu se tam s ním. Ať se ptá po zástupci šéfredaktora. Zavěsil hned po Simpsonově 'Provedu', zvedl se od stolu, sebral z věšáku svůj klobouk, šťastný, že se to pohnulo. Popošel ke Copeovu stolu a právě se chystal napsat mu vzkaz, když se otevřely dveře a Cope vešel.

"Co se mi tu hrabeš?" zeptal se ho.

"Bylo by fajn, kdybys byl po ruce, když tě potřebuju," řekl Roger. "Budu v redakci Sporting World. Brnkni Medwayovi a řekni mu, že jsme na cestě, jo? Chci, aby si jeden chlapík prohlídnul fotky boxerů, kteří v nedávné době nebo ještě teďka boxují. Máme stopu."

9. DRUHÁ LOUPEŽ

"Můžu ti říct jen tolik, že jsem švorc," řekl Mo Dorris. "Nemám ani vindru."

"To seš teda pako," řekl mu Marriot.

"Klídek, Wine."

"Říkals, že s těma prachama vyjdeš tři neděle. A von to ještě není ani tejden."

"No, ale teď jsem na mizině."

"Za cos to rozfofroval?"

"Za ty podělaný psy."

"Já ti to vždycky říkal -"

"Je zbytečný o tom žvanit," opáčil Dorris. "Nemám ani floka. Máš zbytečnějch deset liber, který bys mi moh půjčit?"

"A jak si chceš pomoci k penězům pak?"

"To není odpověď na moji otázku," řekl mu Dorris podrážděně. "Máš deset liber?"

"Možná tak pět."

"Pět mi nestačí."

"Ty je stejně zase hned utratíš," šklebil se Marriott. Jejich přátelství prodělávalo kvůli penězům zatěžkávací zkoušku, protože Marriott byl známý skrblik, zatímco Dorris rád rozhazoval.

"Víš ty co? Měli bysme se povohlídnout po nějaký fušce, to bysme měli udělat!"

Marriott si mmul hranatou bradu.

"Nenecháš si snad poroučet od toho náfukey Stevense, nebo jo?"

"Mně nikdo poroučet nebude, já budu dělat to, co chci já."

"Tak na co čekáme? Už je to skoro tejden, a nenastal žádný problém. Nikdo se nás ani jednou na nic neptal, nemáme proč si dělat starosti."

"Jsme mimo podezření."

"Tak co nám brání?"

Popravdě řečeno Marriottovi bránila hrůza v Stevensonově hlasu i očích, když s nimi mluvil naposledy. Nechtěl to přiznat, raději si nalhával, že všechno, co dělá, dělá o své vůli. Přesto poznal, že má Dorris špatnou náladu a že brzy přijde na to, jak to doopravdy je. Rád se vychloubal, že by se nikomu nepodřídil.

"Oukej," řekl Marriott pomalu, aby pokud možno utajil, jak mu to v hlavě šrotuje. "Co nám brání? Ale musíme si dát pozor."

"Na něj?"

"Na toho kašlu. Musíme si ale dát majzla, policajti nejsou hloupí. Chtělo by to vymyslet něco jiného."

Seděli v místnosti, kde bydlel Dorris se svým mladším bratrem, který právě nebyl doma. Dorris se zhoupal na židli a řekl přikře:

"Tak jo, ale musí to být pořádná facha. Máš nějaký typ?"

"Který lodě mají připlout?" zeptal se Marriott.

"Pár holandských lodí a jedna, co patří 'Elder Dempster Line', ta se vrací z Austrálie."

"Tak na tu si počíháme," pravil Marriott. Ted', když už se rozjel, vrátilo se mu sebevědomí. "Když se vracej po dlouhý plavbě, berou velký prachy. Kde bude kotvit?"

"U Milnerů."

"Určitě?"

"Vždyť tam dělám."

"Tak fajn," řekl Marriott, jehož hlas byl teď velmi tvrdý. "Pár těch hochů od Elder Dempster oškubáme. Jak se vlastně jmenuje ta jejich loď?"

"Tropy."

"Tak je trochu rozhicujem," zachechtal se Marriott. "Ty zjistíš, v kolik hodin budou vyplácet posádku, půl hodiny před tím odejdeš z práce a budeš u Uličky, až tudy budou procházet, jo?"

"Ty ale kecáš," řekl Dorris. "Ty chlapi berou nanejvýš tak pár set liber. To nám vydrží leda tak další tři až čtyři tejdny." Marriott ted' nemyslel na to, jak mu jeho drzost vrátit. Později, pokud vše proběhne tak, jak si představuje, a pokud Dorris zase rozhází svůj podíl, bude mu sarkasticky připomínat, že se tři až čtyři týdny proměnily ve tři nebo čtyři dny. Ted' ale plánoval a intrigoval, už byl zase velitel. Ted' se netřásl před Stevensonem, třebaže si na něj jednou nebo dvakrát během dne s nelibostí vzpomněl. Obzvláště tehdy, když zahlédl Aleca Goola, jak se prohání na skútru. To bylo něco nezvyklého. Alec část peněz z loupeže investoval.

* * *

Artur Christie, zkušený námořník na palubě zámořské lodi Tropy, patřil k nejoblíbenějším, ale i k nejšetnějším členům posádky, jež čítala jedenapadesát mužů. Byl déle než pět měsíců mimo Londýn a před tím, než se vrátil žhavým Rudým mořem přes Suez domů, navštívil většinu přístavů v Austrálii, Samou, Singapur a Hong Kong. Přestože v každém přístavu vyšel na pevninu, utratil jenom hrstku peněz. Za co nikdy neutrácel, byly ženy. Po skončení této plavby se měl ženit. Vlastně se měl ženit už v sobotu.

Jeho kolegové z lodi to věděli, ale on netušil, že mu chtějí společně koupit jako svatební dar televizor, aby novomanželka seděla doma a nemyslela na zálety, až bude on na moři. To mělo být napsáno na přiloženém blahopřání. Věděl, že mu parolodní společnost dá svatebním darem slušnou sumu peněz, protože pro ni pracoval už sedm let. Vzhledem k tomu, že si během plavby nechal vyplácet jen malé částky, měl teď dostat při dobírce pěknou sumičku - dobrých dvě stě liber.

Z Milnerova doku do Risher Street, kde bydlel, a kde na něj ted' čekala Millie, to pěšky netrvalo víc než deset minut. Pravda, bude si muset zkrátit cestu 'Uličkou', v noci by se tudy neodvážil jít sám, ale za jasného dne se nemá čeho bát. Vyzvedl si výplatu, potřásl si rukou s těmi lidmi z posádky, jež dobře znal, a vyrazil. Nikdo nestál na palubě, aby mu alespoň zamával, a on pocítil trochu zklamání. Obvykle se s každým členem posádky, který se měl před další plavbou ženit, všichni řádně rozloučili. Ale ted' se hlavně těšil na Millie, a lhotejnost kohokoliv jiného ho dlouho netrápila. Neměl tušení, že to bylo záměrné a že někteří z jeho kamarádů byli namačkaní v jednom ze člunů a váleli se smíchy. Předstírali lhotejnost, aby byl později ještě více překvapen darovaným televizorem.

Na konci můstku stál unaveně vypadající seržant. Dva veliké jeřáby a sloupové lodní jeřáby vykládaly náklad.

"Tak už jdeš, Arte?"

"Tak, tak, Same."

"Tak to teď ty své holce koukej vynahradit."

"Copak ti to nikdo neřek? Budeme se brát."

Oba se zasmáli.

Christie rychle přešel koleje, po kterých jezdily jeřáby, potom prošel mezi sklady k Uličce, což byla úzká pěšina mezi sklady. Kdysi dávno tam tekla malý potůček. Byl poměrně chladný a větrný den na konci srpna, ale jeho hřály vzpomínky na Millie. Už nemyslel na teplé počasí, které nechal za sebou. Byl zvědavý, jestli bude Millie souhlasit s tím, že by se usadili v Austrálii nebo na Novém Zélandu. Ale na to, aby se rozhodli, měli ještě dost času.

Vešel do Uličky.

Bylo tam šero a černé dlažební kostky byly ještě kostrbatější, než jak si je pamatoval. Nemohl jít rychle a přitom tolik spěchal. Když byl asi v polovině, zdálo se mu, že se tam vpředu něco hýbe. Zamračil se - pak, když urazil dalších pár metrů, někoho tam zahlédl.

Byla to Millie!

Měla na sobě tmavý přšiplášť, větrem přilepený k tělu, malý klobouček rámoval její oválný obličej. Byla dost hezká a jemu se zdála nádherná. Měla velké oči. Když ho zahlédla, rozběhla se k němu, vysoké podpatky jí klouzaly po kočičích hlavách tak, že málem upadla. Christie se taky rozběhl. Setkali se uprostřed Uličky, objali se, začali se divoce líbat, tiskli se k sobě a říkali si krásné nesmysly. Když se nasýtli jeden druhého, nemohli popadnout dech. Millie se trochu zajíkala. Zavěsili se do sebe, ale museli se k sobě těsně přitisknout, když chtěli jít vedle sebe. Christie si bolestivě dřel levý loket o cihlovou zeď skladiště, ale nevšímal si toho, nejdůležitější bylo, že Millie přiběhla hned, jak se dozvěděla, že jeho loď zakotvila. Christie jí hleděl do očí, ona se utápěla v jeho pohledu a na celém světě byli jenom oni dva. To už dorazili na konec Uličky.

Něco se tam pohnulo.

Christie se rozhlédl a stačil říci: "Co -"

Vtom zahlédl dva muže s šátky přes obličej, a ve vteřině mu bylo jasné, o co jim jde. On i Millie byli ještě v sevření Uličky, a tak neměl dost místa na to, aby něco udělal. Strhl ji bleskově za sebe. Vtom jeden z mužů zvedl ruku nad hlavu. Držel v ní železnou tyč. Millie vykřikla. Christie vykopl levou nohou a snažil se zasáhnout útočníka do břicha, ale ten na to byl připraven, změnil směr úderu a udeřil železem Christieho do kolena. Námořnickovou nohou projela nepředstavitelná bolest a on se zhroutil na zem.

"Nechte ho být!" křičela Millie. "Nechte ho být! "

Výrazila dopředu.

Jeden z mužů si vedle Christieho klekl a začal mu prohledávat kapsy. Ten druhý skočil po Millie. Necouvla, ale divoce se bránila. Prsty zachytila šátek, který mu zakrýval spodní část obličeje. Sroloval se a sklouzl dolů. Zahlédla jeho ošklivý znetvořený obličej a pěst, která se k ní blížila jako veliká kostnatá koule. Pokusila se uhnout, ale dostala takovou ránu do hrudi, že se zapotácela. Když nabírala dech, slyšela jednoho z mužů, jak říká:

"Mám to. Padáme."

Zavrávávala, upadla na dlažbu, a tak se uhodila do hlavy, že zůstala několik minut ležet na zemi. Potom se, vzlykajíc, pokusila vstát. V tu chvíli už k ní spěchali lidé. Zahlédla je už z dálky, ale neviděla nic než svého Arthura. Ten ležel před ní na zemi, zmlácený, hlavu otočenou k jedné straně, s pootevřenými ústy a zavřenými očima. Z rány na hlavě mu vytékal úzký proužek krve. Vlasy už měl krví slepené.

10. IDENTIFIKACE

Roger vystoupil z auta u redakce Sporting World, nechal řidiče zaparkovat a spěchal dovnitř. Byla to jedna ze starých budov na Fleet Street, jež vedle světlých fasád moderních staveb z betonu, skla a umělého mramoru působila poněkud anachronicky. Z viktoriánských oken čísel chlad a dřevěná zábradlí, úzké temné chodby i schodiště taky nevypadaly nijak vlídně. Ve výtahu bylo místo stěží pro tři lidi, a to už byli namačkaní. Muž se ženou, kteří ve výtahu už byli, se tvářili dost vyděšeně, když viděli přistupovat Rogera, který byl oproti nim dost těžký a rozložitý. Výtah se pomalu šinul nahoru.

"Já myslím, že je možná přetížený," špitla žena.

"Už by skutečně měli pořídit nový."

"Slyšela jsem, že tenhle dům chtějí napřesrok zbourat a na jeho místě postavit nový, dvacetipatrový. Nevím, kam to ten Londýn spěje. Tyhle velké hranaté budovy jako škatule to město úplně zničí."

K jejich velké úlevě Roger ve druhém patře vystupoval. Hezká mladá dívka v bílé přiléhavé halence a s překvapivě přísným staromódním účesem, vyloudila zářivý úsměv, jak vystřižený z televizní reklamy, a zeptala se:

"Superintendent West?"

"Ano."

"Pan Medway vás očekává. Pojdte za mnou, prosím."

Když šli vedle sebe, dotýkali se rameny a ona k němu jednou nebo dvakrát zvedla oči. Pak otevřela dveře s nápisem Zástupce šéfredaktora.

Medway byl malý obtloustlý chlapík, vždy nápadně oblečený, tak trochu dostihově, trochu sportovně, čímž rafinované připomínal svoji profesi. Měl nekulatější, nejplesatější a nejružovější hlavu ze všech lidí, které Roger znal. Teď se vynořila zpoza neohrabané postavy nosiče z Covent Garden, Calwina. S Calvinem tam byl ještě jeden člověk, oblečený do silných seržových kalhot a vybledlé modré vlněné vesty, jakou nosívali námořníci. Tenhle neznámý měl nevzhlednou tvář a nezvykle husté obočí. Hluboko posazené oči mu jiskřily v úzkých štěrbinách.

"Nazdar, Hezoune," vítal ho Medway a podával mu ruku.

"Mě ste tady nečekal, co?" šklebil se Calvin. Pokaždé, když se s ním Roger setkal, zdál se mu ošklivější. "Seznamte se s mým kámošem - to je Joey Lark."

"Lark," zopakoval po něm Medway a obracel přitom oči v sloup.

"Před dvaceti lety byl nejlepší lehká váha ty doby, že jo, pane Medway?"

Medway řekl spěšně: "Opravdu, jeden z nejlepších." Jeho výraz se přitom ptal: Proč jsi mi sem poslal tohoto chlapa, Hezoune?

Rogerovi se podařilo v jediném okamžiku současně pozdravit, pokynout Calvinovi i podat ruku Joeyovi Larkovi. Lark měl sice nehezký obličej, ale v jeho pohledu bylo něco poctivého a přímého. Poctivost vyzářovala z celé jeho sporé postavy. Poměrně dlouhé ocelově šedé vlasy se mu vlnily.

"Těší mě, superintendante," řekl Lark a vřele mu stiskl ruku.

"Tak vy si myslíte, že byste nám mohli pomoci," poznamenal Roger.

"Bysme tu nebyli, kdybysme si to nemysleli," opáčil Calvin. "Vzal sem ty vaše pěkný vobrázky ukázat klukům, co se zajímají o box, jak ste chtěl, a Joey vybral toho boxera. Říká, že si je jistě, že už ho někdy viděl, ale nemůže si vzpomenout na jeho jméno."

"My bychom byli rádi, Mede," obrátil se Roger na zástupce šéfredaktora, "kdyby si pan Lark mohl projít vaši Galerii boxerů a ukázat nám toho, který mu připomíná muže na obrázku. Možná to bude trvat dost dlouho, ale stálo by to za to."

"Galerie je vaše," souhlasil Med.

"Nezapomeň si říct o příplatek za přesčasy," vložil se do toho Calvin.

"Nech toho, Cale," řekl mu Lark svým klidným hlasem. "Jestli můžu policii pomoci, nic za to nechci."

"To děláš hloupost," odsekl Calvin. "To já chci zaplatit přesčasy i výdaje!" usmál se ze široka.

Medway opět obrátil oči v sloup.

V dlouhé úzké místnosti, podobné kartotéce v Yardu, měli dlouhé řady regálů a v každém šanony plné fotografií. Bylo až k nevíře, kolik boxerských nadějí se dostalo tak daleko, že se jejich fotografie objevila v novinách. Na jednom konci místnosti stál dlouhý stůl s několika židlemi kolem. Roger počkal, než si Calvin sedl na jednu židli a Lark na druhou a jeden z mladých knihovníků časopisu Sporting World je začal zásobovat fotografiemi.

"To může trvat bůhvíjak dlouho," řekl Medway. "Jestli něco najdeme, tak ti zavolám, Hezoune."

"Díky," pravil Roger a tlumeně dodal: "Dohlídni na to, aby dostali, co budou chtít, ať je to co je to, ano?"

"To půjde na náš účet," ujistil ho Medway. "Už vidím ty titulky: Vrah vypátrán díky Sporting World. Ukážu ti jednu fotku, která možná překvapí i tebe." Popošel k regálu, a zatímco Lark s Calvinem soustředěně listovali fotografiemi, vyndal nějakou složku a z několika fotografií vybral jednu, kterou podržel Rogerovi před očima. Byl na ní vysoký statný muž v boxerském postoji, na sobě trenýrky, sandály a rukavice, jako by se právě chystal vstoupit do ringu. Roger měl pocit, že už ho někdy viděl. Obrátil fotografii a četl:

Charley Blake,
šampion námořnictva v lehké váze v době,
kdy se vydal na profesionální dráhu

Byly tam ještě další informace o Blakeovi - výška, váha, amatérské zápasy, ale nejdůležitější bylo jeho jméno. Byl to ten muž, kterého Roger viděl jen jednou - na stole v márnici. Muž, kterého nelítostně zabili nožem při loupežném přepadení u banky v Covent Garden.

"Nevím, jestli to něco znamená," řekl Medway. "Hledáš boxera, a Blake byl v mládí jedním z nich."

"Stojí to za zamyšlení," souhlasil Roger. Pamatoval si, že byl Blake u námořnictva i obchodního loďstva, přemítal o tom, když s Medwayem odcházeli. Když přišli ke dveřím kanceláře zástupce šéfredaktora, vyšla z nich ta hezká dívka.

"Volají z vaší kanceláře, pane Weste."

"Díky."

Byl to Cope.

"Máme tu hlášení z doků, myslel jsem si, že bys o tom měl vědět," řekl Cope bez úvodu. Jednoho námořníka, co právě opouštěl loď, praštili po hlavě a vzali mu celou hotovost - dvě stě liber. Jeho snoubenka mu šla naproti, a tak ji praštili taky, ale zahlédla jednoho z útočníků."

Cope se významně odmlčel.

"A dál?"

"Podle toho, jak ho popsala, by to mohl být jeden z těch čtyř, co hledáme kvůli té loupeži v Covent Garden," řekl Cope.

"Ten co má ucho jako karfiol."

"Hned se za ní rozjedu," řekl Roger spěšně. "Jak je na tom ten zraněný?"

"Nevím," odpověděl Cope.

"Kde leží?"

"V nemocnici Mile End."

"Požádej někoho z oddělení, aby tam na mě počkal. Pošli tam i to děvče, jestli to zvládne."

"Provedu," pravil Cope a zavěsil. Mezitím Medway zvědavě hleděl na Rogera, který pocítil rostoucí napětí a vzrušení. Navenek se to projevovalo jen sevřenými rty a přivřenými očima. V podobných okamžicích vypadal, jako by se díval někam do dálky. Zdálo se, že ho potkalo štěstí, za které se modlil. Dvě loupeže současně.

"Něco důležitého?" zeptal se Medway.

"Možná," řekl Roger. "Moc ti děkuji za pomoc, Mede. Jednou ti za to pomůžu z kriminálu."

Medway se zasmál a potřásl Rogerovi rukou na rozloučenou.

O dvacet minut později vcházel Roger hlavním vchodem do nemocnice Mile End, oázy zdraví v srdci East Endu.

Poměrně rozložitý muž jménem Golloway z policejního oddělení v East Endu právě hovořil se třemi mladíky - zřejmě od novin. Když zahlédl Rogera, odstrčil ty tři stranou a vydal se k němu krokem, připomínajícím dusání nosorožce, tlustou červenou ruku napřaženou k pozdravu.

"Jak se daří vašemu zraněnému?" zeptal se Roger.

"Dostane se z toho," řekl Golloway. "Mohlo to být mnohem horší - do týdne bude v pořádku. Ale to, co jste po mně chtěl, mám." Potom se zeptal potichu: "Věnujeme teď pár minut tisku?"

"Dobrá." Roger se otočil a nasadil svůj mediální úsměv, zodpověděl pár nepříliš inteligentních dotazů a potom vyšel spolu s Gollowayem z haly do malého pokojíčku, kde na ně čekala žena středního věku, oblečená v modré uniformě a bílém čepěku.

"Sestra Leeová," představil je Golloway, "superintendent West."

"Dobré odpoledne, pane Weste." Její ruka byla stejně chladná jako její hlas a celý vzhled a její chování připomínalo sice tající, ale ledovec. "Tady jsou dva rentgenové snímky, můžete si je prozkoumat."

Snímky byly připevněny na stojanu opatřeném lampou, kterou teď rozsvítila. Byly na nich dvě fraktury, Bennisonova a druhá toho námořníka, jehož jméno zatím neznal. Obě dvě při prosvícení snímku vypadaly jako přízraky kostlivců.

Roger toho o frakturách lebky věděl dost na to, aby si všiml, že tyhle dvě jsou si podobné. Námořník měl štěstí. Rána, kterou utrpěl on, byla méně prudká, i když taky tvrdá. Zatímco je porovnával, přišel tam Simister. Roger zaregistroval, že se chování sestry změnilo, byla o poznání méně asertivní. Simister vypadal v přiléhavém obleku velmi mladě a jeho účes připomínal spíš zpěváka popmusic.

Sestře Lee věnoval krátký milý úsměv.

"To jsem rád, že vás zase vidím, sestřičko. Á, tady je máme." Pak se podíval na Rogera a Gollowaye a pozdravil: "Dobré odpoledne." Pozorně zkoumal oba snímky, načež vytáhl lupu a podržel si ji před pravým okem. Když ji zase uložil, prohlásil bez sebemenšího zaváhání. "Ty rány způsobila stejná zbraň, pravděpodobně kus železa. Možná ocelový úhelník. Samozřejmě nevím, jestli to byl tentýž kus nebo jestli to udělala tatáž ruka."

"V to jsme ani nedoufali," řekl Roger. "Děkujeme. Golly, už dlouho jsme nikoho tolik nepotřebovali najít, jako tyhle dva muže. Kolik lidí budeš potřebovat?"

"Mohl bys mi dát k dispozici tak tučt chlapů?"

"Máš je mít," slíbil Roger. Byl si jistý, že Campbell udělá pro rychlé vyřešení případu cokoli. "Kdo je teď místě činu?"

"Little - nejlepší muž, jakého máme."

"Tak se za ním pojedeme podívat," řekl Roger a hned nato luskl prsty nad svou vlastní zapomnětlivostí. "A co ta dívka? Je vážně zraněná?"

"Má pohmožděniny na hrudi a poraněnou hlavu v týle, kam se uhodila při pádu na zem, ale není to vážné," informovala ho sestra Leeová. "Je teď v čekárně, chce být svému snoubenci nablízku."

"Viděla už některý z přibližných portrétů pachatelů?"

"Ještě ne," odpověděl Golloway.

"Radši jí je hned ukážeme. Poradíte nám, kam máme jít, sestřičko?"

"Dovedu vás tam," nabídla sestra Leeová. "Pane Simistere, když už jste tady, nepromluvil byste si s doktorem

Abrahamsem a doktorem Mossem? Mají nějaké nejasnosti ohledně obětí té dnešní dopravní nehody, jak se ráno srazil autobus s nákladním autem. Nejsou si jistí, jestli řidič toho nákladáku zemřel až následkem té nehody nebo jestli už nebyl mrtev předtím. Jestli to mohlo být selhání srdce -"

"Zajdu za doktorem Abrahamsem."

"Děkuji."

Simister pokynul Rogerovi a Gollowayovi, který se na něj díval trochu nedůvěřivě, ale neřekl nic. Když šli po schodech nahoru a zahlédli ve velkém výtahu čtyři sestřičky a dvojce nosítka pro nemocné, pocítil Roger netrpělivost a stupňující se napětí. Měl stále větší dojem, že jsou na stopě jednomu z těch mužů. Věci do sebe začínaly zapadat.

Jestli toho chlapa rychle nechytíme, nechci ani pomyslet, co všechno by ještě mohl napáchat," řekl Golloway. "Když je někdo schopen udělat něco takového kvůli mizerným pár stovkám -" podíval se na sestru Leeovou, která hleděla přímo před sebe. Měla ostrý profil s orlím nosem a bezbarvé tváře. "Něco jiného je vrhnout se na chlapa a okrást ho, ale počkat si na něj se železnou tyčí -"

"Vím, jak to myslíš," pravil Roger. "Co myslíte, sestři, je to dnes horší nebo lepší než dřív?"

Usmála se s nečekaným šarmem.

"V něčem horší, ale v mnoha ohledech lepší," řekla. "Řekla bych, že dochází stále více ke zraněním v důsledku násilí, ale že postoj lidí k násilí je jiný než dřív - víc a víc lidí je tím, co se děje, šokováno. "To je výstižné vyjádření současného trendu, pomyslel si Roger. Nakonec ten dlouhý a úporný boj se zločinem přece jenom vyhrají. To je ale malá útěcha pro poslední oběti.

* * *

"Ano, vypadá jako on," potvrdila dívka Rogerovi. Hleděla strnule na podobiznu muže na obrázku. Je mu moc podobný, zvláště díky tomu velkému oteklému uchu. A jsem si jistá, že v něm měl díрку. Pokaždé, když zavřu oči, jak mi poradil pan Golloway, a snažím se vybavit si obličej toho muže, vidím malou díрку. Vím jistě, že mám pravdu." Netrpělivě se otočila k sestře Leeové. "Sestro, bude můj snoubenec v pořádku, vidíte, že bude?"

"V naprostém pořádku."

"Myslíte, že by ho mohli propustit do soboty?"

"Proč? Máte na sobotu naplánováno něco výjimečného?"

"No, tedy, vlastně ano. Víte, my se máme brát..."

* * *

"Tak jsme se pohnuli z místa," řekl Roger se zřejmou satisfakcí. Pátrání po Mosesu Dorrisovi už začalo. V té části Londýna už ho hledali všichni policisté. Čtyři muži šli do domu, kde bydlel se starými rodiči a bratrem, v naději, že jim jednoduše vletí do náručí. Pátrali na všech místech, která navštěvoval, v klubech, v kavárnách, vyptávali se jeho přátel. Už dávno nepamatoval Londýn tak důkladné pátrání, jako bylo tohle. Roger věděl, že celé oddělení je na nohou a dychtí po úspěchu. Snad každý člen sboru to bral jako mimořádnou výzvu.

"Nemělo by to trvat dlouho, než ho dostaneme," říkal Golloway.

Byl tak trochu sám se sebou právem spokojen. "Jsem rád, že jsem ho poznal z popisu toho děvčete."

"Zatraceně dobrá práce," pochválil ho Roger uznale. Gollowayovo očividné sebeuspokojení ho docela pobavilo.

Byli právě v Gollowayově kanceláři, na velitelství policejního oddělení v East Endu, kousek od Mile End Road. Seděli u podnosu s čajem, houskami, sušenkami a sendviči. Právě se chtěl napít čaje, když zazvonil telefon.

"To je Cope," řekl Golloway a podával mu telefon.

"Copak, Jacku?" zeptal se Roger.

"Mám pro tebe překvapení," řekl Cope sarkasticky. "Telefonoval Medway a byl skoro tak rozrušený jako Calvin. Identifikovali toho chlapa, kterého hledali. Jmenuje se Dorris."

"Řekls jim, že s tím přišli pozdě?"

"Chceš, abych jim to řekl?"

"Ne, jen ať si užijí trochu slávy. A dohlídni na to, aby každý z nich dostal šek na pět liber."

"Neboj se, nemusíme kvůli nim decimovat státní finance," řekl Cope. "Medway zaplatil každému padesát liber za interview, které s nimi udělal o tom, jak se zapojili do téhle akce."

"Tak se pokus uskubnout ze státní kasy pět liber pro toho zraněného námořníka," řekl Roger a nadiktoval mu ještě jméno. Zasmál se, když ho Cope ujišťoval, že by to pokladník nikdy nedovolil, a pak dodal: "Když ne, tak se na ně složíme my dva, ty a já. Ten párek si zaslouží svatební dar. Ještě něco nového?"

Cope odpověděl: "No, jak se to vezme."

Způsob, jakým to říkal, Rogera varoval, že to nebude dobrá zpráva. Překypoval dobrou náladou, protože se na něj štěstí usmálo, nerad by teď slyšel něco nepříjemného, ale ať je to co je to, musí se s tím nějak vyrovnat. Čím dříve, tím lépe.

"O co jde?"

"Mluvil jsem se Semple-Smithem, on sháněl tebe," hlásil Cope. "Nemohou zachránit Bennisonovu pravou nohu. Musejí mu ji amputovat nad kolenem. A taky asi bude mít napořád problémy s pravým ramenem. Nebude moci pořádně hýbat s pravou rukou. Je chudák v hrozném stavu."

"To tedy ano!" Roger pomalu zavěsil, zadíval se z okna a pak šel ke Gollowayovi a řekl mu: "Bennison přijde o nohu. No, a já už tady nesmím dál ztrácet čas. Jakmile se ti dostane do rukou Dorris, tak mě zavolej, ano? Rád bych byl u

toho, až ho začneš vyslychat. Nemusíš mu říkat, že potřebujeme znát jména těch ostatních. Jen mu naznač, že dostane nižší trest, když nám je rychle poví."

"Ale Hezoune," šklebil se Golloway, "myslíš, že to je etické?"

"Cokoliv, co nám pomůže dostat ty grázly, je podle mě etické," řekl Roger. Byla to jen lehkomyšlná, banální poznámka, ale cestou do Yardu se přistihl, že mu to vrtá hlavou. Byl by raději zůstal v East Endu, jenže polapení Dorrise může ještě trvat několik hodin. A pokud ho někdo jen seabemň varoval, uklidí se tak dokonale, že ho třeba budou hledat i několik dní.

Už se ale zbavil pocitu, že se ten případ vleče.

Paní Bennisonová by...

Když míjel nádraží Aldgate East, uviděl dva policisty z oddělení a jednoho člověka z Yardu, jak se mísí s davem, který s blížící se dopravní špičkou nabýval na mohutnosti. Věděl, že hledají Mosese, známého jako Mo Dorris. Bude se jich štěstí držet? Najdou ho brzy?

Uviděl jiného muže - ten byl vysoký, vypadal celkem distingovaně a lidi kolem sebe převyšoval o hlavu jak ve fyzickém, tak i v přeneseném smyslu slova, působil inteligentním dojmem. Vedle něj šel nějaký mladík, jenž mohl být jeho synem. Byl drobnější, velmi pěkně oblečený, vlasy měl načesané, tvářil se ale povýšeně, což kazilo celkový dojem. Ti dva se Rogerovi zapsali do paměti, přestože je viděl jen pár sekund, když jeho auto uvízlo v zácpě. Brzy na ně zapomněl.

11. ORTEL SMRTI

"Ted' se tam nedívej," řekl Alec Gool, "ale tamhle je ten policajt - West. V tom černém Roveru."

Zvedl hlavu a podíval se Stevensovi do obličeje. Viděl, jak se oči vyššího z nich stočily, ale hlavu neotočil, dokud nebyli o pár metrů dál. Potom si koupil noviny a sledoval přes jejich okraj řady aut. Ulicí hučely autobusy, líně se šinula kolona nákladních aut a ohromných kamionů, mezi tím vším se proplétali cyklisté a skútry. Do nádraží i z nádraží se hrnuli dělníci. "Vidíš ho?" ptal se Alec.

"Viděl jsem jen zezadu jeho hlavu. Jseš si jistý, že to byl on?"

"Naprosto," přikývl Alec. "Rád bych věděl, co tady dělá."

"To nás nemusí zajímat," odušil Stevens. Přešli přes úzký konec Middlesex Street, kde nebyla ani jediná vývěska, která by upozornila, že se tahle ulice od neděle jmenuje Petticoat Lane.

Vtom k nim přiběhl malý kudrnatý ušmudlaný chlapec s velikýma nevinnýma očima.

Alec chytil s nečekanou silou Stevea za ruku.

"To je Marriottův kluk," řekl spěšně.

"Táta by s vámi chtěl mluvit," řekl chlapec pisklavým hláskem. "Máte přijít k Chinkovi."

"Dobrá, synku," řekl Steve. Strčil ruku do kapsy, vylovil z ní šilink a vyhodil ho do vzduchu. Marriottův syn ho zkušeně chytil za letu a beze slova zmizel v davu.

"Co se děje?" podivil se Alec.

"To se dozvíme," řekl Steve. "Ty se poptej kolem a já zajdu za Marriottem."

Alec poznamenal: "Mně se to nelíbí."

"Co se ti nelíbí?"

"Ten Chink se mi nelíbí," vysvětloval. "Viš, to je -"

"Vím, že je to čínská restaurace, kde mizerně vaří."

"Ty neznáš jejich sklep," namítl Alec. Je to skrýš. Já ti povídám, že se mi to nelíbí. A jestli chceš vědět, co si o tom myslím, měl bych tam jít já. Ty by ses měl držet stranou."

"Půjdu tam já," trval na svém Steve.

Chinkova restaurace byla uprostřed malé řady obchůdků v postranní ulici vedoucí od Mile End Road. Okna zdobily žluté krajkové záclony a čínské nápisy a znaky vyvedené zlatým písmem. Jídelní lístek, špinavý od mušinců, měli přilepený na skle okna starou izolepou, která už moc nedržela. Steve musel sklonit hlavu, aby mohl vejít. Bylo tam asi dvacet stolů, některé byly obsazeny a seděli u nich většinou čínští a indiští námořníci, kteří sem chodili proto, že tady dostali něco, co aspoň trochu připomínalo jejich oblíbenou stravu. Tři drobní Číňané očekávali nového zákazníka. Nejstarší z nich mu vyšel v ústřety, malý človíček ve světle šedivém obleku s rozzářeným obličejem. Měl tak napuchlá víčka, že mu skoro nebylo vidět oči.

"Já pána odvést do soukromý salonek," řekl. "Já mít pro pána něco moc dobrý." Udělal malou úklonu a odhrnul závěs. Za ním byly tři stoly, ale nikdo u nich neseděl. Stevens tam předtím nikdy nebyl, a jen díky Alecovu varování ho to příliš nezaskočilo. Číňan ho vyvedl ven jinými dveřmi a otevřel třetí. Za nimi se objevily příkré schody, osvětlené jen mihotavým světlem.

Steve si pomyslel: "Ten kluk má ale nos!"

Cestou dolů musel být sehnutý, protože jinak by narážel hlavou. Svítla tam jen tlumená světla, ale vzduch byl čerstvý. Chink zůstal nahoře. Když došel na konec kamenných schodů, vykoukl z postranních dveří na pravé straně Marriott. Připadal mu malý a vystrašený.

"Kde jsi sakra byl?" mumlal. "Myslel jsem, že už nikdy nepříjdeš."

"Takhle se mnou -" začal Steve, ale pak se uklidnil. Vyřídí si to s ním až bude vědět, o co se jedná, v tuto chvíli nemá smysl předhánět se ve řvání. Vztek ho přešel. "O co jde?" zeptal se. "Nějaké problémy?"

"Jdou po nás policajti - po Mo Dorissovovi i po mně," sdělil mu Marriott.

Steve na to nic neřekl.

"Jseš hluchej?"

Steveovi bylo jasné, že má strach. Takový strach, že byl skoro bez sebe. Bylo to tak zlé, že horší už to snad ani nemohlo být. Steve musel spolknout slova, která měl na jazyku, když postoupil dál do hlavního sklepa. Tam stál u elektrické lampičky bez stínidla Mo Dorris. Nad ním byl silný skleněný poklop a nad jeho hlavou bylo slyšet kroky. Tenhle sklep vedl až pod ulici.

"Slyším dobře," řekl Steve. "Jdou po vás."

"Musíme se vypařit," řekl Dorris chraplavě. "Ty nás musíš někam uklidit do ty doby, než se nám podaří sehnat nějaké člun, ty parchante splašenej."

Steve na něj upřeně hleděl.

"Kdybys byl nevoddělal toho strážce, tak -" Dorris další slova spolkl.

"Ano, já jsem zabil toho strážce," řekl Steve tichým hlasem. "A tys málem zabil toho druhého chlapa, na to nezapomínej. Jsi v tom namočenější stejně jako já." Neřikal nic nového. Dorris moc dobře věděl, že je v tom až po uši - pokud se policie týče. Možná ale taky tušil, co se honí ve Steveově hlavě. Nejspíš pochopil, na co Steve myslí. To by vysvětlovalo, proč se třásl strachy.

"Je to moc špatné?" zeptal se Steve a snažil se mluvit klidně a vstřícně.

"Horší to bejt nemůže," posteskl si Marriott. "Policajti hlídají u Moova bytu - i u mého. Poslal jsem svoje děti, aby vás s Alecem vyhledaly. Kdybyste se nevypařili..."

"Šli jsme na Ovál(světověznámé londýnské kriketové hřiště oválného tvaru)," řekl Steve. "Už se nemůžu dočkat dne, až tě budu muset žádat o povolení, jestli se smím jít podívat na kriketový zápas. Kde ještě vás policajti hledají?"

Marriott mu vyjmenoval všechna místa, která pravidelně navštěvovali: kavárnu se třemi pohlednými servírkami, Hornpipe, klub a půltucet dalších míst. Z toho, co říkal, bylo snadné si celou situaci představit v živých barvách. Policie rozprostřela tak širokou síť, že Dorris nemohl uniknout, a nebylo pochyb, že je to kvůli té loupeži v Covent Garden. O Dorrisovi všichni věděli, že je věrným stínem Marriotta, takže policie vyslýchala i Marriottovy přátele, manželku a dokonce i děti. Kamarádka - jedna z těch servírek z kavárny - jim dala avízo.

"Tak jsme se schovali sem," řekl Marriott. "Steve, musíme se dostat na nějakou loď."

"Vy dva?"

"To dá rozum!"

"Musíme se dostat z Anglie, než se to všechno přežene," řekl Marriott. Olízl si rty a pokračoval. "Mají naše fotografie, bůhví jak se k nim dostali." Polkl naprázdno. "Poslyš, Steve, potřebujem nějaký prachy. Jestli seženeme nějaký prachy,

bude všechno v čajku."

"Dvě stovky na to nestačí," řekl Dorris a Marriott si ho zle změřil. Steve tam stál velmi klidně, hlavou se skoro dotýkal stropu, a přivřenýma očima přejížděl z jednoho na druhého. Kroky nad jejich hlavami se zrychlily:

tap-tap-tap-cvak-cvak. Hned nato uslyšeli hluk auta. "Jaké dvě stovky?" zeptal se Steve kategoricky.

"My - ještě nám zbylo dohromady pár stovek," odpověděl Marriott skoro zoufale. "Potřebujeme jenom -"

"Jaký dvě stovky? Ještě včera jste byli švorc. Mo si chtěl od Aleca půjčit pět nikláků. Jaký -"

"My - my - jsme udělali jednu fušku. Bylo to snadný, neměli jsme žádný potíže, kdyby nebylo ty holky...."

Jak mu to Dorris přerývaně vysvětloval, měl přitom ze Stevea přinejmenším stejný strach jako z policie. Tou dobou už Steve Stevens věděl naprosto přesně, co musí udělat. Tentokrát v tom nebylo nic impulsivního. Bylo to chladnokrevné, promyšlené rozhodnutí. Potřeboval mít jistotu, že tihle dva už nepromluví. Je třeba je zabít.

* * *

"Víš, co udělali?" ptal se Alec, když spolu seděli u baru v jednom hostinci na Whitechapel Road, nedaleko od Chinkovy restaurace. "Přepadli nějakýho námořníka z lodi 'Tropy' a sebrali mu dvě stě liber. Holka toho námořníka, která mu šla naproti, strhla Dorrisovi šátek z obličeje. Holka! Pak ho identifikovala. Jak by ne? On je nebezpečný, Steve. Oni jsou oba nebezpeční. Jestli je policajti chytí, namočí nás do toho taky. A policajti je dostanou, dříve nebo později. Jsou to známé firmy. A my jsme se s nimi poslední dobou ukazovali až příliš často."

"Já vím," přikývl Steve.

"Musíme je poslat na onen svět, Steve."

"Už jsou na cestě," řekl Steve. Dopil whisky a zeptal se. "Jak je to bezpečné u Chinka?"

"Pro dnešní noc to stačí," ujistil ho Alec a zeptal se:

"Víš kam vede ten sklep, ne?"

"Kam?"

"Do jedné z těch starých stok, které dřív ústily do Temže..."

"No a?"

"Při odlivu, to bude dnes v jedenáct v noci, se dá těmi stokami projít a nechat se vyzvednout nějakým člunem," řekl Alec. "Je to snadný, Chink si takhle vydělává - za každého, komu pomůže k útěku, dostane sto liber. Oni si musí zařídit tu loď." Alec upíjel lehké pivo, jako by to bylo víno a on si vychutnával jeho bouquet. "Dnes v noci odplouvá liberijská loď Glambia. Prvním přístavem, kde má zakotvit, je až Freetown na západoafrickém pobřeží."

Steve se zeptal: "Ty jim chceš koupit lodní lístek?"

"Ty mě nechápeš," bránil se Alec. "Naši hoši vědí, že má vyplout, vědí, že její kapitán přijímá i nekvalifikované lodníky, a že se na nic moc neptá. Když jim řekneme, že odplují na Glambii, tak nám to sežerou. My se postaráme o to, aby se k ní nedostali."

Steve se pousmál a všiml si svého obrazu v ozdobném zrcadle, velmi podobném tomu, ve kterém často vidával Joyce. Vzpomněl si na ni a byl by ji teď rád viděl.

"Jseš pro?"

"Víceméně. Jaké to má slabiny?"

"Musíme nalhat Marriottovi, že ještě než nastoupí na loď, může se setkat se ženou, jinak se s ní půjde rozloučit domů a policajti ho hned seberou. Dorrisovi je to jedno, jestli ještě někdy uvidí svou mamičku a tatíčka. Jim je to taky šumafuk, jestli ho uvidí nebo ne. Tak dobrý?"

"Snad ano," řekl Steve.

"Co ti ještě vrtá hlavou?"

"Jestli je najdou mrtvé, policii bude jasné, zeje někdo zabil."

"Však jsem to taky vymyslel," řekl Alec a rty mu zkřivil nejprve samolibý a po chvíli široký spokojený úsměv. Po návratu ze stadionu se ohlířel a trochu přehnaně, až žensky si upravil vlasy. I ruka, kterou teď svíral skleničku, byla čistounká a pěstěná.

"Domluvíme to s kapitánem Glambie. Dostane padesát liber za to, že je odveze, pokud nastoupí na loď. Vyrazí na malém člunu, ale daleko se nedostanou. Ten člun má ve dně díru, ucpanou korkem. Ten praskne chvíli na to, co vyplují. Stačí ho naříznout. Já toho náhodou o těch dvou hodně vím," pokračoval Alec a usmíval se na Stevea jako andílek. "Třeba to, že ani jeden z nich neumí plavat. Od břehů řeky je to ke Glambii dost daleko - je zakotvena u Nixe, tam je Temže hodně široká. A potom, tableta stoka ústí do Temže na odlehlém místě. Je vyloučeno, aby to dokázali."

"Co když pojedou okolo nějaká loď nebo policejní hlídka?"

"Steve," řekl Alec s přehledem, jako by byl mnohem starší než on, "nemůžeme očekávat stoprocentní jistotu. Tohleto vyjde na devětaadesát procent."

Steve se koukal do zrcadla. Po delší chvíli se ho zeptal:

"Nechtěl by kapitán Glambie něco, co dost váží? Něco, co by mu naši chlapci mohli dopravit v kapsách nebo botách?"

"To není dobrý," namítl Alec. "Policajti by přišli na to, že..."

"Co na tom? Policajti přece vědí, že asi plánují útěk ze země, nebudou se divit tomu, co mají v kapsách - nebo co se pokoušeli vyvézt za hranice. Nejlepší by bylo olovo, ale to není dost cenné."

"Vím kde se dá sehnat zlato, nebo spíš něco, co jako zlato vypadá," přerušil ho tiše Alec. Jsou to pásky z olova, potažené tenkou vrstvičkou zlata. Pašují se tak, že se připnou kolem pasu a zapínají se tady vzadu na kříži," ukazoval názorně Alec. "Přivezli to sem malajští námořníci, kteří za to dali spoustu peněz v Beirutu - mysleli, že je to ze zlata. Naši hoši tím budou nadšení, ale kde na to vezmem prachy?"

"Na tohle ještě mám," řekl Steve. "A ještě mi něco zbyde."

* * *

V jedenáct hodin večer toho dne zazvonil u Westových doma telefon. Martin, jejich starší syn, si četl v kuchyni. Vzhledl od knížky v naději, že to vezme někdo jiný. Jeho otec byl v předním pokoji a matka nahoře Richardovi zkoušela košili, která potřebovala zkrátit rukávy. Slyšel matku, jak hubovala: "Ne, Richarde stůj klidně."

Na Richarda zřejmě přišel jeden z jeho záchvatů smíchu. Telefon pořád zvonil. Nakonec Martin, přezdívaný Scoop, ramenatý, fyzicky zdatný chapec, otráveně odložil knihu a vstal. Když se zvedal, slyšel, že už do telefonu hovoří jeho otec.

"Roger West," ohlásil se.

Martin přešel ke dveřím, tón otcova hlasu ho zaujal. Díval se na něj, jak stojí v hale, kde byl telefon nejlépe dostupný ze všech místností v přízemí. Z otcova výrazu poznal, že se jedná o něco, na čem mu hodně záleží. V poslední době se viděli velmi zřídka, a přestože Martin věděl o Bennisonovi, neměl ani tušení, jak moc to otce trápí.

"No dobrá," řekl jeho otec do telefonu. "Zítra je taky den. Takže po nich není ani vidu ani slechu, říkáte." Chvilí držel sluchátko v ruce, pak se napřimil a řekl: "Dobrou noc. Díky." Potom zavěsil a díval se několik vteřin před sebe, jako by si svého syna ani nevšiml.

Scoop slyšel, jak matka volá z horního patra: "Pořád nic, miláčku?"

"Nemají zatím ani jednoho," odpověděl Roger. "Už si začínám myslet, že jim dal někdo hlášku."

"Jde o něco důležitého?" ptal se Martin.

"To bych řekl, že důležitého," řekl mu otec. "Když slyšíš zvonit telefon, tak to máš zvednout hned, a ne až za hodinu."

"Promiň, tati," řekl Martin provinile.

"Řek bych, že máš starosti, tati," vložil se do toho Richard. Přišel dolů, aby odvedl pozornost od svého bratra. Je to kvůli tomu Bennisonovi?"

"Ano, je," přikývl Roger.

Najednou se rozhovořil tak, jak to někdy dělával v rodinném kruhu. O Bennisonovi, o mladém Paulovi Bennisonovi a celé jejich rodině i o dnešní naději, že jsou na správné stopě, a jak se jim nedaří najít ani boxera Dorrise, ani jeho dobrého přítele Marriotta. Richard, který byl vyšší než Scoop, měl husté tmavé vlasy a byl rozhodný typ, soustředěně naslouchal.

"Když se Roger vymluví, udělá mu to dobře," přesvědčovala sama sebe Janet.

* * *

Tou samou dobou, co Roger hovořil, se Glambia pomalu vydala po proudu, lodivod stál na palubě, všechna světla svítila a v jejich záři vynikal nový nátěr.

Tou dobou, co hovořil, nasedal Mo Dorris a Win Marriott do malého člunu, který je měl dovézt ke Glambii. Věřili, že nebude těžké dostat se na palubu, protože na zádi je spuštěn do vody provazový žebřík a loď bude mít značný ponor, protože je teď plně naložená. Marriot trucoval, protože se s ním manželka nepříšla rozloučit, jak Steve slíbil. Pořád vyhlížel směrem ke břehu řeky.

Dva pásy "zlata" připevněné kolem pasu ho sice tížily a činily nemotorným, ale zase mu dávaly pocit, že bude zajištěn, i když se rozdělí s kapitánem lodě. Ten Steve je stejně kamarád, ještě že měl peníze pohromadě. Marriot zahlédl nedaleko od nich červený konec zapálené cigarety a ztuhl strachy.

"Vidíš to?" zašeptal.

"Drž hubu," zamumlal Dorris. "Už musím začít veslovat." Když si sedl na místo pro veslaře, začal poučovat. "Je tady spousta vody." Voda jim skutečně vířila kolem nohou. Odhadoval vzdálenost ke Glambii. "Už si někde sedni," řekl podrážděně, "to musíme zvládnout."

Marriot se posadil.

O pár minut později řekl: "Už mám vodu až po kotníky. Co nám to dali za cedník?" "To je dobrý, to -"

Jeho slova přerušil zvláštní zvuk, podobný žbluňknutí. Nevěděli, že to byl korek, vytlačený vodou, jež pronikala kolem jeho hrbolatých stěn, ale voda jim najednou sahala po lýtku a Marriot prudce vydechl:

"My se potápíme!"

"Nebud' blázen! Nepotápíme -"

"Stáhne nás to pod hladinu," řekl Marriot dýchavičně. Já neumím plavat! Bože! To zlato nás utopí. Bože!"

Začal ze sebe strhávat šaty, ale naklonil přitom člun k jedné straně. Ten se zhoupl a nabral tolik vody, že se začal nebezpečně rychle potápět. Chladná, mastná a kalná voda Tenže se nad Marriotten zavřela v okanziku, kdy jeho otevřená ústa chtěla hrůzou vykřiknout. Začal se zalykat a zápasit o život, ale šaty už ztěžkly vodou, nestačil se vysvléknout z rukávů. Dorris zaslechl zasténání a věděl, že to byl Marriot. Zhlédl Winovy ruce, mihající se nad hladinou, ale to už byl takových deset, možná dvanáct metrů od něho. Nemohl ho zavolat, vůbec totiž nechtěl otevřít ústa, tak se bál, aby nepolkl vodu. Zmocnil se ho divoký strach a cosi blízkého panice - ale díky letitému boxerskému tréninku dokázal zachovat rozvahu a bojovat o život. Ty prokleté zlaté pásy...

Malý nákladní člun, který se blížil po proudu, s sebou přinesl vlnu, která Dorrise vyhoupla do výšky, ale hned nato jej smetla pod hladinu. Ústa se mu sama otevřela. Pociťl hrůzu z blížící se smrti, bojoval seč byl, kopal, dokonce se pokusil zakřičet.

12. POHŘEŠOVANÝ CHLAPEC

Další den, když přišel Roger po půl deváté ráno do kanceláře, seděl už Cope za svým stolem, knoflíček u krku měl rozepnutý a kravatu povolenou. Bylo horko a dusno. Cope zvedl hlavu, podíval se na něj a jenom zakroutil hlavou. Rogera to nepřekvapilo. Kdyby byli některého z hledaných mužů našli, byl by se o tom dozvěděl v tom okamžiku, kdy vskočil do budovy. Ale přesto byl hrozně zklamán. Na jeho psacím stole ležela dosud neotevřená pošta. Zazvonil telefon. Ještě než si odložil klobouk, zvedl sluchátko, zase v něm vzrostla naděje.

"Hezouně," ozval se Campbell, volající zřejmě z domova. "Máme Dorrise nebo Marriotta?"

"Ještě ne," řekl Roger. Seděl na rohu svého stolu. "A jestli chce starý pán výsledky rychleji, bude si muset najít někoho jiného, kdo mu je obstará. Já už víc dělat nemohu."

"Nerozčiluj se," protestoval Campbell. "Musím mu zavolat domů."

"Nasadili jsme všechny páky, že ano?"

"Všechny co znám," řekl Roger. Vytáčet se nemotorně. "Mám tady na stole složku nadepsanou ,Dorris a Marriot, příbuzní a známí'. Ten spis je tlustý jako tvoje ruka."

"Dobrá," řekl Campbell. "Přijedu okolo desáté."

Roger zavěsil, hodil klobouk na věšák, usadil se znova na rohu svého stolu a otevřel složku, na které byla, z jeho pohledu, slova napsaná nohama vzhůru.

"Je tam něco, Jacku?"

"Ještě nevím, přinesl to poslíček od Gollowaye. Asi se snaží dokázat, že je dobře informovaný."

"Alespoň někdo se snaží," povzdychl si Roger. Začal pozorně studovat jeho zprávu a musel uznat, že Golloway je nejen dobře informovaný, ale taky skutečný profík. Připravil krátké zprávy o Dorrisovi, Marriottovi, o jejich rodinách, přátelích i známých. Každá, byla vypracovaná na zvláštním papíru, a proto byla ta složka tak tlustá. Zvláštní pozornost věnoval jejich rodinám - Marriottové ženě a třem dětem, z nichž nejmladší byl osmiletý chlapec, Dorrisové staré matce a otci, vdané sestře i jeho bratrovi, který byl o pár let mladší než on. Zprávy hovořily i o místech, kde všichni z nich pracovali (u mladých byly uvedeny školy, které navštěvovali), kam chodili na skleničku i kterému klubu fandili. Na deskách každé zprávy bylo uvedeno jméno, adresa a stručný popis a většinou byla k levému hornímu rohu přišpendlena i fotografie.

"Je to k něčemu?"

"To zaměstnal několik písařek celou noc, než mu tohle sepsaly," poznamenal Roger. "Projdi to, prosím tě." Natáhl se po telefonu, aby zavolal Gollowaye, ale dozvěděl se, že ještě nedorazil. "Až přijde, tak mu řekněte, aby co nejdříve dodal fotografie, jež v jeho zprávě chybí."

"Dobře, pane."

Roger zavěsil a začal studovat další složky, které se týkaly jiných případů. Nic užitečného v nich ale nenašel. Ještě jednou hovořil s Campbelem, který byl víc a víc zachmuřený z neúspěchu v pátrání po obou hledaných mužích. Ráno, které začalo zklamáním, se pomalu měnilo v den ještě většího rozčarování, protože i poté, co Golloway dodal zbývající fotografie, nenašli mezi přáteli a známými Dorrise a Marriotta nikoho, kdo by připomínal další dva muže, kteří byli spatřeni při loupeži v Covent Garden. "Popisy těch dalších dvou byly dost nepřesné," poznamenal Cope, čímž vůbec nepomohl k odlehčení celé situace.

Během toho dne se ještě dvakrát kojili falešnou nadějí. Okolo šesté měli prohledané všechny známé nebo předpokládané skrýše, ale nikde nenašli ani stopu po hledaných mužích. Golloway poslal následující poznámku: "Dnes v noci vyplula při odlivu liberijská nákladní loď Glambia. Hledání mužů jsou možná na její palubě." Kdyby měli sebemenší důkaz, byl by se Roger nechal spojit s lodí rádiem, ale byla to čirá domněnka.

Těsně před šestou, když už se chystal odejít, zazvonil telefon. Operátorka mu oznámila: "Chce s vámi mluvit paní Bennisonová."

"Přepojte mi ji," zareagoval Roger automaticky.

Držel chvilku sluchátko v ruce a přemýšlel, co mu asi může chtít. Vždycky ji ujišťoval, že bude-li potřebovat pomoc, kterou by byl s to poskytnout, stačí, když mu řekne. To mohlo znamenat cokoli - určitě by ho ale nevolala kvůli nějaké maličkosti. Poslední den nebo dva se neptal na Bennisonův stav. Od té doby, co se dozvěděl o amputaci nohy, mu nic nového nehlásili. Semple-Smith v posledních dnech nehovořil se Simisterem, a tak měl teď Roger trochu provinilý pocit, že se měl ještě přeptat, jaká je prognóza Bennisonova poškozeného mozku. V hloubi duše si samozřejmě nechtěl připustit možnost, že by mohl Bennison být mentálně postižen.

"Pan West?" V tom okamžiku, jak uslyšel ten ženský hlas, bylo mu jasné, že se něco stalo.

"Haló, paní Bennisonová."

"Pane Weste, Paul utekl."

Roger si v duchu nepřítomně opakoval "utekl". Paul junior, to je jasné, ale že by utekl? Vybavil si jeho tmavé upřené oči, oči bez jakéhokoliv výrazu, kterým chlapcova zatvrzelá lhostejnost dodala ten břídlíkově šedý nádech.

"Kdy jste ho viděla naposledy?" zeptal se Roger mechanicky. Pokoušel se domyslet, co za tím může být, kromě toho, že to asi paní Bennisonovou přivádí k zoufalství.

"Dnes ráno," odpověděla. "Šel na celý den ven - říkal, že pojede na Ovál, podívat se na kriketovou hru." ,Hra' říkáji ženy místo ,zápas'. Janet to také často říká, přestože seji kvůli tomu její tři ,chlapi' pošklebují. "Odešel před polednem, vůbec mě nenapadlo, že by to nemyslel doopravdy. On ale na Ovál nejel."

"Jste si jistá?"

"Ano, vím to jistě. Měl se sejít s několika kamarády. Řekl jim, že to nestihne a nebude moci jít s nimi. Měli se sejít pod tabulí, na které je uvedeno skóre. Má to nějaký význam?"

"To má velký význam," ujistil ji Roger. "Kolik bylo těch dalších chlapců?"

"Čtyři. Všechno to byly sousedovic děti. Paul byl poslední dobou tak divný, že jsem požádala paní Abbottovou - setkal jste se s ní tady, že ano?" Paní Bennisonová nečekala na odpověď a horečně pokračovala: "Poprosila jsem ji, jestli by mohla zařídít, aby její synové a ostatní děti z ulice něco zorganizovali. Paul měl vždycky rád kriket. Jeho otec taky. Zdálo se, že ho to chytlo. Nevím, co se to s ním děje, je teď takový divný -"

"Řekla jste o tom někomu?" přerušil ji Roger.

"Ne, nikomu."

"Zavolám teď hned místní policii a sám tam budu za půl hodiny," řekl Roger. "Zatím o tom nikomu neříkejte, ano?"

"Udělám, co mi řeknete," slíbila Isobel Bennisonová.

Cope, který ještě seděl za svým psacím stolem, pochopil, o co jde. Roger mu řekl, ať kontaktuje wimbledonské policejní oddělení, aby pátrání po chlapci začalo bez odkladu.

"A promluv si s kenningtonským oddělením a nech taky prověřit stadion," požádal ho Roger. "Potřebujeme zjistit pohyb toho kluka od té doby, co odešel z domova dnes v půl dvanácté dopoledne. Máme jeho popis?"

"Jen velice obecný," odpověděl Cope.

"Tak si piš. Dvanáct let, vypadá na čtrnáct až patnáct. Asi šest stop šest nebo sedm palců vysoký, štíhlé postavy, má velmi tmavé vlasy, učesané na pěšinku na levé straně, trochu se mu kroutí, ale češe si je hladce. Šedé až tmavošedé oči. Docela pohledný, dalo by se říci typ Gregory Pecka. Nevím, co má na sobě, ohledně toho zavolej přímo paní Bennisonové. Ať se o tom nedozvědí novináři!" Roger už byl mezi dveřmi, ale náhle se zarazil. Ještě jedna věc - má malou jizvu na lalůčku pravého ucha. Jo, a má dlouhé, nezvykle dlouhé palce. Máš to?"

"Jo."

"Zavolej k nám domů, a řekni Janet, že se trochu opozdím, ano?"

"Dobře," slíbil Cope.

Roger zase řídil sám, tou dobou byla ještě dopravní špička, a hustý provoz jenom pomalu opadával. Od chvíle, kdy poznal Bennisonova chlapce, mu nepřestal dělat starosti. Jeho reakce byly neobvyklé, i když bral v úvahu šok, který mu mohly způsobit zprávy o zraněních otce. Šok tohoto druhu obvykle způsobí, že na povrch vyplave to, co dosud v člověku dřímalo. Většinou nepřináší něco úplně nového. Co asi mohl šok způsobit u tohoto chlapce? Byl tolik zklamán tím, že policie dosud nikoho neobvinila? Napadla ho snad ta hloupá myšlenka, že ty lotry vypátrá sám? Nemělo to logiku, to Roger věděl, ale na tomto případu toho bylo málo logické.

Když jel přes Fulham a Putney, provoz začal řídnout a nahoru do kopce už jel docela rychle. Na Acacia Avenue dorazil poměrně rychle, dříve než minule. Před branou Bennisonova domu tentokrát nestál hlouček lidí, zdálo se, že veřejný zájem už byl nasycen. Vrata garáže byla zavřená, stejně tak zahradní vrátka a okna. Dům vypadal opuštěný.

Rogera najednou napadlo, jestli už chlapce nenašli a jeho matka se třeba nerozjela za ním, ale když šel cestičkou k hlavním dveřím, otevřely se. Isobel Bennisonová se v nich na chvíli zastavila a natáhla k němu ruce. Vypadala opravdu moc unavená.

"Nemáte - nemáte o něm žádné zprávy?" zeptala se napůl doufajíc, napůl s obavami.

"Brzy budeme mít," odpověděl Roger. Nemístnost té poznámky ho zamrzela, ale něco říci musel. Ta žena tam stála stejně tak vylekaná, jako unavená. Stála nehnutě. Vzal ji za pravou paži, a pomalu a opatrně ji nasměroval. Vstoupila mechanicky do domu, minula obývací a šla ke kuchyni. V domě se usadila tichá prázdnota.

"Kde jsou ostatní?" ptal se Roger a snažil se vybavit si jejich jména, "Michael a - Michael a Rose."

"Jsou u babičky," odpověděla Isobel. "Obvykle k ní v létě na týden jezdí a byli jsme dohodnuti na tento týden. Paul nechtěl jet, říkal - on říkal, že zůstane doma, aby na mě dal pozor. Nemohla jsem ho nutit, nebo jsem měla?"

"Jistěže ne."

Začala přecházet po kuchyni, brala různé věci do ruky a zase je pokládala zpět. Byla blíž zhroucení, než si Roger myslel. Přemýšlel o tom, jestli jí dělá starosti ještě něco jiného. Byl by býval rád, kdyby něco začala dělat, třeba uvařila kávu nebo čaj, napila se, cokoliv.

Po celou tu dobu hovořila.

"Jsem ráda, že se mnou souhlasíte. Někteří sousedé si myslí, že jsem ho měla donutit, aby jel. Ani sama nevím, proč jsem to neudělala. Jsem snad sobecká? Představa, že bych tu byla samotná mě děsí, a - Paul je spíš po manželovi. Rose se opravdu snaží, ale není mi moc platná. Je na svůj věk dost naivní a pokouší se mě uklidnit frázemi, které vyčetla z knížek." Isobel se zastavila před Rogerem a dívala se mu zpřímá do očí. "Je toho na mě hrozně moc, zvláště od té doby, co -"

Odmlčela se, ruce i rty se jí chvěly. Obrátila se k němu zády a přikryla si oči rukama. Přistoupil k ní a položil jí ruku na rameno, aby ji utěšil. Ještě nikdy si o nikoho, kdo nepatřil do jeho rodiny nedělal tolik starost, ať to byl muž nebo žena. Cítil, jak se chvěje potlačovaným pláčem, a poznal, že je blízko naprostému zhroucení.

"Nevím, co to se mnou je," řekla třesoucím se hlasem. "Mám strach o sebe a přitom nevím, kde je Paul. Ach Bože." Ta dvě krátká slova vyslovila vroucně, jako by se modlila. Roger ji stiskl pevněji. "Nevím, co budu dělat, jestli se Paulovi něco stane. Já prostě nevím."

"Paulovi se nic nestane," těšil ji Roger. "Není nejmenší důvod, proč by se mu mělo něco stát."

Neotočila se.

"Ale on je tak divný."

"Utrpěl šok."

"Už je to déle než týden. Už by mohl odeznít."

"To chce čas."

Prudce se otočila - tak nečekaně, že nemohl uhnout. Narazila do něho, ale asi si to ani neuvědomila. Obličej a celé tělo měla teď těsně u něho. Oči se jí leskly jako v horečce. Ze rtů, jež se rychle a zmateně pohybovaly, plynula spleť slovíček.

"Mám pocit, že jsem selhala. Měla jsem mu víc pomoci. Měla jsem se postarat, aby nepochyboval o tom, že všechno dobře dopadne. Nedokázala jsem to. S Paulem je to těžké. Rose mi uvěřila, stejně jako malý Michael, ale Paul - ten věděl, jak hrozný mám strach. On to poznal už na samém začátku. Kde je? Kam šel? Nedopustíte, aby se mu něco stalo. Prosím, prosím vás, nedopustíte, aby se mému synovi něco stalo."

Roger se za tu dobu, co mluvila, trochu uvolnil. Vzal ji za ruce, třesoucí se neovladatelným strachem a pocitem vlastní viny. Měla ledové prsty.

"Než jsem odešel z kanceláře, poslal jsem výzvu všem policejním oddělením v Londýně," řekl jí. "Všichni po něm teď pátrají. Kdybych měl hádat - a já mám taky dva chlapce, tipnul bych si -" Odmlčel se ve snaze přimět ji, aby se zeptala, co by řekl, kdyby měl hádat. Dívala se na něj s planoucíma očima a stále se chvěla. Bylo to, jako by v sobě střádala všechnu tu hrůzu, děs a strach po celou dobu, co byla s dětmi a teď se to vše valilo ven jako povodeň. Hráz se protrhla tou poslední obavou, strachem o syna.

"Kdybyste měl hádat? Povězte mi to! Co byste hádal?"

"Myslím, že mladý Paul je zoufale nešťastný proto, že vám nemůže pomoci," řekl Roger. "To ho asi trápí ze všeho nejvíc."

Zdálo se mu, že oheň v jejích očích malinko pohasl.

"Myslíte - myslíte to doopravdy?"

"Připadá mi, že to tak nějak může Paul prožívat."

"Možná máte pravdu," řekla. Nestáhla své ruce pryč, ale dokonce se k němu ještě trochu přiblížila, jako by měla strach, že ji nechá odejít, což ona nechtěla. "Já nevím. Od samého rána - ale - snad to neslyšel, ne, to nemohl slyšet," mluvila přerývaně.

"Co nemohl slyšet?" zeptal se Roger jemně.

"Doktora - víte, byl tady doktor Whittaker." Mluvila teď klidným, tichým hlasem, v němž bylo něco mrazivého. To ale na Rogera asi taky působilo. Měl až strach z toho, co teď uslyší.

"Doktor Whittaker je - je to náš rodinný lékař. Hovořil dlouho s tím chirurgem, Semple-Smithem." Ted už nebylo pochyb o tom, že tu vlnu strachu v ní vyvolala nová, větší a strašlivá obava.

"Je moc hodný, že přišel. Řekl mi, že - řekl, že -"

Nedokázala to vyslovit. A jak tam Roger stál a čekal, tiskl jí pevně ruce a věděl, co nemůže vyslovit a začal v něm narůstat hrozný vztek na toho doktora.

"Řekl mi, že Paul možná bude - slabomyslný. Slabomyslný. Že už možná nikdy nebude jako dřív. Ach bože, to je strašné, tak strašné."

Ten zatracenej, za-tra-ce-nej hlupák! zuřil Roger v duchu.

"Co jen budu dělat?" plakala Isobel Bennisonová. Hlas se jí z toho hrozného strachu třásl jako zimnicí. "Od té doby, co mi to řekl, jsem nebyla schopná myslet na nic jiného. Vlastně jsem vůbec nebyla schopná myslet. Nemohu nikomu říci, že Paul bude dementní. Jak to mám říci sousedům? Dětem to taky nemohu říci. Jak bych mohla?" Nečekala, že jí odpoví. Potřebovala jen někoho, kdo by ji vyslechl, někoho, kdo by ji snad dokonce mohl pochopit.

"Byla jsem tu celý den sama. Byla jsem ráda, že je Paul venku, nemohla bych asi s nikým mluvit. Považte, celý den jsem tady seděla. Teprve večer jsem si uvědomila, že nebyl na stadionu. Náhodou jsem vykoukla z okna a viděla, že děti Meg Abbottové jsou už doma. Šla jsem ven, abych se jich zeptala, kde se Paul zdržel a oni mi řekli, že se tam vůbec neukázal. Hned nato jsem vám zatelefonovala. Musela jsem vám zavolat."

"To je samozřejmé. Uděláme všechno, skutečně všechno, co bude možné, abychom Paula našli," ujišťoval ji Roger.

"Opravdu si myslíte, že mohl zaslechnout něco z toho, co říkal ten doktor?"

"Ano," odpověděla chraptivě. "Byli jsme v předním pokoji. Byla jsem překvapená, když jsem uviděla doktora Whittakera. Bála jsem se, že nese špatné zprávy. Paulovi jsem jenom řekla, aby zůstal tady venku, ale dveře nebyly úplně zavřené. Možná, že byl v hale a možná všechno slyšel. Byl dnes ráno hrozně divný, jenže on byl divný od té doby, co se to stalo."

Zavřela oči, jako by chtěla zavřít vrátka před nějakou další hrůzou.

"Co budu dělat, jestli můj manžel opravdu bude dementní? Co budu dělat?"

Potom se zcela nečekaně svezla dopředu, jako by jí nohy nemohly unést. Padla na Rogera, jenž ji několik sekund držel, ale její bezvládné tělo bylo tak těžké, že si zprvu myslel, že omdlela. Pomalu ji posunoval do vzpřímené polohy, ale pořád ji podpíral.

Byla schoulená v jeho náručí, ruce sepnuté jako k modlitbě měla opřené o jeho hrud', bezmocná, chvějící se - takze neomdlela.

Přistihl se, že ji hladí po vlasech. Pak si uvědomil, že ji k sobě přitiskl trochu víc a že jí zabořil obličej do vlasů.

Stáli tam tak hodně dlouho.

Chvění těla pomalinku ustávalo, až se celá skoro zklidnila, ale nijak nespěchala z jeho náručí.

Měl zvláštní, nejasný pocit, jako by tam držel v objetí Janet, a ne jinou ženu. Na jejich sblížení bylo něco přirozeného a opravdického, něco osudového. Nebýt jejích světlých, zlatě zbarvených vlasů, mohla to být klidně Janet. To, jak se mu plně podvolilo její tělo, jak na něm byla těch několik minut naprosto závislá, je zbavilo pocitu cizoty a byli si nečekaně blízcí.

Pomalou zvedla hlavu, ale Roger nestáhl ruku zpět, jenom ji držel zlehounka. Ještě víc mu teď připomínala Janet. A to

tehdy, když jim unesli Martina, přezdívaného Scoop. O lidech, kteří ho unesli, věděli, že to jsou vrazi. Janet křičela, vztekala se, a běsnila, že to dopustil - a pak se mu složila do náručí. Slzy smáčely Isobel Bennisonové tvář a zamlžily jí oči. "Že mi pomůžete?" prosila. "Pomůžete mi?" "Pomohu," sliboval. Musí ji přestat objímat, musí udělat krok zpět, musí dát ruku pryč z jejích vlasů, musí - "Připadám si sama tak bezmocná," posteskla si. Nevěděli, jak dlouho tam stáli bez pohnutí. Potom zazvonil telefon.

13. MLADÝ PAUL

Telefon měli v hale - skoro na stejném místě, jako u nich doma. Měl tak pronikavý a hlasitý tón, že Rogerovi rval uši a v hlavě působil nepříjemné vibrace. Cítil, jak se Isobelino tělo také zachvělo - pak trochu odtáhla hlavu, ale nepustila ho. "To by mohl být -" "Vezmu to," řekl Roger. Jemně se vyprostil z jejího objetí. Drnčení nepřestávalo. Nikdy předtím si nevšiml, že by měl nějaký telefon tak nepříjemný tón. Crrrrrrrr, crrrrrrrr. Prudce otevřel dveře a spěchal dlouhými kroky k telefonu. Stál zády ke kuchyni, ale věděl, že se na něj Isobel dívá, když zvedal sluchátko. "Tady je dům paní Bennisonové." Ženský hlas se zeptal: "Je paní Bennisonová -" a zmlkl. Z poblouznění a zmatku, které prožíval posledních pět minut, ho probral fakt, kterému mohl jen stěží uvěřit. Tohle byla Janet. Měl přece pocit, že je to Janet, kdo stojí za ním a přesto je teď na opačném konci telefonu. Otočil se a uviděl, že Isobel došla až ke dveřím. Nějaké zvláštní nutkání ho přimělo podívat a ujistit se, že to není Janet. Co se to s ním probíhá děje? "Kdo je tam?" zeptala se Janet rychle. "Jan," oslovil ji Roger. Snažil se dodat svému hlasu zdání překvapení a srdečnosti. Janet musela být zaskočena tím, že je tady, stejně jako on, když uslyšel ji. Vtom spatřil Isobel. "To je v pořádku," zavolal na ni. "Rogere," ozvala se Janet ve stejném okamžiku. "Jsi to ty?" "Ano, miláčku. Já -" chtěl jí to potvrdit a zasmát se přitom nebo zažertovat, že nepozná jeho hlas, ale v tu chvíli se nemohl ani smát ani vtípkovat. "Nějak špatně tě slyším," řekl jen. Jak víš že jsem tady?" Sama ta otázka byla absurdní. Mohla mu přece volat do kanceláře, Cope tam třeba ještě byl, a kdyby nebyl, jistě by nechal zprávu u noční služby, takže kdokoliv by ho sháněl, mohl ho najít během chvilky. V duchu se ptal, jestli si Janet všimla, jaké říká bláboly. "Nevěděla jsem to," odpověděl Janet. "Ale díky bohu, že tam jsi. Miláčku, je u nás Paul - mladý Paul Bennison."

* * *

Roger zůstal chvíli tiše stát, beze slov, potřeboval tu zprávu vstřebat. Potom zvedl pravou ruku se vztyčeným palcem a usmál se na Isobel. Pokročila směrem k němu a tvář ji na krátký okamžik rozzářil úsměv. "Je to v pořádku," řekl, zatímco se k němu blížila. "Je u nás doma." Přestal se dívat na Isobel a mluvil do sluchátka. "Paní Bennisonová byla strachy bez sebe, to si umíš představit." "Ano, to si umím představit," řekla Janet věčně. "Rogere, on se - nemůže nás paní Bennisonová slyšet?" "Ne." "On se celý den toulal a nevěděl, co má dělat. Zřejmě vyslechl, co dnes ráno říkal doktor jeho matce. Slyšel, že bydlíme v Chelsea, a tak nás našel v telefonním seznamu. Tvrdí, že jsi jediný, kdo mu může pomoci. On si nejspíš myslí, že všechno dobře dopadne, když chytíš toho člověka, co přepadl jeho otce. Je to uzlíček nervů, rozporů a obav. Rogere, je to opravdu jisté? Myslím to - jestli zůstanou Bennisonovi následky." "Zatím to nepotvrdili," odpověděl Roger. Isobel se pomalu přikradla těsně k němu, jako by chtěla slyšet, o čem si povídají. Moc místa tam nebylo. Trochu ustoupil a položil si pravou ruku na svoji hrud', aby mu nesklouzla kolem jejího pasu. "Jak se má paní Bennisonová?" zeptala se Janet. "Teď už mnohem líp," řekl Roger. "Stojí tady vedle mě. Chceš si s ní promluvit?" "No ovšem." "Ne," protestovala Isobel. "Nechci vypadat jako hlupák. Já -" Roger vzal její ruku, dal jí do ní sluchátko a přitiskl jí je na ucho. Málem se rozplakala, ale on na to nedbal, protože věděl, že nikdo na světě jí teď nepomůže víc než Janet. Janet měla ten dar, že věděla, jak se zachovat v kritických situacích jako byla tato. Když došel ke dveřím, slyšel Isobel říkat něco v tom smyslu, že se chovala hloupě, ale že měla hrozný strach. Chtěl se něčeho napít - potřeboval se něčeho napít. V příhrádce palubní desky měl láhev. Otevřel domovní dveře, nechal je pootevřené a vykročil ke svému autu. Uviděl tam stát nějakého muže. "Detektiv seržant Robson, pane - z oddělení. Obávám se, že dosud nemáme o Bennisonově chlapci žádné zprávy."

"Právě jsem se o něm dozvěděl," řekl Roger. "Z nějakého důvodu přišel ke mně domů." Doufal přitom, že jeho hlas zní nezúčastněně.

"To je skvělé, pane."

"Ano. Prosim vás podejte rádiem z mého vozu zprávu do Yardu. A ať zruší tu výzvu pro všechna oddělení. Jiné zprávy nemáte?"

"Ne, pane."

Těmi jinými zprávami samozřejmě myslel něco nového o Marriotovi nebo o Dorrisovi. Zvláštní bylo, že na ně během poslední půlhodiny úplně zapomněl. Jako kdyby tenhle problém patřil do jiného světa, a měl ho vyřešit někdo jiný. Zapálil si cigaretu. Láhev whisky musí počkat ve schránce palubní desky - kdyby si teď přihnul, tak by zpráva, že Hezoun West holduje alkoholu, dorazila co nevidět na oddělení a hned na to by rychlostí blesku obletěla celý Londýn. Zamířil zpátky do domu. Isobel ještě pořád telefonovala, ale měla už veselejší hlas.

U vedlejšího domu se otevřely dveře, a v proudu světla, které z nich uniklo, se objevila žena středních let. Poznal v ní jednu z žen, které tam potkal při své první návštěvě.

"Promiňte, vy jste od policie? - Á, to je superintendent West!" Zůstala stát u vrat.

"Dobrý večer, paní Abbottová," pozdravil ji Roger. "Právě jsme se dozvěděli, že je Paul v pořádku."

"Díky bohu! Měli jsme takovou starost. Nechtěla jsem Isobel strašit, ale..." Paní Abbottová mluvila a mluvila, dokud se od auta nevrátil ten detektiv a z domu nepřispěchala Isobel.

"Isobel, mně se tak ulevilo."

"Není to báječné, Meg? Pane Weste, vaše žena říkala, že by vám jistě nevadilo, kdybyste mě teď vzal za Paulem. Byla bych vám nesmírně vděčná."

"No ovšem," přikývl Roger. "Seržante, už nepotřebujete mé rádio?"

"Ne, pane."

"Zavřete dveře od domu, a -"

"Isobel, měla byste si vzít kabát, nebo něco přes ramena," radila paní Abbottová.

"To není třeba, já -" Isobel se najednou zarazila, vjela si prsty do vlasů a nejspíš si uvědomila, že asi vypadá neupraveně. Prudce se otočila. "No jistě, budu hned hotová, pane Weste." Rychlými kroky zmizela v domě. I přes své rozpoložení se pohybovala s grácií. Okolo hlavy jí poletovaly dvě velké můry.

"Jestli rychle nezavře ty dveře, budou mít v domě spoustu hmyzu," naříkala paní Abbottová.

"Já je zavřu," těšil ji Roger.

"To budete hodný. Nevíte, jak se mi ulevilo - kdyby se ještě ke všemu bylo něco stalo mladému Paulovi, myslím že by ji to připravilo o rozum. Musím jít povědět paní Hergreavesové, že je Paul v pořádku." Přátelská sousedka chvilku zaváhala, potom k němu nečekaně natáhla ruku se slovy: "Pane Weste, chtěla bych vám moc poděkovat za všechno, co jste udělal."

"Zatím jsem neudělal nic!"

"Ale udělal, však vy víte," prohlásila paní Abbottová. "Díky vám si Isobel Bennisonová a mnoho dalších lidí uvědomilo, že policii zajímá, co se děje - že má skutečný zájem." Ještě něco zamumlala, stiskla mu ruku a spěchala ulicí pryč.

* * *

Roger stál v hale Bennisonova domu, domovní dveře byly kvůli nočnímu hmyzu zavřené. Občas zaslechl seshora nějaký zvuk - dost podobný tomu, když je doma připraven k odchodu a čeká na Janet. Rychlé spěšné kroky střídaly dlouhé chvíle ticha.

Měl ještě pořád chuť se něčeho napít, ale už to nebylo tak silné, a stejně za chvíli bude řídit. Už to byl zase on. Sám pro sebe se smutně pousmál, došel do předního pokoje a rozsvítil tam. Vzpomněl si na tu rodinnou fotografii - na tu, co otiskl v novinách. Bennison na ní měl hezký, rozhodný obličej a jeho žena tam vypadala mladší a šťastná.

Seběhla rychle se schodů a Roger popošel ke dveřím do předsíně. Na chvíli mu vzalo dech, jak se za těch pár minut ohromně změnila. Namalovala se a vzala si malý bílý slušivý klobouček. Převlékla se do tmavozeleného dvoudílného kostýmu, který vypadal moc dobře a draze. Oči měla jasnější a podařilo se jí zamaskovat skoro všechny stopy po slzách.

"Můj ty světe," zvolal. "To byla ale rychlá proměna!"

"Nemohla jsem jít ven jen tak, neupravená," řekla. "Vaše paní byla tak laskavá." Dívala se na něj teď trochu cize.

Ustoupil stranou, aby mohla vyjít ven, pak zkontroloval, jestli dobře zamkla a uviděl seržanta, jak už otvírá Isobel dveře u auta. Roger si sedl za volant. Bylo to už podruhé, co ji vezl.

"Dobrou noc, Robsone."

"Dobrou noc, pane."

Roger sešlápl spojku a pomalu se rozjel. Vnímal jemnou vůni pudru, kterou dobře znal. Ve slabém světle palubní desky viděl, že má Isobel natažené nohy. Sukně jí jen zčásti zakrývala kolena. Seděla opřená a vypadala docela uvolněně. Když zahnuli za roh, řekla: "Úplně jsem zapomněla - chtěla jsem vám nabídnout něco k pití."

"Málem jsem si něco nalil sám," odpověděl, "ale pak jsem si uvědomil, že nemohu pít před jízdou. Jsem moc rád, že to tak dopadlo s mladým Paulem."

"Je to zvláštní, ale už dlouho jsem se necítila tak dobře," řekla. "Je to částečně proto, že se našel můj syn, to je samozřejmě ohromná úleva, ale -" zaváhala, mezitím předjeli malé pomalé auto a ona pokračovala: "Ale hlavně je to proto, že jsem o tom všem mohla mluvit s vámi. Nikdy nedokážu vyjádřit, jak moc si vážím -"

"Zapomeňte na to," řekl Roger mrzutě.

"Na to se nedá zapomenout. Vždycky vám budu vděčná."

"Já budu vždycky rád, že jsem vám mohl pomoci."

Po chvíli pravila: "Ano, věřím vám to." Pár vteřin nato byli zticha, dokud Roger nevyndal pouzdro na cigaretami a nenabídl jí: "Děkuji, já nekouřím. Dohodli jsme se s manželem, že nebudeme kouřit, dokud nesplatíme hypotéku na dům. Už nám zbývají jenom tři roky a potom uspořádáme tabákové orgie. My -"

Zajíkla se.

"Nesmíte zapomínat na jednu věc, že se chirurgové mohou mýlit, stejně jako kdokoli jiný," řekl Roger. "Semple-Smith chtěl vašeho doktora jen upozornit, co by se mohlo stát. Neřekl mu, že je to jisté. Žádný lékař ani chirurg nic takového nemůže říci."

"Řekl vám o tom už dřív?"

"Říkal, že by to mohlo nastat," potvrdil Roger, "já ale zdaleka nejsem přesvědčen o tom, že má pravdu. Obávám se, že si váš muž hodně užije s tou nohou a s ramenem, ale -"

Přerušila ho.

"Ať se stane cokoliv, budu se s tím muset vyrovnat, jsem přesvědčena, že to dokážu." Po chvíli ještě dodala:

"Neumím to asi vysvětlit, ale jsem teď už mnohem klidnější."

"To je dobře," řekl Roger. "To je moc dobře."

* * *

Když Roger zastavil před svým domem na Bell Street, v obývacím pokoji se svítilo, ale viděl tam jenom Janet, mladého Paula ne. Pomohl Isobel vystoupit z auta a vydali se spolu k domu. Dveře se před nimi otevřely, a v nich stála Janet, celá šťastná, že je vidí. Objala přátelsky Isobel - jako kdyby byly kamarádky.

"Nemluv moc hlasitě," řekla Rogerovi. "Koukají se v pokoji na televizi. Díky bohu, že dnes dávají western." Vedla je skoro spiklenecky do obývacího pokoje. Roger se rozhlédl a pomyslel si, že je Janet poklad. Připravila jim totiž sendviče, sušenky, plátky melounu a pár jablek a banánů. Nechyběl ani čaj a káva, konvice byla zapnutá do zásuvky hned vedle krbu.

"Paul měl hlad jako vlk," vykládala Janet. "A říkal, že si myslí, že vy jste asi taky moc nejedla. Posadte se přece." Pokud si všimla Isobeliných slz, dělala, že je nevidí. "Ten western končí až deset minut po desáté, takže máme ještě dvacet minut čas. Dáte si čaj nebo kávu, paní Bennisonová?"

"Nebo nějaký drink?" zeptal se Roger.

"Dala bych si kávu."

"Tak to já si dám drink," pravil Roger a otočil se k baru, kde měli sherry, gin a whisky a vše potřebné, a namíchal si whisky se sodou, na kterou měl už hodinu chuť.

Obě ženy se posadily. Ve skutečnosti si nebyly moc podobné, ale obě měly husté a přirozeně zvlněné vlasy a stejný sestřih. Janetiny vlasy ovšem byly tmavé, až na pár stříbrných nitek. V obličeji by těžko našel nějakou podobu, ale postavy...

"Prosím, poslužte si," pobízela je Janet.

"To je dobrý nápad," zamumlal Roger a natáhl se po jídle. Isobel se na něj usmála, utřela si rukou oči a vzala si sendvič.

"Jak se to vlastně přihodilo?"

"Paul k nám přišel asi půl hodiny před tím, než jsem vám telefonovala, a chtěl s tebou mluvit," vysvědovala Janet.

"Poznala jsem ho podle fotky v novinách a viděla jsem, že je rozrušený. Mně by toho asi moc neřekl, ale Scoop a Fish byli naštěstí doma a tak jsem ho nechala s nimi. Nevím, který z nich ho přiměl, aby se rozpovídal, ale jak začal, nebyl už k zastavení. Podle mého názoru se u něho projevil dodatečný šok. Nejvíce ho trápilo, že nemůže přijít na to, jak by vám mohl pomoci, paní Bennisonová, a _"

"Isobel," zašeptal Roger.

"Co? No ovšem," Janet se nenuceně zasmála. "Ano, to nezní tak cize. Co jsem to říkala? Aha, už to mám. Podle toho, jak se to jeví Scoopovi, tak Paul věří, že kdyby můj manžel dopadl ty muže, kteří to zavinili, mohli byste začít znova."

Řekla bych, že je to jeho utkvělá představa. Tak kdy už je chytíš, miláčku?"

Roger pokrčil rameny: "Hned jak to bude možné."

"Řekl vám toho Paul hodně - o dnešním ránu a doktorově návštěvě?" zeptala se Isobel velice tiše.

"Moc ne. Fakt je, že mu asi dost pomohl Richard. Jemu se svěřil s tím, že hrozí -"

"Mentální šok," přerušila ji Isobel.

Janet přisvědčila: "Ano, tenhle výraz Paul použil. Když to slyšel Richard, tak vyskočil a prohlásil, že všichni doktoři jsou asi trochu praštění, stejně jako všichni učitelé. To Paula rozesmálo."

"Mám pocit, že celá Westova rodina vládne nějakou magickou mocí," řekla Isobel. S chutí pojídala sendviče, což bylo samo o sobě dobré znamení. "Byla jsem už s rozumem v koncích, když přišel váš manžel." O dva sendviče později se Isobel zeptala. "Myslíte, že by se vašim chlapcům podařilo přesvědčit Paula, aby strávil zbytek týdne u babičky? Asi bych to lépe zvládala sama."

"Chtěla jsem vám navrhnout, aby jel se Scoopem a Richardem tento víkend na tábor," řekla Janet. "Pojedou celkem čtyřikrát a ten příští víkend je v pořadí třetí a nejdlejší - od čtvrtka do úterý. Je to školní tábor, ale mohou si s sebou vzít i kamarády. Není to ani drahé. Myslíte, že by to šlo?"

"Jenom jestli Paul bude chtít."

* * *

"Ta tvoje paní Bennisonová se mi líbí," řekla Janet, když už leželi s Rogerem v posteli, krátce před půlnocí. "Tak kdy už ty chlapy najdeš, miláčku?"

"Ty se na to díváš podobně jako mladý Paul, vid'?"

"Svým způsobem asi ano. Myslím, že si pak všichni řeknou, že je to už za nimi a že mohou začít znova."

"Vím, jak to myslíš," řekl Roger rozmrzele. "Kdyby ten doktor nebyl -"

"Nevím, jestli udělal chybu, možná se měl ujistit, jestli ten chlapec neposlouchá - snad jí to taky neměl říkat, dokud u ní nebyla nějaká známá nebo přítel. Představ si ale, že by se domnívala, že je na tom její manžel už lépe po fyzické stránce, a pak by najednou zjistila, že není v pořádku psychicky. To by byl určitě větší šok."

"Těžko říci," pravil Roger.

Dál už toho moc nenamluvili a pomalu usnali, přičemž poslední, na co Roger myslel, byl jeho absurdní pocit, že Isobel Bennisonová byla Janet. Přešlo ho to další den, když ráno zaspal a měl pořádně nespěch.

Do kanceláře dorazil před devátou a doufal, že se tam dozví něco nového. Cope seděl u telefonu, a když Roger vešel do dveří, oči mu zasvítily. Ukázal ruku se vztyčeným palcem. Roger se ho zeptal: "Máme je?" a měl chuť vytrhnout svému asistentovi sluchátko z ruky.

"...Ano, právě přišel. Řeknu mu to." Cope praštil telefonem, zhoupł se na židli až se uhodil o stěnu do hlavy, ale ani si toho nevšiml. "Hezoune, mají těla Dorrise a Marriotta. Našli je v Temži, nedaleko od Greenwich asi před hodinou.

Vypadá to, že..."

14. PLÁN

Simister vzhlédl od lavice, na které leželo několik hrůzu nahánějících předmětů, narovnal si brýle a pokrčil nos. Bylo odpoledne.

"Nejeví žádnou známku poranění ani skrčení, ani náznak toho, že by je někdo držel pod hladinou. Voda v plicích je naprosto identická s vodou z toho ramene Temže - nechal jsem udělat rozbor a pak ho ještě jednou překontrolovat. Obsahuje trochu nafty, trochu výkalů, jako obvykle z lodí, kousičky pilin. "Tak se mi zdá, že si asi na některé lodi zamluvili místo, třeba na Gambii, a nestihli to," řekl později Cope. "Byli moc hladoví, kdyby si nepřipnuli do oblečení to zlato, mohli se dostat na břeh. Člun si vyzvedli za odlivu. Byla to děravá kocábka, kterou šlohl v Hillově loděnici. Měla v sobě díru, která byla možná ucpaná korkem."

"Máme nějakou naději, že ten korek najdeme?" ptal se Roger.

"Nemyslím."

Roger škrábal povrch jednoho ze „zlatých“ pásů svým kapesním nožem a znenadání se objevila pod zářivě lesklým zlatem obyčejná šed' olova. Cope vyskočil.

"To je podvrh!" vykřikl. "Olovo s tenkou vrstvičkou zlata. Vidiš to?"

"Vidím," řekl Roger mrzutě. "Je to starý oblíbený trik. Malajští námořníci na to čas od času naletí. Otázka zní, jestli Dorris a Marriott věděli, že je to olovo."

"Nebo je někdo vzal na hůl? A pokud ano, tak kdo to byl?"

"To je další záhada, kterou musíme vyluštit," podotkl Roger. "Nejlepší bude, když zjistíme, odkud to pochází."

Věděl, že to je téměř nesplnitelný úkol, ale museli se o to alespoň pokusit.

Noviny tu zprávu vykřičely další den, přičemž s jistotou oznamovaly, že Dorris a Marriott zemřeli při pokusu o únik z policejního sevření.

Závěr soudního ohledání mrtvoly zněl "smrt bez cizího zavinění."

Zdálo se, že nikdo nemá sebemenší podezření, že to celé bylo naplánováno, a Roger si své podezření nechal pro sebe. Campbell, nyní již zase na svém místě zástupce velitele, protože velitel už byl zpátky z dovolené, nadále zajišťoval spojení s vedením. Když se Roger vrátil od soudu, přihnal se do jeho kanceláře jako vítr. Byl to vysoký štíhlý muž se světlými vlasy a pohyboval se, jako by měl gumové klouby.

"Starý pán je trochu mrzutý," hlásil. "Zvláště proto, že odjíždí na tři týdny do Itálie. Chtěl by mít před dovolenou čistý stůl. Ministr vnitra zase musí jet do Ženevy. Už nebudeme pod takovým tlakem, Hezoune."

Roger nic neřikal.

"Máme nějakou stopu po těch dvou, které dosud hledáme?" vyptával se Campbell.

"Ne." zněla Rogerova odpověď.

Dokud je nenajde, nebude mít skutečný klid. Sotva jedno napětí povolilo, doléhalo na něj další. Bennison se probral z

bezvědomí ten samý den, co vylovili z Temže ta těla, ale nepoznal svou ženu a neřekl jediné rozumné slovo. Ležel tam jako duchem nepřítomný, skoro jako kdyby neviděl. Později znova upadl do bezvědomí.

Jediným důvodem k radosti bylo, že se mladý Paul už zase choval skoro jako předtím. Často pobýval na Bell Street a Rogerovi kluci ho příležitostně brali do Wimbledonu. Během týdne se jejich rodiny scházely nejméně dvakrát na čaj, Roger se toho ale nemohl občas zúčastnit.

"Podle mě si Isobel nechce připustit, že by mohlo dojít k nejhorsímu," informovala ho Janet. "Bojí se na to jen pomyslet."

"To je možné," řekl Roger nejistě.

"Tobě to pořád dělá starost, víd?" zeptala se Janet. Když jí neodpověděl, pokračovala klidně, ale se zřejmou jistotou, že má pravdu: "Ty jsi jak vyměněný od té doby, co se to stalo, miláčku. Bereš si to moc k srdci. Dnes už bys mohl vědět, že když se tě Isobel ptala, proč jsi to dopustil, nemyslela to tak. Nebylo to míněno osobně. Byla zoufalá."

"Já vím," řekl Roger a v duchu se ptal: Jsem jako vyměněný?

V čem jsem se tak změnil, že si toho Janet všimla?

"Co tě doopravdy trápí?" naléhala Janet.

Odpověděl pomalu, ztěžka, záměrně zešířoka.

"Dva ze čtyř členů té bandy jsou dosud na svobodě. Mohli by zaútočit znovu. Myslím, že se mnou nebude valně pořízen, dokud je nechytíme."

"To je všechno, ano?" ptala se Janet.

"Ano, jistěže," odtušil.

"Nic jiného v Yardu ti starosti nedělá? Nějaký jiný případ - ?"

Přinutil se zasmát a vzít ji do náručí. Přitiskl ji k sobě tak, že nemohla ani popadnout dech a přinutil se políbit ji na ústa. Nemohl uvěřit tomu, že se k tomu musel nutit. Pak si ale řekl:

"Musím ty dva dostat. Dokud se mi to nepodaří, budu to v sobě nosit." Znova pozorně prostudoval všechny zprávy, týkající se toho případu a stále se vracel k jediné otázce: Proč byl Charley Blake zavražděn jediným prudkým nemilosrdným bodnutím?

Blake býval námořníkem. Dorris pracoval v docích. Byl v tom nějaký klíč?

Až dosud na žádný nepřišel.

* * *

Dva týdny po vraždě Dorrise a Marriota se Steve Stevens a Alec Gool setkali, jakoby náhodou, na Stamfordském mostě. Fotbalová sezóna už byla dva týdny v běhu. Chelsea hladce vyhrála dva zápasy - jeden doma a druhý na soupeřově hřišti, ale další tak potupně prohrála, že fanoušci na tribunách byli dnes připraveni ji vypískat. Steve koupil dva lístky. Sedli si do rohu na hlavní tribunu, všude okolo nich byla prázdná místa. Byl nádherný podvečer, slunce svítlo z oblohy bez mráčku a teplota se držela pořád vysoko. Proto se potili hráči i diváci. Modré a červené trenýrky a světlý balon vytvářely pestré a rychle se měnící obrazce na trávníku, který se po několikadenním dešti krásně zazelenal. "Za celou tu dobu se nic nestalo a už se asi nestane," promluvil Alec Gool. "Nevidím důvod, proč by nás teď spolu neměli vidět pohromadě, Steve."

"Možná," řekl Steve. Sledoval, jak pravé křídlo Chelsea přehazuje míč přes bránici obranu a vrhá se za ním. "Ale měli bysme se raději ještě nějaký čas držet stranou."

"Steve," divil se Alec. "Řekni mi nějaký pádný důvod."

Levé křídlo koplo míč přes branku.

"No tohle!"

"Tak mi řekni nějaký důvod!"

"Nevím, o co ti jde."

"Ty si můžeš jít do Hornpipe kdy se ti zachce, ale já se tam nesmím ani ukázat, když jsi tam ty. Přitom jsem tam vždycky chodil tak rád."

"Už tam zase brzy budeš moci chodit," řekl Steve. Otočil hlavu a podíval se na mladíka přivřenýma očima. Měl nesmlouvavý pohled.

"Neplet' se do věcí, do kterých ti nic není, synku."

"Je to taky moje věc, abysme se nedostali do průšvihů," odsekl mu Alec. "Proto se do toho budu plést. Ty bys neměl trávit tolik času s tou vdovou."

"Alec -" Steveova pravá ruka sjela na Alecovo koleno, silně je sevřela a tiskla stále víc a víc a působila větší a větší bolest. Alec to na sobě nedal znát a sledoval míč, pohybující se na druhé straně hřiště. "Já tě varuju."

"Steve," řekl Gool tiše. "Možná jsi zapomněl, že třeba mluvíš ze spaní." Stisk povolil. "A Joyce Conwayová má svědomí - neudělej nějaký chybný krok. Ona má to, čemu se říká sociální citění. Je ten typ, co vždycky věří, že se musí říkat pravda, ať tě to raní sebevíc. Že mám pravdu, Steve?"

"Jo," přiznal Steve.

"Kdyby někdy zjistila, že -"

"To se nestane."

"Ty nikdy nemluvíš ze spaní?"

"Alec," řekl Steve a rozhlížel se přitom, jestli někdo není na doslech. "Začni se zabývat něčím jiným. Vyber si sám co, ale mě z toho vynech. Mohlo by se ti to vymstít. A zapamatuj si tohle:

Jednou nás někdo z těch lidí, co viděli tebe řídit dodávku nebo mě zahlédli v Covent Garden, uvidí zase. To se určitě

stane." Alec nic neříkal a jen sledoval hráče, pobíhající po hřišti a poslouchal občasný výkřik, rady a tvrdé nárazy kopaček do míče. Steve pokračoval. "Londýn není místem pro nás."

"A kde to pro nás je?"

"Mohl bych jmenovat stovky míst, ale Londýn to není - a dlouho nebude."

"Když chceš utéci, proč jsi ne -"

"Alec," řekl starší z těch dvou, "neutekl jsem z jediného důvodu. Kvůli penězům. Nemá smysl utíkat, když jsi švorc. New York nebo Buenos Aires, Sydney nebo Kapské Město, Paříž nebo Moskva - všude potřebuješ peníze. Spoustu peněz. Ale nemůžeme se pouštět do ničeho nového, dokud po nás jde policie. Víme, že měli velice dobré popisy Dorrise a Marriotta - možná mají taky naše." Odmlčel se.

"Teď mluvíš rozumně," řekl Alec Gool. Clonil si rukou oči proti slunci, které se odráželo na zeleném trávniku. "Myslel jsem -"

"Ty sis myslel, že jsem zůstal v Londýně kvůli své přítelkyni. To není tvůj první omyl a dopustíš se ještě mnoha dalších. Zůstal jsem tady proto, že to bylo nejbezpečnější místo. Když utečeme, je pravděpodobné, že si nás všimnou. Ale když povedu normální život, lidi si mě budou všimnat méně, nemám pravdu?"

Alec se zhluboka nadechl.

"Božinku, ty jsi ale chytřej. Ty ji vlastně využíváš."

"Taky se to tak dá říci," přitakal Steve. "Teď poslouchej, synku. Nebudeme se spolu nikde ukazovat, snad jen po setmění nebo tam, kde je hodně lidí. Ne kvůli tomu, co se stalo v Covent Garden, ale proto, že když se pustíme do něčeho nového, něčeho velkého, nemůžeme potřebovat, aby někdo řekl, že nás spolu někde viděl. Jasný?"

"Jasný. O jakou akci by mělo jít?"

"Až to budu mít promyšlené, dám ti vědět," řekl Steve. "Tvým úkolem bude, abys pro nás sehnal nové papíry a taky pasy na nová jména. Něco zaplat' hned a zbytek za nějaký čas - jako když jsi kupoval ten skútr. Uděláme jednu pořádnou ránu a pak musíme zmizet. Příležitost se může naskytnout už příští týden nebo taky za měsíc. Postarej se, aby ty papíry a pasy byly hotové."

"To zařídím," slíbil Alec.

"Určitě?"

"Nech to na mně."

"Dobře, spoléhám na tebe," řekl Steve. "Přines ty doklady příští pondělí večer - na zápas ve Fulhamu. Začíná ve stejnou dobu a já obstarám lístky. Ten tvůj ti nenápadně předám venku u turniketů, před vchodem na tribunu E. Pak se sejdem uvnitř. Chápeš?"

"Chápu," přikývl Alec. Pak chvíli sledovali zápas a nějakou dobu taky bylo na co se dívat. Až do té doby, než jeden hráč v modrém střelil míč daleko od branky a nesouhlasné mručení diváků se změnilo v posměšný křik. Alec se najedno obrátil ke Steveovi s otázkou: "Steve, máš už nějaký typ? O co půjde?"

"Zapomeň na to," odbyl ho Steve.

"Mám právo to vědět."

"Až přineseš ty pasy a papíry na jiná jména, budeš mít právo to vědět. Do té doby u mě žádná práva nemáš."

"Okej, okej," řekl Alec a zdál se být spokojen. "Uvidíme se tedy v pondělí."

* * *

Nebylo na tom nic překvapivého, byla to čirá náhoda, že ten den sledovali stejný zápas i dva členové ochranky, kteří pravidelně doprovázeli výběrčí mezd jednoho velkého výrobního podniku na Great West Road. Stejně tak nebylo nic neobvyklého na tom, že jeden z těch výběrčích tam byl také. Jeho kolega byl tou dobou doma a pracoval na zahrádce.

* * *

Čím více Joyce Conwayová o Steveovi přemýšlela, tím víc měla pocit, že mu nerozumí. Ale čím častěji se s ním viděla, tím více ho milovala. Někde hluboko ji hlodaly obavy nebo dokonce zlá předtucha, že to nemůže a taky nebude mít dlouhé trvání. Vždycky když v úvahách dospěla k tomuto bodu - bylo to většinou poté, co se oddala snění a falešné naději na vdavky - přičítala to tomu, že ho stejně jako námovníka jednoho dne zase zláká moře. Zatím nic nenasevďovalo tomu, že by se chystal odejít.

Netrávil s ní každou noc.

Nikdy si nebyla jistá, jestli bude chtít přijít, nikdy ani nevěděla, jestli přijde do Hornpipe. On ale měl zvláštní talent, jak ji pokaždé překvapit. Když si byla skoro jistá, že nepřijde, protože už bylo těsně před zavírací dobou, čekal na ni na rohu. Když si zase jiný večer myslela, že dnes přijde na skleničku, vůbec se neukázal. Kolikrát, když byla unavená a smířená s tím, že to musí ještě dvě nebo tři hodiny vydržet za barem, byl mezi prvními, kdo se objevil ve dveřích.

Vypadal pořád stejně - čistý, distinguovaný, cynický. Věděla, že je mnohem chytřejší než ona, že mu její jednoduchost připadá zábavná, ale nevalilo jí to. Zdálo se, že je do ní zamilovaný. Většinou si nechtěla připustit, že to je láska, která dlouho nevydrží.

Někdy, když s ní šel domů, vybičoval její chvějící se smysly do extáze, která se zdála být tím pravým důvodem lidského bytí. Dovedl být něžný, když se žádala něžnost, jindy byl panovačný a despotický, a přesto ochotný se podrobit.

Občas by byla chtěla, aby víc mluvil o sobě, ale vycítila, že se ho nemá vyptávat. Něco z jeho minulosti se dozvěděla jenom v několika vzácných chvílích a tak si začala z drobných útržků sestavovat obraz jeho života, stráveného většinou cestováním po světě, bitkami a dobrodružstvím. Bylo v něm něco romantického, co v jejích představách

narostlo do velkých rozměrů.

To pondělí po zápasu v Chelsea - věděla, že tam byl - po obědě, asi ve čtvrt na čtyři odcházela z baru a uviděla Aleca Goola, jak vychází od tiskaře, který měl pár lisů v přístřešku za malým stánkem, kde prodával papírnické zboží a cigarety. Alec se na ni zašklebil a letmo se dotkl svého čela, což měl být pozdrav, ale ona věděla, že se jí vysmívá. Nikdy ho neměla ráda. Jak šla dál, přemýšlela o tom, proč se tak chová. Vypadalo to, že si z ní utahuje. Ještě na rohu se za ním otočila, ale on se neohlédl.

Když došel na další roh, uviděla, jak z kadeřnického salonu vyšla velice atraktivní dlouhonohá dívka a koukala se po něm. Pokud Joyce dobře viděla, Alec se na tu dívku ani nepodíval. Většina chlapců jeho věku by se byla zastavila a prohodila s ní alespoň pár slov, nebo by si ji přinejmenším prohlédli od hlavy k patě - a potom by se za ní ještě otočili. Gool ne. Byl asi opravdu na kluky.

Joyce si najednou vzpomněla, jak si říkala, že by si Steve neměl s Alecem nic začínat. Teď jí ale ten nápad, že by Steve mohl něco mít s teploušem, připadal tak legrační, že se začala hlasitě smát.

Vrátila se do svého malého bytu.

Byl vzorně uklizený, jako vždycky. Od té doby, co si začala se Stevem, dávala si záležet ještě víc. Na toaletním stolku stály dva drahé krémy - takové předtím znala jenom z reklam - ty jí koupil Steve. Uměl být opravdu velkorysý. Na nočním stolku leželo několik knížek do kapsy, od autorů, o kterých nikdy předtím neslyšela. Steveovi se asi líbily, ale ona, když se pokusila přečíst jednu nebo dvě stránky, nudou zívala, jenže jí čtení nikdy moc nebavilo. To, že je v domě muž, bylo zřejmé - třeba podle toho kartáče na vlasy se stříbrnou výztuží, co mu darovala. Dvě nebo tři kravaty, srolované tak, aby se nepomačkaly, byly položeny na toaletním stolku, ne v zásuvce, protože je chtěla mít na očích. Na čajovém podnosu v kuchyni stály teď pořád dva šálky i s podšálky. Jeden z nich byl pořádný kafáč - ať pil čaj nebo kávu, chtěl porci pro chlapa.

Přála si mít jeho fotografii, ale nikdy mu to neřekla. Neměla odvahu ho o ni požádat.

Než šla z domova, nestačila si přečíst noviny, které chodily obvykle kolem půl desáté. Steve byl u ní a odešel o chvíli dřív. V práci měla vepřovou a zázvorové pivo, což bylo přilepšení k platu. Teď si natáhla nohy na postel, pustila rádio a začala si prohlížet noviny. Jen zběžně prolistovala "Mirror" a uvnitř našla jednu stránku, na níž byly obrázky - nikoliv fotografie - dvou mužů a pod nimi dvě malé fotografie. Článek začínal titulkem

ZNÁTE TYTO MUŽE?

Na obrázku jsou podobizny dvou mužů, které hledá policie, aby je vyslechla v souvislosti s vraždou Charleyho Blakea, jenž doprovázel mzdového výběrčího minulý měsíc v Covent Garden. Jak Mirror již dříve informoval, před dvěma dny byla v Temži nalezena těla dalších dvou mužů, kteří se přepadení také zúčastnili. Muži, jejichž podobu výše otiskujeme, byli zřejmě společníky dvou utopených, které zachycuje následující fotografie.

Fotografie Wina Marriotta byla velmi povedená. Zнала ho, ale nikdy ho neměla ráda. Už jako malý chlapec to byl náfuca. Toho boxera, Dorrise, moc neznala, ale slyšela o něm a párkrát ho i viděla.

Měla dojem, že už někdy viděla i jednoho z těch mužů na obrázku. Toho mladšího. Chvilí o tom přemýšlela, zahleděla se do okna, ve snaze si ho vybavit. Brzy to vzdala. Nic jí po tom není. A i kdyby si na něco vzpomněla a řekla to policii, vedlo by to jenom ke spoustě nesnází a nepříjemností - to není, jako kdyby jim mohla s jistotou říci, kdo to je.

Ale koho jí to jenom připomínal?

Ta otázka ji trápila po celou dobu, co poslouchala rádio, dočetla noviny a šla si do kuchyně uvařit čaj. Cítila se odpočatá, upíjela čaj a přitom se dala do žehlení kombiné a kalhotek a také Steveovy košile. Jedna z věcí, která se jí na Steveovi líbila, byla jeho zhýčkanost v oblékání. Nerad nosil košili déle než dva dny a říkal, že jedny ponožky muž nemá nost víc než jeden den.

Komu byl ten člověk na obrázku podobný? Někomu, koho znala, koho viděla nedávno. Měla to jméno na jazyku. Kdo to jen...?

Pane na nebi!

Připomínal jí Aleca Goola.

15. DUŠEVNÍ ZDRAVÍ

Alec Gool procházel podél prázdných lavic až do rohu hlavní tribuny fulhamského fotbalového stadionu ke Steveovi, jenž seděl sám, rukou si podpíral bradu a sledoval hráče, jak se rozehrávali s míčem před začátkem utkání. Byl pošmourný, nevlídný večer. Dokonce i bílá trička fulhamských hráčů vypadala šedivě. Tribuny byly zaplněné jen zpola, zvláště ta blíž k řece. Temže byla rozvodněná a hroty plachet vypadaly jako malé jachty, křižující sem a tam. Alec se posadil, když zazněla píšťalka rozhodčího, který pozdravil oba kapitány. Kapitán hostujícího mužstva si vybral stranu mince. Když Johnny Haynes ukázal rukou, kterým směrem bude Fulham vykopávat, zahučel dav na důkaz spokojenosti.

"Tak co?" zeptal se Steve.

"Mám to," řekl Alec. Jsou parádní."

"Máš je tady?"

"V obálce - chceš se podívat?"

"Dej to sem."

Steve se opatrně rozhlédl. Řadou pod nimi spěchal muž se dvěma chlapeci, tak blízko nikoho nechtěl mít. Pak se ale usadili vedle uličky, dostatečně daleko. Steve vzal žlutohnědou obálku, otevřel ji a vyndal z ní cestovní pas. Přičichl k němu, přejel palcem jeho tmavý povrch, spokojeně se usmál a otevřel jej. Vykoukl na něj jeho vlastní obličej na fotografii nevalné kvality, pořízené na jednom z automatů v lunaparku, ale podoba byla k rozeznání. Údaje souhlasily - výška, váha, barva vlasů a očí, žádné zvláštní znamení - ale jméno bylo jiné: Bennett. Joseph Bennett.

"V pořádku, Steve?" Gool čekal na pochvalu.

"Zdá se, že ano."

Steve se právě chystal zkontrolovat další doklady, když se z řad fanoušků ozvaly výkřiky, hned na to lidé začali vstávat ze sedadel a křičet ještě hlasitěji: "Góóól!" Oba chlapeci, kteří před chvílí přišli, teď hulákali a hráči v bílém se objímali, zatímco červení se mrzutě stáhli zpátky ke středové čáře.

Nedaleko odtud, u jednoho ze vchodů na tribunu, stál Cope, zástupce Rogera Westa. Tleskal, ale přitom sledoval, co se děje kolem. Ostatně byl policajt a jedním z důvodů jeho přítomnosti bylo číhat na kapsáře mezi diváky. Když dali gól, zatvářil se spokojeně a rozhlédl se rychle kolem. Všichni, kdo nekřičeli radosti ani nebyli naštvaní, byli podezřelí. Dva muži, sedící asi uprostřed tribuny, blíž k jedné straně, nejevili o hru valný zájem. Všiml si, že jeden z nich se rozhlédl a rozložil nějaký papír, který nevypadal jako sázkový tiket. Možná to byl program zápasu. Cope si řekl, že se na ně občas mrkne, a díval se dál na hráče v červeném, kteří vykopávali.

Nevěda o tomto dohledu si Steve Stevens prohlížel svůj padělaný průkaz, vystavený rovněž na jméno Joseph Bennett. Pokud to mohl posoudit, byl perfektní. Byl to - lépe řečeno vypadal tak - starý doklad, v němž nechybělo několik razítek.

"V pořádku, Steve?" znova se zeptal Gool.

"Máš to u mě."

"Už jsi něco naplánoval?"

"Ano."

"To jsem chtěl slyšet. Kdy a kde?"

"Ve středu. U Linstonů na Great West Road. Hodí to deset táců. Nepůjdeme do banky, uděláme to ve fabrice. Ty se tam necháš zaměstnat, Alecu."

"Co je to za práci?"

"Potřebuji baliče," oznámil mu Steve. "Tak tam budeš balit. Mzdová účtárna je kousek od skladu s drobným zbožím, kde ty baliče potřebují. Znáš to - kdysi jsem tam pracoval."

"Tak už s tím nedělej tajnosti."

"Není to tak těžké. Je tam sice silná ostraha - Linstonovi lidi, policajti a pár bankovních strážců, ale jen do té chvíle, než vjedou s penězi do fabriky. Když už jsou vevnitř, už se ničeho nebojí. Donesou peníze do mzdové účtárny. Po celou dobu, co pracovníci mzdové účtárny rozdělují prachy do výplatních sáček, je jeden strážný uvnitř a druhý stojí před kanceláří. Náš čas nastane, jakmile budou prachy vevnitř, než je začnou rozdělovat."

Někdo z davu vykřikl "Přihraj!" Alec se od Stevea otočil a díval se, jak hrajou, víc už nemluvil. Při další kontrole Cope viděl, že se teď mladší z mužů zajímá o hru, takže se zdálo, že ti dva jsou v pořádku. Starší z nich dával papír zpátky do kapsy. Proč sedí tak stranou? Proč nesejdou dolů, kde byla na tribuně spousta volných míst, odkud by lépe viděli?

"Steve," ozval se Alec.

"Copak?"

"Jsme ve fabrice. Jak se dostaneme ven?"

"Já přijedu vyzvednout nějaké náhradní díly pro Stepneyovy garáže. Přijedu s prázdnou dodávkou. Ty peníze jsou na vozičku, a na něm je vezou do mzdové účtárny - to jsem ti neřekl? Já budu v tom skladu, kde ty budeš balit, čekat na vyřízení objednávky. Ten pravý okamžik poznáme, protože postaví stráž ke dveřím vedoucím ze skladu ke kancelářím. Bude v uniformě."

Alec dál sledoval hru - Haynes kličkoval, muž v červeném ho nabral ramenem.

"Faul!"

"To je špína! Sudí, Su-dí! Co to je?"

Haynes šel po muži s míčem.

"My jsme dva," řekl Alec. "Jenom dva. Na tom jsme se dohodli."

"Správně."

"A kolik bude jich?"

"Řekněme šest nebo sedm. I kdyby jich bylo šestnáct nebo sedmáct, je to jedno. Ty budeš mít slzný plyn a dýmovnici. Mám je už delší dobu, ale čekaly na svou příležitost. Než se tam dostane policie, zmocníme se toho vozíku s penězi. Je tam už jen jeden strážce, dva mzdoví účetní a pár vyplašených holek - a deset tisíc liber na vozečku."

"Je to děsně riskantní."

"Chceš to odpískat?" zeptal se Steve lhostejně. Alec na to nic neřekl.

Jestli ano, tak mi dej vědět. Jestli ne - tak se zítra ráno přihlas u Linstoneů do práce. Potřebují tak nutně lidi, že vezmou i hluchoněmého."

"Omrknu to tam," slíbil Alec.

Dál se už věnovali jenom hře. Cope, který měl původně v úmyslu si je pořádně okouknout, zahlédl menšího šedovlasého muže, kterého znal jako zkušeného a moc šikovného kapsáře, jak spěchá po schodech pryč. Vydal se tedy za ním a těsně u východu mu s úsměvem položil ruku na rameno.

"Nechtě mě jít!" zaječel ten člověk. "Není mi dobře, musím jít domů."

"Záleží na tom, čemu říkáš domů, Syde," řekl Cope. "Podíváme se ti do kapes."

Když odcházel ze stadionu, měl Cope dobrý pocit z velmi úspěšného večera. A Fulham vyhrál tři jedna.

* * *

Roger vyslechl novinu o zadrženém kapsáři a to, že měl po kapsách pět peněženek. Pochválil Copea a věnoval pozornost sedmadvaceti dopisům ze všech koutů země, které popisovaly, jak sedmadvacet osob poznalo jednoho nebo druhého z hledaných mužů na různých místech a ve stejnou dobu. Ani v jednom z těch dopisů nebyla žádná užitečná informace. Ztratil tím půl hodiny, pak tu složku odložil stranou. Cope, stále ještě pyšný na svůj úspěch, se na něj podíval a zeptal se:

"Jseš v pořádku, Hezoune?"

"Nevypadám snad?"

"Jestli chceš něco vědět, ten Bennisonův případ tě moc bere," řekl Cope. "Bylo by lepší, kdybys toho nechal a začal dělat na něčem jiném. Ono to na sebe nedá dlouho čekat - tlak veličin už polevil, jakmile se objeví nějaký velký případ, určitě ho vyfasuješ. Jak se vede Janet?"

"Dobře."

"A paní Bennisonové?"

"Myslím, že taky dobře."

"Co je nového s Bennisonem?" vyptával se Cope.

"Je už mimo nebezpečí," odpověděl Roger. "Ještě ale pořád nepromluvil a tak si nejsou jistí, jak na tom bude dál."

Nemluvil o tom, že čekají, jestli se zotaví celkově nebo jenom po fyzické stránce. Věděl, že Isobel teď chodí za manželem každý den nejméně na půl hodiny. Jeden člověk z Yardu tam pořád držel službu, ale Roger si nebyl jistý, jestli to k něčemu bude - bylo stále méně pravděpodobné, že Bennison ještě někdy řekne něco rozumného. Tím menší byla naděje, že se od něho dozví cokoliv, co by jim pomohlo přijít na stopu těch dvou, kteří dosud unikali.

Ve dvě hodiny mu zatelefonoval z nemocnice Winfrith.

"Sestry říkají, že by se mohl Bennison každou chvíli probrat. Myslím, že bys to zajímalo."

Rogerovi se zastavilo srdce.

"Díky," řekl. "Hned přijedu, chci být u toho."

Namlouval sám sobě, že jeho spěch nemá nic společného s tím, že tam touhle dobou bývá Isobel. Ale nebylo to tak. Až to bude vyprávět Janet, řekne jí, že se tomu musel věnovat osobně, aby jim nic neuniklo. Už dávno se nepokoušel nahlávat něco sám sobě. Proto si teď připadal celý nesvůj, když přicházel k Bennisonovu pokoji. Na dveřích visela

cedule NEVSTUPOUJTE, takže uvnitř byly sestry nebo lékaři. Ach ti šílení doktoři! Počkal pár minut, potom trochu pootevřel dveře. Zaslechl mužský hlas a pak ženský. Ve stejné chvíli se na chodbě ozvaly různé kroky. Aniž se ohlédl, poznal, že je to Isobel. Zavřel dveře a otočil se. Vypadala už mnohem lépe, protože si během posledního týdne dostatečně odpočinula, což jí vrátilo do očí jas a jejímu tělu svěžest a elán. Měla na sobě lahově zelený kostým s černým lemováním a moc jí to slušelo. Oblékala se vkusně a byla víc elegantní než Janet. Asi taky za parádu utratila víc peněz. Usmála se na něj zářivě - měla nepochybně radost, že ho vidí.

"Nepustili vás dál?"

"Myslím, že je tam doktor," řekl Roger. "Nejsem si jistý, kdo -"

Nedořekl, protože se dveře otevřely a na chodbu vyšel malý podsaditý muž se širokým obličejem a malou červenou bradavicí u nosu. Měl na sobě ošumělý bílý plášť. Byl to Semple-Smith a v jeho téměř černých očích se zračilo vzrušení.

Zastavil se u nich.

"Paní Bennisonová, říkali mi, že asi dneska přijdete. Myslím, že by vás manžel mohl poznat. Jestli vás pozná, bude to velmi slibné znamení, na které tolik čekáme. Jděte prosím úplně přirozeně dovnitř, sedněte si na židli vedle jeho postele a mluvte na něj - jako kdybyste mu doma přinesla čaj. Snažte se chovat nevzrušeně, pokud možno naprosto bez emocí."

Isobelina ruka stiskla Rogerovu paži.

"Ano. Ano, jistě." Napětí se vrátilo a odrazilo se v ostřejším hlasu i v její tváři. "Ano," opakovala. Najednou si uvědomila, že drží Rogerovu paži a pustila ho. "Šel byste se mnou?"

"Budu stát ve dveřích," řekl Semple-Smith. "Chtěl bych, abyste s ním byla sama nebo alespoň skoro sama." Podíval se na Rogera a v jeho pohledu bylo něco nepříjemně nadřazeného. "Vy jste West, že ano? Ten policajt!"

Roger řekl zaraženě: "Ano."

"Můžete odvolat toho vašeho člověka? Je jako klíště."

"Ne, nemohu," řekl Roger. "Pokud se domníváte, že pan Bennison začne mluvit, nastane přesně ta chvíle, kvůli které tady náš člověk dosud byl."

"Nechci ho tady," řekl Semple-Smith chladně.

"Jestli vám to bude milejší, vyměním se s ním."

"To je úplně jedno, kdo tam bude. Nechci, aby byl pan Bennison vyslýchán."

Roger věděl, že se na něj Isobel dívá, vycítil podrážděnost a zlobu chirurga, proto potlačil chuť odpovědět stejně nezdvorně a řekl klidně: "Myslím, že tu místo našeho člověka zůstanu sám. A samozřejmě nebudu klást žádné otázky - ani já, ani nikdo jiný - dokud nám k tomu nedáte výslovný souhlas." Pak došel ke dveřím a otevřel je. Semple-Smith neudělal nic pro to, aby mu v tom zabránil. Winfrith seděl v rohu pokoje a vypadal trochu sklíčeně. Roger na něj kývl, a když Winfrith přišel ke dveřím, řekl mu: "Vystřídám vás. Něco nového?"

"Jenom jedno slovo."

"Počkejte na mě venku." Roger ustoupil stranou a Semple-Smith vešel, odměřeně přikývl a počkal, až si Roger sedne na židli v rohu pokoje, za plátěnou zástěnou. Sestra, žena středních let, zástěnu trochu posunula a Roger tak mohl vidět na pacienta. Byl stále stejně sinalý, ale měl na sobě už méně obvazů, takže už nevypadal tak mohutně. Měl zavřené oči, ale zdálo se, že už dýchá pravidelně a silněji. Ode dveří zazníval šepot, ale Bennison se tam nepodíval a ani neotevřel oči. Vešla Isobel. Podívala se na Rogera, ale hned uhnula pohledem. Zase měl stejný pocit, že je úplně jako Janet, takže s ní cítil úplně stejně jako s Janet, když měla nějaké trápení. Když přistupovala k lůžku, moc jí to slušelo. Měla tam připravenou židli. Sestra stála u zdi a dívala se přes okraj zástěny.

Isobel se posadila.

"Nazdar Paule," řekla jasným hlasem. "Jak se ti vede, miláčku?"

Bennisonovi se zachvěla víčka. Pak otevřel pomalu oči. Díval se nepřítomně na strop, oči pořád upřené stejným směrem. Semple-Smith těžce oddychoval a funěl.

"Já jsem tady, Paule," řekla Isobel. Bylo patrné, jaké musí vyvinout úsilí, aby mluvila klidně a zřetelně. Seděla s rukama v klíně a dívala se na svého muže s obavami. Měla v očích strach ale i naději. Rty se jí chvěly a prsty trásly.

Bennison otočil hlavu směrem po jejím hlasu. Chvilí se nehýbal. Potom svrátil obočí. Isobel se usmála a naklonila se nad něj. Vypadala v tom okamžiku báječně.

"Miláčku. To jsem já, Bel."

Bennison pohnul rty a usmál se. Semple-Smith položil ruku Rogerovi na rameno a stiskl je - Roger pochyboval, že o tom vůbec věděl.

Bennison zašeptal: "Bel." Nevyslovil Isobel, jen poslední slabiku. Nepřestával se usmívat a opakoval: "Bel." Pohnul rukou, položenou na pokrývce, a Isobel ji něžně vzala do své. Její ruka se v tu chvíli přestala trást. Byla stejně něžná jako Janet, když byl některý z chlapců nemocný.

"Ano, jsem tady, Paule."

Zdálo se, že se zhluboka nadechuje, a pak úplně jasně promluvil: "Jsem rád, že tě vidím."

Po chvilce pokračoval. "Mrzí mě, že jsem ti způsobil takové starosti."

"Na to teď nemysli, miláčku."

"Muselo to být - hrozné."

"Věděli jsme, že budeš v pořádku. Byla to jen otázka času."

"Čas" řekl. "Já vím, chce to čas." To slovo z jeho úst vyšlo jako vzdech. "Jak - jak se daří malému Paulovi?"

"Je v pořádku."

"V pořádku," opakoval Bennison. "A co ostatní?"

"Taky jsou v pořádku."

"Rád bych je viděl."

"Uvidíš je, jak jen to bude možné."

"Bel," řekl znova Bennison a usmál se zřetelněji, koutky úst se mu pohnuly do téměř komické grimasy. Vypadal uvolněně a pomalu zavřel oči. Isobel se po chvíli sklonila a políbila ho na čelo. Když se narovнала, Bennisonova ruka ležela nehybně v její a oči zůstaly zavřené.

"To stačí, už vás zase nevnímá," vložil se do toho Semple-Smith chraplavým šepotem. "Ale bude v pořádku. Díky bohu!"

Isobel vzhlédla. V očích měla slzy, jež začínaly kanout přes řasy na její tvář. Roger si vzpomněl, že ji naposledy viděl plakat, když byla zoufalá - teď zoufalá nebyla.

Semple-Smith k ní přistoupil.

"Brzy zase přijde k sobě. Určitě. Mohla byste zůstat v nemocnici, abychom vás měli po ruce vždy, když nabyde vědomí?" Když hned neodpověděla, pokračoval: "Když se poprvé probral z bezvědomí, řekl ‚Bel‘ - a několikrát to opakoval."

* * *

"To je všechno, co jsem si poznamenal, pane," řekl Winfrith. "Bennison pořád opakoval ‚Bel‘. Já jsem si ale poznamenal slovo ‚byl‘, ono to tak totiž znělo."

"To nic," chlácholil ho Roger. "Vraťte se teď zase zpátky na své místo."

"Jen jestli mě tady ten starý protiva nechá."

"Semple-Smith?"

"Nestává se mi to často, že bych chtěl někoho roztrhnout jako hada, ale -"

"Já vím," řekl Roger. "Nebojte se, to se spraví."

Díval se, jak Winfrith zaujímá své stanoviště. O chvíli později vyšel z pokoje Semple-Smith a Isobel. Pokoušela se o úsměv. Na Rogera se nedívala, jako by tam ani nebyl.

"...jistěže tady zůstanu. Budu tady tak dlouho, jak to bude potřeba. Mohu spát v jeho pokoji, jestli to pomůže."

"Ne, to není třeba," řekl chirurg. "Jen byste měla být po ruce."

"Mohla bych zavolat sousedům, aby se mi postarali o děti?"

"Samozřejmě. Můžete si zavolat ze sesterny."

"Děkuji vám," řekla Isobel. Podívala se na Rogera a přestože by to nikdy nebyl schopen vyjádřit slovy, pochopil, že se přihodilo něco, co zcela změnilo její postoj k němu. Dívala se na něj skoro jako na někoho cizího. Široce se usmívala, ale byl to strojený úsměv.

"Je to báječné," opakovala a otírala si oči. Potom se otočila na Semple-Smithe. "Doktore, teď už není důvod k obavám o jeho psychiku, že ne?"

"Ne, není," potvrdil Semple-Smith. Šli společně chodbou, až došli k pokoji sester. Zaťukal na dveře a vyšla sestřička.

Něco si ve spěchu vysvětlovali. Roger šel pryč. Měl pocit, že to všechno bylo už dávno, jako by skončila jedna etapa. Bylo to hrozně zvláštní. Došel ke schodišti, sešel dolů a pořádně se vysmrkal.

Když procházel vrátnicí, slyšel volat vrátného:

"Superintendent West?"

"Ano." Pokud ho volají kvůli nějakému důležitému případu z Yardu, tak to je přesně to, co právě potřeboval.

"Pan Semple-Smith chce, abyste ještě chvíli počkal."

"Ach tak." Tady dává příkazy chirurg. Měl sto chutí mu vzkázat, že má naspěch, ale pak si řekl, že by to bylo příliš malicherné. Pět minut počkat může.

"Mohu si zapálit?"

"Ano, pane. Přinesu vám židli." Fyzicky byl Roger naprosto fit. Jinak byl ale zmatený a konsternovaný. Byl kosternovaný z toho, jak ho proměna Isobel Bennisonové ranila. Co si od toho vlastně sliboval? Kam až by byl zašel? Zjistil, že se potí.

"Musím se spoléhat sám na sebe," šeptal sám pro sebe. "Musím si v tom udělat jasno. Chci dopadnout vraha, protože to je moje práce. Nic víc." Pokoušel se co nejvíc soustředit, a stejně se mu vracela pořád stejná otázka: proč ten štíhlý chlapík zabil tak bleskurychle?

Roger uhasil druhou cigaretu. Z vedlejší chodby právě přicházel chirurg. Měl na sobě modré sako a světlé flanelové kalhoty. Při chůzi klapal podpatky podraženými kovovými plíšky. Zjevem i chůzí připomínal námořníka.

Když došel k Rogerovi, řekl mu:

"Vypadá to zatraceně dobře. Já si z toho беру jedno ponaučení - napříště o podobných věcech s nikým nemluvit. Měl bych se chovat víc jako policajt - nechat si všechno pro sebe. Teď už ale jdu domů. Měl jsem dnes příšernou noční. Začalo to v půl třetí, když jsem se snažil zachránit život člověku, který v opilosti řídil auto rychlostí sto mil za hodinu. Potom přišly další tři naléhavé případy - všechno to byly hlavy. Když už jsem se chystal odejít, dozvěděl jsem se o Bennisonovi. Někdy spolu musíme zajít na skleničku. Přeji vám hezké odpoledne." Načež odklapal.

Roger se za ním díval - a začal se usmívat.

* * *

Roger jel rovnou zpátky do své kanceláře. Nic nového ho tam nečekalo. Vyndal šanon se složkami případu Covent

Carden a začal je znova zevrubně studovat. Dělal si tak dlouho poznámky, dokud si všechno postupně nesrovnal v hlavě. Pořád se musel vracet k té jedné otázce.

Proč zabili Charleyho Blakea tak rychle? Všechny výpovědi očitých svědků se shodovaly v jedné věci - i když na ni nekladli všichni stejný důraz - byl zavražděn jediným rychlým a prudkým bodnutím. Až dosud si Roger říkal, že důvodem byla zřejmě vražova snaha neponechat nic náhodě. Ostatně všichni si počínali nemilosrdně. Ale co když se vrah a Blake znali? Byla to jen domněnka, ale všechno tomu nasvědčovalo. Dejme tomu, že se v očích jednoho z mužů objevil v okamžiku střetu záblesk poznání.

Nevysvětlovalo by to ono rychlé vražedné bodnutí nelítostného člověka?

Roger se tím dál zabýval, roztřídil zprávy o Blakeovi, Marriottovi i Dorrisovi a všechny si uložil do kufříku. Z kanceláře odešel v půl páté, dříve než obvykle. Tentokrát se mu jelo domů dobře, přestože byla právě dopravní špička. Když zajížděl autem do garáže, uslyšel rachot sekačky na trávě. Šel potichu dozadu na zahradu.

Martin tlačil sekačku a vypadal uhrátě a vyčerpaně. Richard zastříhoval kraj trávníku. Janet klečela v květinovém záhonu u plotu. Něco ji přimělo vzhlednout od práce. Vypadala přitom mladě a žádostivě.

Oči se jí rozzářily.

"Rogere!"

"Ahoj, tati." Martin okamžitě přestal sekat. "Tati, kdy koupíš tu motorovou sekačku, co jsme o ní mluvili?"

"Nazdar, tati!" zavolal Richard. "Tyhle nůžky by asi potřebovaly nabrousit. Hádej, co se dneska stalo? Porazil jsem Simpsona v pingpongu..."

"Vsadím se, že mě bys neporazil," řekl Roger.

V jeho hlase bylo slyšet hravost a vzrušení, pramenící z emoce, kterou již dlouho nepoznal. Jako by mu někdo z ramen sňal velikou tíhu. Znova uviděl Janetiny rozzářené oči. Když jí pověděl, co se odehrálo v nemocnici, měla z toho ohromnou radost. Pomyslel si, že nemá ani v nejmenším tušení, že se zakoukal do jiné ženy.

Co se to s ním sakra dělo? Moc nechybělo a byl by ze sebe udělal pěkného hlupáka.

Jedna věc je jistá, opakoval si znova, najde vraha Charleyho Blakea jednoduše proto, že je policajtem.

Janet šla brzy spát.

Roger vyndal z kufříku papíry a ponořil se do protokolů.

Jestliže vrah Blakea poznal, bylo nasnadě, že musí zjistit, kdo z jeho přátel a známých - nebo z bývalých kamarádů na lodi - je vysoký štíhlý muž s ostře řezanými rysy. Pročítal hlášení kolegů z Yardu i z obvodů. Zpráva o Blakeovi byla velmi zevrubná. Už pět let nebyl na moři. Od té doby vystřídal čtyři místa - pokaždé pracoval jako hlídač nebo strážce. Roger si poznamenal jednotlivá místa:

Hoover Ltd. - Western Avenue

Wimpey's - staveniště ve Wembley

Linstone's Great West Road - autopříslušenství a pneumatiky

Revel a synové Ltd. - Covent Garden

Revela můžeme vynechat, pomyslel si Roger. Budeme se muset soustředit na ty tři předchozí.

Dobře věděl, že pátrání tohoto druhu může nakonec vyjít naprázdno, ale odhalení vraha Charleyho Blakea byla nejen jeho práce, ale i otázka cti.

* * *

"Je to v pohodě," řekl Alec Gool do telefonu. "Tu práci jsem dostal. Bylo to snadný, jak jsi říkal. Už jsem si to tam prohlídl a nepřišel jsem na žádný problém. Ale mám pro tebe jeden návrh, Steve. Nebo ti už mám říkat Joe?"

Steve, který stál v telefonní budce před Hornpipe, řekl klidně: "Budu Steve až do té doby, než uděláme tuhle fušku. A co je to za návrh?"

"Týden počkat. Zítra omrknu, jak to tam chodí, abych si byl jistý, že něco nezvoráme. Porozhlídnu se tam, možná přijdu na nějaký zádrhel, o kterém jsme nevěděli. Co ty na to? Jestli potřebuješ, můžu ti půjčit dvacet liber."

"Počkáme," souhlasil Steve.

Vyšel z budky, díval se úzkou ulicí a uviděl Aleca vycházet z obchodu na rohu, odkud telefonoval. Nerozhlížel se. Steve chvíli zůstal stát, než si to namířil do baru. Měl teď nečekaně celý týden navíc, ale říkal si, že mladý Alec má hlavu na správném místě, zatímco on sám by málem udělal osudnou chybu, kdyby zase jednal impulsivně. On vždycky chtěl, aby všechno bylo hotové už včera.

Pousmál se, když uviděl přes sál Joyce za barem, jak točí tmavé pivo. Zvedla oči, jejich pohledy se setkaly a jí se na tváři na chvíli objevil šťastný úsměv, který si schovávala jenom pro něho.

Vykročil směrem k ní. Nikdo jiný u baru nestál.

"Co si dáš?" zeptala se.

"Whisky se sodou," řekl Steve. "Chci se posilnit."

Zasmála se, nalila mu drink a přistrčila k němu sifon se sodou. Pak vytáhla z přihrádky pod barem noviny Daily Mirror. Složila je tak, aby obrázky hledaných mužů byly nahoře, a tak, sotva jeho pohled sklouzl k novinám, uviděl je.

Ruka se skleničkou zůstala napůl cesty. Chvilí tak strnule stál a po zádech mu běhal mráz. Pak přiložil sklenici ke rtům a hodil její obsah do sebe.

"Ten vpravo," pravila Joyce. "Není to celý Alec Gool?"

16. ROZČAROVÁNÍ

"Vím, jak to myslíš," řekl Steve opatrně, "ale sám bych na tu podobu nepřišel."

Seděl u kuchyňského stolu, houpal se na židli a navenek vypadal úplně klidně. Joyce nalévala kávu. To, že spolu žijí, se nečekaně brzy stalo samozřejmostí. Ve chvílích jako byla tato prožívali důvěrné okamžiky, které se do jisté míry zdály být ještě lepší než ty, které spolu trávili v posteli. Byl doma dřív a čekal na ni. Přisunula k němu cukřenku s hnědým cukrem.

"Ale vypadá jako on, Steve, nemyslíš?"

"Dá se říct, že ano."

"Nemyslíš, že je to on?"

"Jak znám Aleca Goola, ten by neměl dost kuráže na nějaké loupežné přepadení, ten by se stěží odvážil okrást slepého," řekl Steve. "Ten má radši snadný život. Až příliš snadný." Dal si do kávy lžičku cukru, zamíchal ji a trochu se napil. "A co ten druhý, ten ti nikoho nepřipomíná?"

"Ne," řekla Joyce. Dívala se do novin, ale ne moc soustředěně, protože se poslední dva dny na obrázek koukala tolikrát, že by ho mohla popsat se zavřenýma očima. "Ne, nepřipomíná. A tobě?"

"Znal jsem jednoho chlapa, jmenoval se Bennet, ten mu byl hodně podobný - byli jsme spolu na lodi, která plula do východní Afriky. Ten by byl schopen pro pět liber podříznout vlastní mámu." Steve se zasmál a napil se kávy.

"Mluvila o tom ještě s někým, Joyce?"

"Ne," odpověděla nevzrušeně. "Nechci nikoho pomlouvat, ani Aleca Goola ne. Víš přece, jak rychle se šíří klepy. Ale kdybys se mnou souhlasil -"

"Říkám ti, že chápu, co máš asi na mysli."

"Pokud jsi se mnou zajedno, pak je to něco jiného."

Díval se na ni přes okraj šálku.

"Jak něco jiného?"

"No přece bychom s tam měli něco dělat, ne?"

"Myslíš?"

"No jestli někoho zabil -"

"Joyce, přece bys někoho nešla prasknout. To je něco, co bych nesnesl. Chápeš? Do toho, co Alec Gool nebo někdo jiný dělá, nám nic není, pokud se do toho nenamočíme - a to nemám v úmyslu. Už jsem mockrát viděl, co se může stát lidem, kteří donášejí. Viděl jsem hezké ženy, jako jsi ty, jak je vezla záchranka do špitálu pár dní nato, co telefonovaly policajtům. Rány na tvářích měly otevřené a nebo oči nadosmrti zavřené - vitriolem."

"Steve, přestaň!"

"Nechci, aby se té tvé tvářičce něco stalo, protože se mi moc líbí." Steve se naklonil přes stůl, vzal její obličej do svých rukou, přitáhl si ji blíž k sobě, sešpulil jí ústa a lehceji políbil.

"Je to moc hezký obličej," řekl, "a máš nádherné oči. Neříkal jsem ti to už?"

I přes sešpulená ústa - která jí držel v téhle grimase stiskem rukou - se jí podařilo odpovědět:

"Myslím, že kdysi dávno něco takového říkal. Ale to už je hodně dávno."

"A dlouho potrvá, než to zase řeknu. Tak si to považuj." Pustil ji a zeptal se: "Slyšelas někoho v baru mluvit o mladém Alecovi?"

"Říkají o něm, že je divný."

"Tím divný myslíš homosexuál," doplnil Steve. Pokrčil nos a řekl:

"Nazývej věci pravým jménem, teplouš je teplouš, Joyce. Máš ještě nějakou dovolenou?"

Ta otázka přišla tak nečekaně, že chvilku jenom seděla a zírala.

"No, vlastně mám, ale -"

"Tak si ji vyber," nařídil Steve.

"Ale pan Harris -"

"Vykašli se na Harrise. Jsi nejlepši barmanka v Londýně a on by to měl vědět. Příští týden se nechám najmout na loď. Peníze se tenčí. Nebudu pryč dlouho - možná pár měsíců - a rád bych si předtím užil líbánky."

"Líbánky!" vykřikla Joyce.

Hned si ale uvědomila, že to nemyslel doslova. Byla tím tak zaskočená a tak moc zklamaná, že nedokázala předstírat, že ji to nevadí. Zdálo se, že její výkřik zanechal po sobě ozvěnu, která kroužila kuchyní - "libáááááanky". V rozrušení natáhla ruce dopředu a teď je držela stále před sebou a jenom pomalu je nechala klesnout a stejně tak pomalu se zase opřela o opěradlo židle. Steve se na ni po celou dobu upřeně díval, ten pohled byl prázdný a všecken humor a hravost byly tytam.

Nakonec Joyce odvrátila oči.

"Dám si ještě trochu kávy," řekla a odsunula svou židli od stolu.

"Joyce -"

"To je v pořádku," řekla vstávajíc a přistoupila k plynovému sporáku. "Měla bych vědět, že nejsi typ na ženění. To nic." Když si nalávala kávu, ruka se jí jen malinko třásla. Otočila se a zeptala se ho: "Dáš si taky ještě trochu?"

Steve se postavil, vzal jí z ruky hrníček a chytil ji za zápěstí. "Joycey-"

Ted' se mu dívala přímo do očí.

"Říkám ti, že je to v pořádku. Měla jsem to vědět. Nic mi nedlužíš - nikdy jsi mi nic nesliboval. Nemohu si pomoci, mám tě hrozně moc ráda, ale - nejsem hloupá. Na jak dlouho říkáš, že musíš odjet?"

Neodpověděl, ale dál ji držel za zápěstí.

"Říkám, že je to v pořádku, Steve." Pokoušela se uvolnit z jeho sevření, ale jeho prsty byly jako z oceli. Pomalu ji k sobě přitahoval a ona nebyla schopna vzdorovat jeho fyzické převaze. Po chvíli už se o to ani nesnažila.

"Rád bych ti něco řekl. Nejsem rodinný typ. Nikdy jsem se neoženil a nikdy mě ani nenapadlo, že bych se kdy mohl chtít ženit. Ty jsi vůbec první žena, která mě přiměla, abych o tom uvažoval. Ale já pro tebe nejsem ten pravý, Joyce. Za manžela se nehodím. Pro žádnou se nehodím za manžela. Žiju svůj život tak, jak musím a v mém životě není místo pro dobrou ženu "

Nic na to neřekla.

"Myslel jsem, že bychom si mohli dopřát pár dní volna mimo Lodnyn. Bylo by to skoro totéž jako líbanky. Říkal jsem si, že bychom mohli zajet do Brightonu nebo do Bournemouth. Chtěla bys se mnou strávit pár dní dovolené?"

"Nevím jistě, jestli mi dají volno."

"Prostě od Harrise odejdeš. Vezme tě zpátky s otevřenou náručí."

"To přece nejde, co když ne," řekla Joyce. "Nech mě, abych si to promyslela, Steve. Dáš si ještě kávu nebo ne?"

Po dlouhé pauze, kdy ji pořád držel v náručí, řekl: "Tak je to. Dobře, drahoušku, rozmysli si to. Nechám tě, aby ses na to vyspala. Jen jedno si pamatuj. Jestli řekneš ano či ne, nic to nezmění na tom, co k tobě cítím. Nikdy jsem nepotkal ženu, kterou bych víc miloval a vážil si ji. A i kdybych už nikdy v životě jinou ženu nepoznal, byl bych spokojen." Poprvé od té chvíle, co vykřikla to slovo "libánky", se mu do očí vrátila veselá jiskra. "Ať v posteli nebo jinde, ty jsi pro mě jednička. Přijdu za tebou. Rozmysli si, co mi odpovíš, zastavím se zítra, někdy po deváté."

Srdce jí zjihlo a chlad, který je dosud svíral, se začínal rozplývat.

"Steve -"

"Dobrou, miláčku," na rozloučenou ji objal a políbil a přidal polibek na čelo. Sebral svůj kabát z opěradla židle a nervózně ho prohmatal. Pak si ho oblékl a odešel. Šel tak rychle, že za sebou zavřel hlavní dveře dřív, než stačila dojít z kuchyně do chodby. Spěchala do ložnice, aby ho zahlédla, až bude procházet kolem okna, ale neviděla, jestli se do okna podíval nebo ne. Stála tam dlouho, bledé světlo pouličního osvětlení změkčilo její rysy a dodalo tůpy slzám v jejích očích. Srdce ji prudce bušilo. Pocítila neurčitou slast, ale taky bolest. Nakonec se vrátila do kuchyně.

"Jestli si nedáš pozor, tak ho ztratíš nadobro," řekla si. Vzala se stolu hrníček od kávy a pohled jí znova sklouzl na obličej Aleca Goola v Daily Mirror. Světlo teď dopadalo na obrázky z jiného úhlu. Tvář toho druhého muže na obrázku, který byl dokončen jen z poloviny, jako by najednou ožila. Jak se tak dívala, projelo jí hlavou jako blesk strašlivé podezření. Byl to Steve? Rychle noviny popadla, aby se podívala. Ta podoba! Jenom prchavý okamžik to byla Steveova podoba. Teď se už vytratila.

Chtěla přejít ke sporáku a ke dřezu, když o něco zavadila nohou. Byla to jakási malá tmavá knížečka. Sehnula se a sebrala ji se země. Na přední straně měla erb a na bílé stránce uvnitř bylo nahoře jméno Joseph Bennett a pod ním nějaké číslo. Zlatým písmem byla napsána dvě slova: Britský pas. Jen tak mimochodem jí prolétlo hlavou, jak je divné, že Steve nosí v kapse pas někoho jiného. Otevřela ho a před sebou měla Steveův obličej. Nebyla to moc zdařilá fotografie, ale byl to bezesporu on. "Steve," řekla zmateně, "Co to má znamenat?" Podívala se na další stránku a uviděla tam podpis Jos. Bennett. Byla tak zaujatá a užaslá, že neslyšela slabý šramot ode dveří. Neslyšela ani tiché kroky. Dívala se upřeně do pasu a opakovala:

"Steve."

"Chceš mi něco?" zeptal se Steve.

Polekaně vyskočila a prudce se obrátila, pas ještě pořád držela v ruce. On stál ve dveřích a hlavou se dotýkal jejich rámu. Ještě nikdy se nedíval tak přísně, nevlídně a nesmlouvavě. Stál tam nehnutě, ale přesto měla pocit, že se na ni každou chvíli vrhne. "Něco mi vypadlo z kapsy," řekl. "Můj pas." Konečně se pohnul. Jeho upřený pohled jí naháněl husí kůži, ale necouvla. Jenom mu ho podala.

"Byl bych raději, kdybys ho byla neviděla," řekl.

"To - já taky."

"Tys nevěděla, že moje pravé jméno je Bennett, vid'?"

"Tvoje - pravé jméno?"

"Přesně tak." Otevřel pas a ukázal prstem na popis osoby, hned proti fotografii. "Občas používám jméno Steve Stevens, a už mi to zůstalo. Když jsem ti byl představen jako Steve Stevens, nemělo smysl něco vysvětlovat. Nemohl jsem přece vědět, že se do tebe zamiluju, nemyslíš?"

"Steve, to je - je to opravdu tvoje jméno?"

"Ano, je."

"A já si myslela - myslela jsem si, že je to falešný pas. Myslela jsem, že před něčím utíkáš."

"S tebou je ta potíž, že máš moc bujnou fantazii," řekl napůl žertem a napůl našťavaně. "Moc přemýšlíš. Chci odjet na moře, abych něco vydělal a mohl to s tebou utratit." Zastrčil si pas do kapsy.

"Rozmyslel jsem si to. Zůstanu tu přes noc," řekl a v očích se mu zase zablesklo. "A ať se ti to líbí nebo ne, kočička, pojeděš se mnou na dovolenou do Brightonu nebo Bournemouth - můžeš si vybrat. Nespustím tě z očí, dokud nevstoupím na palubu své lodi. Chytil ji za ruce, přitáhl si ji k sobě a pevně ji přitiskl.

* * *

Ležela a spala.

On ležel a přemýšlel: jak tohle vyřeším? Proč ksakru musela vidět ten podělanej pas?

Pak si pomyslel: taky by mi mohla pomoci na šibenici.

* * *

Roger šel spát zhruba ve stejnou dobu jako Joyce a Steve Stevens. Tentokrát usnul skoro okamžitě. Probudil se dříve než ostatní členové domácnosti, pár minut před sedmou. Byl prakticky hned čilý a když si v přízemí vařil čaj, byl už rozhodnutý, co bude ten den dělat. Když po osmé hodině odcházel, chlapci ještě spali a Janet mu řekla:

"Vypadáš mnohem líp, miláčku - Bennison tě asi hodně trápil, vid'?"

"Až moc," připustil Roger. "Přiliš jsem se nechal unést touhou pomstít ho, ale víckrát tu chybu neudělám." Sevřel ji v náručí tak, že nemohla popadnout dech, lehce ji políbil na nos a na čelo, jako by nechtěl dát příliš najevo své city, a odešel. V půl deváté dorazil do kanceláře. Když před devátou přišel Cope, byl už hotov s přípravou na dnešní den. Dal Copeovi seznam podniků, kde všude Charley Blake pracoval a řekl: "Ke všem těmto firmám pošleme někoho z našich lidí s portréty hledaných mužů a pokusíme se zjistit, jestli někdo, kdo by odpovídal tomu popisu, s Blakem pracoval. Pokud by svítila sebemenší naděje, půjdu si s těmi lidmi promluvit osobně. Je ti všechno jasné?"

"Nad slunce jasnější," řekl Cope a popotáhl. "Je to opravdu malá naděje. Ale troufám si tvrdit, že to stojí za pokus."

"Koho tam mám poslat?"

"Kdo má službu?"

"Zjistím to," slíbil Cope. "To mi připomnělo, slyšel jsi o té vloupačce včera v noci? To spadne na tuty na tebe. Nějaký gang se pomocí trhavin dostal do sklepení banky Midpro ve Watfordu. Odnesli si otamtud devadesát tisíc liber, většinou v označených bankovkách. Jeden člen bankovní stráže je v pořádku, toho jen omráčili, ale jeho kolega to asi nepřežije."

"Ach jo," řekl Roger a pocítil nával vzteku jako pokaždé, když se dozvěděl o nějaké podobné veliké akci. Cope měl pravdu, tenhle případ s největší pravděpodobností skončí na jeho stole. "Jacku," obrátil se na Copea, "pojedu se do těch fabrik podívat sám."

Cope se zašklebil. "Myslel jsem si to," řekl. "Ale nezapomeň, že jestli zvládneš ten případ ve Watfordu, tak budeš mít zase fotku v novinách. Oni si potrpí na našeho filmového krasavce."

"Ještě si promluvíme," řekl Roger.

Když odjížděl z Yardu, mísil se v něm pocit viny s pocitem uspokojení. Pociť viny se brzy vytratil. Půl tuctu, možná celý tucet lidí by uměl vést nové vyšetřování stejně dobře jako on, ale nikdo jiný se tak dobře jako on neorientoval v případě Covent Garden.

Nejdříve zajel na trh, zastavil se u firmy Revel a synové a zjistil, že ředitel Kent už je zpátky v kanceláři. Roger Kenta dobře neznal a překvapilo ho, jak vypadal staře a že se mu stále třese pravá ruka. To mohl být důsledek šoku. Vypál se ještě na Charleyho Blakea, aby si oživil paměť, a pak se vydal rovnou na trh.

Calwin si nakládal lísky plné letních jablek z první letošní domácí sklizně. Dva muži mu pomáhali. Roger napočítal sedm lísek a byl zvědavý, kolik jich Calwin unese. Skončil u devíti.

"Tak jste zase přišel," prohodil a mrkl na Rogera. "Už jsem si myslel, že jste na mě zapomněl. Musím donést tuhle várku k dodávce na druhé straně tržiště - jestli se mnou chcete mluvit, musíte šlapat hezky vedle mě jako hodnej hoch."

Roger se usmál.

"Budu sbírat jablka, která vám upadnou."

"Já a upustit lísku? To se mi nestalo od ty doby, co sem začínal."

Calwin vykročil a schválně dělal dlouhé kroky, jako by chtěl Rogerovi znesnadnit, aby mu stačil. Udržovat při chůzi konverzaci bylo dost těžké, protože se museli vyhýbat ostatním nosičům a vozíkům, lískám s ovocem, složeným na chodníku a lidem, kteří se dohadovali o ceny.

"Pochybuju, že vám povím něco nového," řekl Calwin. Pozor na ten citron. Nevím, za co vás platěj. Vždyť já sem vyřešil půl toho případu za vás. Dostal sem děkovnej dopis od nějakýho chlápka, co se podepsal jako zástupce náčelníka. To jste mu poradil vy? Bacha na to shnilý zelí. Jestli jo, tak ste mu zapomněl říct, aby tam přiložil tu odměnu." Calwin se po

celou dobu široce usmíval. Víc než kdy jindy vypadal jako Cope, s jeho poskakujícím ohryzskem a přivřenýma očima. "Vlastně jsem vám chtěl říct, že jsem přemýšlel. Neporazte ty bedýnky s avokádem, je to nedražší ovoce na trhu. Taky jsem pořád koukal na ten obrázek - na ten, co je na něm ten vrah. Udělal jsem to, co ste mi řekl, bůhvíproč jsem se vrátil na to místo, kde jsem stál, když se to stalo, a zkoušel jsem si vzpomenout na všechno, co jsem třeba minule zapomněl. Je to zajímavý - to budete koukat. Věřil byste tomu, že když sem se nad tím pořádně zamyslel, vzpomněl jsem si na dalších sedm lidí, který byli u toho a o kterých jsem vám tehda neřek? Čím to je? Poprvé sem vám řekl jen to, že tam byli nějaký lidi. Ted' vám můžu říct, jaký měli vlasy. Je to komický, co se v ty hlavě děje. Nešahejte na ty broskve. Vzpomněl sem si na jednu věc, která by vám možná mohla pomoci, ale možná taky ne."

Zastavil se u nákladního auta se sklopenou postranicí, které už bylo hodně naložené. Nějaký nosič na něj vesele zavolal. Když Calvin začal provádět svůj akrobatický výkon při sundávání lísek, vyšli z jednoho krámku dva muži.

"Tak tady to máte, nejsou ani škrábnutý. Tady mi to podepište."

Vytáhl z náprsní kapsy malý blok s kopírákem vloženým mezi listy. Devět lísek naplněných po okraj - to je co! Jeden z mužů naškrábal do bločku svůj podpis, Calvin vytrhl jeden list, podal mu ho a ušklíbl se. "Nemůžu si pomoci, policajt je taky člověk." Položil Rogerovi na rameno kamarádsky svoji mozolnatou ruku. "Vsadím se, že neuhodnete, na co jsem si vzpomněl."

"Tuhle sázku určitě vyhrajete," řekl Roger a snažil se nedat najevo svou netrpělivost.

"Vším sem si, že se nikdy nesázíte o peníze. To jsou všichni poldové takoví? No dobrá, Hezoune, nebudu vás dál napínat. Ten chlápek, co měl nůž, to s ním moc dobře uměl, to víte. Ale vším jsem si ještě něčeho. Jeho pohledu! Byl překvapený! Chápete?"

Roger řekl mírně. "Z jeho pohledu jste usoudil, že ho něco zaskočilo?"

"Nebo někdo," zašeptal Calvin. "Ted' mi řekněte, že jste to tušil."

Roger mu nic takového neřekl, ale z Calvinova sdělení mu svítila další naděje. Považoval to za dobré znamení.

"Někdy vás pozvu na večeři," navrhl.

"Nejsem zvědavý na žádnou večeři, moje stará mě krmí až dost," řekl Calvin. Jeho hlas zněl ted' odlišně, skoro dychtivě. "Řeknu vám, co bych rád já i moje děti. Mám tři kluky. Rád bych se podíval do Yardu. Na takovou exkurzi pro delikventy, víte?" Ani se svému vtipu nezasmál. "Myslíte, že byste to mohl zařídit?"

"Mohl a taky to zařídím!" slíbil Roger bez váhání. Jsme domluveni."

Calwinovi se rozzářily oči.

"Co takhle od pondělka za týden?" zeptal se. "Děti mají školu jen dopoledne a já si můžu vzít den volna. Šlo by to?"

"Dobrá, od pondělí za týden. V půl třetí u Yardu, a pokud to bude možné, provedu vás osobně," slíbil Roger. "Díky za poslední stopu." Zasalutoval a spěchal pryč.

Když sedal za volant, zaplavila ho vlna vzrušení a optimismu.

* * *

Steve Stevens alias Joseph Bennett seděl na terase hotelového pokoje s výhledem na moře a na molo a stříhal si nehty. Joyce, natažená na lehátko a vyhřívající se na slunci jenom v tenoučkých kalhotkách, se k němu natáhla a sebrala mu nůžky.

"Ostříhám ti pravý palec," řekla.

"Tak jo," souhlasil Steve, usmál se a prohlížel si její nohy. "Já tě potom celou pěkně natřu olejem na opalování. Jak se ti líbí takové zacházení, co?"

17. SAMÁ VODA - PŘIHOŘÍVÁ

Roger seběhl se schodů obrovské továrny Hoover, kde zbytečně ztratil půlhodinu. Všichni by mu byli moc rádi pomohli, několik lidí si vzpomnělo na Charleyho Blakea, který od nich odešel proto, že to sem měl ze svého domova ve Fulhamu moc daleko, ale nikdo si nepamatoval, že by měl přítele nebo známého, který by odpovídal popisu vysokého štíhlého muže.

Totéž se odehrálo u firmy Wimpey, jen s tím rozdílem, že odtud Charley odešel proto, že se firma rozhodla pro někoho mladšího.

V půl dvanácté dorazil Roger do firmy Linstone, které patřila táhlá dvoupatrová budova na Great West Road, nedaleko od Gillette Tower. Měla bílou omítku. Všiml si pancéřované dodávky, stojící vedle té budovy, a dvou mužů, kteří k němu zamířili, když dojel ke vratům.

"Mohl byste pár minut počkat, pane?" zeptal se ho jeden z nich.

"Proč?" podivil se Roger.

"Z bezpečnostních důvodů, pane."

"To jsem rád, že se někde dodržují bezpečnostní opatření," pochvaloval si Roger. "To kvůli výplatám?"

"To není vaše starost, pane, nemyslíte?" Statný rozložitý muž, stojící teď hned vedle auta, byl zdvořilý, ale nesmlouvavý.

Roger se v duchu usmál.

"To byste se divil," řekl a zapálil si cigaretu.

Viděl pancéřované auto, otočené směrem ke Great West Road, které bylo zaparkované ve výklenku, kde obvykle vykládali a nakládali zboží. Na pravé straně tohoto nákladového prostoru bylo na bílé budově napsáno Obchodní sklad. Nalevo byly kanceláře. Ty nebyly nijak označené. Podle toho, co mohl ze svého místa vidět, budova v jednom místě ustupovala dozadu. Právě v tom místě vznikl výklenek, přes který se muselo jít do skladu i ze skladu ven. Do mzdové účtárny se zřejmě chodilo dvěma naproti skladu. Nevěnoval tomu zvláštní pozornost - jaképak tady hrozilo nebezpečí? S tolika lidmi ostrahy se zdálo riziko zanedbatelné.

Počítal - dva muži u vjezdu - ten, co ho zastavil a ještě jeden - a nejméně čtyři jsou uvnitř té pancéřované dodávky. Ta konečně odjela.

"Mohl byste mi teď říci vaše jméno, pane?" zeptal se ho ten strážný.

"West," řekl Roger a podal mu průkaz. Silné chlupaté prsty na chvíli průkaz podržely a pak následoval údiv, který se dal vcelku očekávat.

"Superintendent West?"

Roger vykoul spuštěným okénkem a zeptal se:

"Myslíte, že by mi vaši lidé ze skladu mohli věnovat pár minut? Taky bych rád mluvil se šéfem ostrahy."

"Šéfem ostrahy jsem já, pane, jmenuji se Soames. Nechápu, jak je možné, že jsem vás nepoznal. To skutečně nechápu.

Mám kancelář hned kousek za vrátnicí. Zajel byste tam, pane? Sejdeme se tam."

Roger si všiml, že Soames sledoval odjíždějící dodávku. Ostatní členové ostrahy se rozešli a auta začala jezdit sem a tam. To znamená, že v době vykládání peněz měli zákaz pohybu. Soames byl velmi svědomitý.

Čekal na něj ve své malé kanceláři.

"Nepracoval jsem v Yardu ani na oddělení, pane - do příchodu sem jsem byl u dopravní policie. Tak jako tak, měl jsem vás poznat."

Zjevně ho trápilo, že selhal. "Jestli vám teď mohu být nějak nápomocen -"

Roger mu všechno vysvědlil.

"Pamatuji se na Charleyho Blakea velmi dobře," začal Soames. "Tak prima chlapa málokdy potkáte. Většinu života strávil na moři. Nemůžu si vzpomenout, proč od nás odešel. Mělo to něco společného s dojížděním. Myslím, že se snažil najít práci blíž k domovu. Určitě s ním nebyly žádné potíže." Prohlížel si muže na obrázku a pak řekl: "Víte, někoho mi připomíná. Teď vám ale nepovím, koho. Pokud si vzpomínám, Charley pracoval jeden čas ve skladu, on vlastně většinu času dělal skladníka. Občas nám taky pomáhal s ostrahou, třeba v takových případech, jako dneska. A byl tam jeden vyšší štíhlý chlapík... ale pojďme do skladu, co říkáte?"

Než vešli dovnitř, museli projít přes nákladový prostor. Sklad velkoobchodu byl velmi rozsáhlý, ale zabíral jenom jedno podlaží. Bylo to bludiště uliček a regálů se spoustou poliček ze zeleně natřené oceli, které připomínaly velké holubníky. Podél nich se táhl ode dveří u nákladového prostoru až ke druhým dveřím, blíž k vrátnici, dlouhý pult. Všechny poličky byly plné autosoučástek. Kolem nich se pohybovalo několik mužů a další dva obsluhovali zákazníky u pultu na opačné straně, vedle dveří. Každý, kdo si přišel vyzvednout zboží, zůstal stát u tohoto pultu, zády k oknům. Měli tam výborné osvětlení - všechno tam budilo dojem bezvadné organizace.

Roger si všiml mladíka s krásně vlnitými vlasy, který zmizel mezi regály, ale nevěnoval mu zvláštní pozornost.

"Wille," zavolal Soames, načež se k nim otočil starší muž, jemuž zbyl na skoro holé hlavě věneček šedých vlasů. "Rád bych, aby sis promluvil se superintendantem Western z Yardu."

"Je mi velkým potěšením, pane."

"To je vedoucí skladu, pan Forsythe," řekl Soames. "Wille, pan West chce zjistit..."

Vysvětlil mu vše do puntíku tak, jak jemu prve Roger. Starý muž nepřestával přikyvovat - spíš na znamení, že rozumí, než souhlasu, říkal si Roger, a moc si od toho zkraje nesliboval.

"Ano, měli jsme tu jednoho člověka, který tak vypadal," řekl vedoucí skladu naprosto nevzrušeně. "Nějakého Stevense. Pracoval tady několik týdnů jako balič. Byl to prý námořník a chtěl část zimy strávit na pevnině. Znal se s Charleym poměrně dobře. Byli spolu na moři a měli toho dost společného. Mám dokonce dojem, že to byl Charley, kdo ho k nám přivedl."

Rogerovi najednou začalo srdce tlouci jako o závod.

"Jaký byl ten chlapík?"

"Trochu sarkastický, vlastně by se dalo říct, že s ním byla i legrace, ale taky uměl být hodně nepříjemný. Musel jsem ho vyhodit, protože si někdy až moc dovoloval na děvčata. Některá se do něho zamilovala, ale jeho nezajímaly žádné naivky. Zapletl se se ženou jednoho mistra. Co jsem mohl dělat, musel jsem ho propustit - tak šel."

"Byl našťvaný?"

"Nijak zvlášť našťvaně nevypadal," řekl Forsyte. Znova se podíval na ten obrázek a zamračil se: "Je to on a není to on, jestli mi rozumíte." Roger mu zatím nerozuměl. Vedoucí skladuje vedl do své malé čisté kanceláře a zkoumal obrázek na světle u okna. Studoval ho z různých úhlů, chvíli se koukal zdálky, pak zase zblízka, díval se zprava i zleva. Najednou vzrušeně zvolal: "Teď je mu víc podobný. Vidíte? Jak na něj od okna dopadá ten odraz, ty obrysy se trochu vlní a tady - počkejte minutku! Vždyť já bych měl mít jeho fotografii."

Začal přehrabovat prostřední zásuvku svého psacího stolu a vytáhl odtamtud fotku velkého nákladního auta, kterou kdysi pořídili pro reklamní účely pro Linstone Tyres. Byly na ní dívky v plavkách a několik mužů - a v rohu stál a přihlížel jeden muž.

"To je on," řekl Forsyte. "Možná se vám ta fotka nezdá moc dobrá, ale můžete si ji nechat zvětšit. My jsme ji nikdy nepoužili, a pokud vím, tak na žádné jiné reklamní fotografii nebyl. Mohu to snadno ověřit."

"Skutečně?"

"Co kdybychom zatím my dva společně poobědvali, než to pan Forsyte zjistí?" navrhl Soames.

Ve tři hodiny Roger odjel z továrny s fotografií pečlivě uloženou ve svém kufříku. Stevens nebyl zachycen na žádné jiné fotografii, ale pod lupou se podoba dala velmi dobře rozpoznat.

Za půl hodiny už byl v Yardu a pospíchal do fotolaboratoře.

"Jak rychle mi můžeš tohle zvětšit?" ptal se pracovníka laboratoře.

"Dáš mi dvě hodiny?"

"Dobře, ale ať to netrvá déle," řekl Roger a spěchal do své kanceláře, odkud zatelefonoval Kenta od firmy Revel a synové a požádal ho, aby někoho poslal na trh se zprávou pro nosiče Calwina. Ať Calvin počká na trhu anebo přijde v půl šesté.

"Řeknu mu to osobně," slíbil Kent. "Zavolám vám zpátky, pane Weste." Zavěsil a jeho třaslavý hlas ještě dozníval Rogerovi v uších. Ozval se za deset minut: "Přijde za vámi, pane Weste - slíbil, že bude ve Scotland Yardu přesně v půl šesté."

* * *

Na tuhle příležitost se dal Calvin oholit i ostříhat. Vzal si bílý límeček a místo šátku kolem krku modrobílou kostkovanou kravatu. Byl stejně lakonický a rádoby jedovatý, ale když uviděl zvětšeninu Stevensovy fotografie, jeho oči zaplály.

"To je ten chlap! To je vrah! Na to bych vsadil krk!"

* * *

Joyce Conwayová se málokdy cítila tak šťastná, jako oné noci, jejich druhou noc v Brightonu.

Roztržka se Stevem svým způsobem pomohla dát věcem pravé jméno a vyčistit vzduch. Teď věděla, jak se věci mají, že se s ní Steve nikdy neožení a že se bude muset smířit se situací takovou, jaká je. Obavy, že by ji mohl opustit napořád, ji už netrápily a podezření, vyvolané jménem Bennett v jeho pase, se už taky rozptýlilo. Na pár týdnů odjede a nic víc. A řekl jí, že ji miluje.

Vycítila, že pro něho nebylo snadné, přiznat to, a taky poznala, že je pravda, že ji má rád. Až dosud si naplno užili dva dny v Brightonu a zdravý rozum jí říkal, že je to díky tomu, že umí být vděčná za to, co má, a netouží po ničem nedosažitelném.

Bydleli ve staromódním hotelu, jednom z nejlepších v Brightonu. Steve vybral nejlepší pokoj, jaký měli. Z terasy bylo vidět na moře. V noci ji pomalu uspávalo příjemné šplouchání a šumění vody, přelévající se přes oblázky na pláži, když si, ještě než usnula, vychutnávala, že Steve leží na široké posteli vedle ní.

Byla ráda, že nechrápe. To tenkrát, už je to dávno, Tom tak chrápal...

Byli se podívat na zimním stadionu na Lední show a ruku v ruce se vraceli do hotelu. Nad klidným mořem zářily hvězdy a půlměsíc. Londýn byl daleko a pochybnosti a všechna podezření a strach byly zapomenuty. Hotel hýřil světly a před ním u zaparkovaných aut postávalo několik mužů a dívek.

Zahlédla o samotě stojícího muže a zaslechla zasyčení, jako by někdo chtěl upoutat jejich pozornost. Rozhlédla se kolem. Na chvíli se jí zdálo, že se Steve lekl, protože měla pocit, že mu ztuhla ruka - pak se uvolnil.

"Běž zatím do pokoje," řekl jí, když vešli do hotelu. "Přeptám se ještě na zítřejší vyjížďku kočárem. Těším se, že až přijdu nahoru, budeš mít na sobě to novou hanbatou košilkou."

"Neříkej takové věci tak nahlas, Steve."

Zasmál se a vyprovodil ji k výtahu. Pokud šlo o drobné zdvořilosti, choval se k ní jako k opravdické dámě. Když vcházela do pokoje, neměla žádné podezření a ani nejmenší tušení, že by mohly nastat nějaké trampoty. Pokojská jim odestlala a na přikrývce čekala nová černá noční košilka, kterou si koupila teprve dnes odpoledne. Byla moc hezká. Dole mezi auty, schovaný ve stínu, se ptal Steve Aleca Goola: "Co tady děláš, ty podělanej bastarde?"

"Uklidni se, jo?" protestoval Alec. "Čeká tě pěkný překvápko, čím dřív se to dozvíš, tím líp." Než se Steve zmohl na odpověď, pokračoval: "Pokud ovšem nechceš, aby ti to radši řekli chlu-pátý."

"Nemluv tak hlasitě!"

"Snad nejsi nervózní?" zeptal se Alec, ale v jeho hlase bylo kromě uštěpačnosti slyšet i naléhavost. "Půjdeme se projít."

Zamířili k pláži, kde se teď procházely jenom párečky, některé se k sobě tulily v kukaních proti větru, nebo mezi čluny, vytaženými z vody.

"Steve," začal Alec, "ten policajt West byl dneska odpoledne u Linstoneů a ptal se po někom, kdo znal Charleyho Blakea. Ty jsi Charleyho Blakea znal. Kolikrát jsem si říkal, proč jsi ho bodnul mezi žebra!?"

Steve neodpovídal, nohy se mu bořily mezi oblázky.

"Zkoušel jsem dostat něco z vedoucího, ale je to starej posera. S tím není řeč. Ale West tam byl asi dvě hodiny nebo ještě déle. Slyšel jsem vedoucího, když mu říkal tvoje jméno."

Steve se nadechl.

"Víš to určitě?"

"Vím to jistě."

Po chvíli mu řekl Steve mírně. "Přestaň se pošklebovat. Kdybychom to udělali dnes, jak jsem chtěl, mohli jsme touhle dobou být už dávno pryč." Cítil na obličeji lehký vánek od moře. Světla na konci mola i u hotelu, kam se krátce ohlédl, se ztrácela v oparu.

"Takže přišli na to, že Charley Blake byl můj kámoš."

"Říkal jsem ti to. Pořád jsem se divil -"

"Tak už se přestaň divit," řekl Steve nabroušeně. Jak jsem uviděl Charleyho, věděl jsem, že mě poznal. Kdybych ho neumlčel, tak jsme neměli šanci. Už bylo moc pozdě na to, abysme se zdekovali, když už vyrukovali na Bennisona." Utřel si čelo. "To znamená, že po mně jdou."

"Přesně tak," řekl Alec. "Už nemůžeš vyvádět s tou svojí starou vdovičkou Joyce. Ten tvůj -"

"Jestli cekneš o Joyce, přerazím tě."

"No, no, no," ohradil se Alec a trochu couvl. "Ty to bereš nějak vážně. Dobrá, zapomeň na to - nechtěl jsem ji urazit. Pravdou ale zůstává, že se musíš někam ztratit."

"To vím."

"Věděl bych o jednom místě," řekl Alec.

"Kde?"

"Do Mattova doku připlula včera v noci australská loď Femando. Kapitán je rozumněj. Myslím, že bysme na ní mohli příští pátek vypadnout. A kapitán by tě najal na další plavbu už teď. Jestli tam dorazíš ještě v noci, nikdo tě neuvidí na palubě. Co ty na to?"

"Nerad bych panikařil," řekl Steve.

"Kdo mluví o panice?" bránil se Alec. "Viděl jsem, jak to probíhá u Linstoneů při výplatách, máš naprosto pravdu. Když použijeme slzný plyn, jak jsi říkal, bude to legrace. Příští čtvrtek ráno bys mohl vypadnout z lodi, šlohnout nějakou dodávku a přijet s ní přímo k fabrice. To přeci není problém. Přes vrátnici projdeš snadno, strážní nehledají někoho, kdo si odskočil z lodi. Já bych mohl později zavézt dodávku dovnitř a společně se vrátíme na loď po setmění. Co tomu říkáš?"

Steve řekl rozvážně: "Jednu věc ti musím přiznat, že máš kuráž. Někdo z těch strážných by mě mohl poznat, ale mohu je přelstít, když si nalepím knírek a kotlety. Budou mě vidět jenom chvíli."

"Je to naše velká šance, Steve."

"Určitě. Ten australský kapitán -"

"S tím to domluvíme."

"Dobře," řekl Steve. "Dojdu si teď pro věci a nějak se vymluvíme Joyce. Potom -"

Odměl se. Alec se na něj v mlhavém světle upřeně díval a v jeho výrazu byla patrná změna. Stál tam s přivřenýma očima a vypadal docela agresivně, když říkal:

"Nezahrávej si, Steve."

"S čím si nemám zahrávat?"

"Joyce už neuvidíš."

"Nebud' blázen! Mám tam všechno oblečení -"

"Nepustím tě k ní ani na chvíli," řekl Alec. Mluvil velmi tichým hlasem, ve kterém bylo slyšet pohružku, možná taky obavy. "Kdybys za ní šel, mohl by ses prořeknout. Bud' sbohem - Joyce. Bez těch pár hadrů se beztak obejdeš. Čeká na nás auto, Steve."

Ještě dlouho tam mlčky stáli bez pohnutí. Steve Stevens myslel na Joyce - a na mnoho dalších věcí. Hrozilo mu nebezpečí, pořád nemohl uvěřit tomu, že ho policie hledala u Linstoneů a že ji tam sám zavedl tím, že zabil Charleyho Blakea. Takže teď po něm budou pátrat jako po Stevensovi - což znamená, že policie už ví, kde ho má zítra hledat.

Budou se vyptávat tuctu lidí, kteří ho znají jménem.

Znal jejich metody příliš dobře. Nejsou sice brilantní, ale vždycky dostanou, koho chtějí. A jestli nebude obzvlášť

opatrný, dostanou ho. Alec měl pravdu. Tomu mladému prohnanému povaleči to myslí. A ještě nikdy mu to nemyslelo tak dobře jako teď. Bude rozumné, když se vypaří spolu s ním.
Mohl by Joyce zavolat. Zítra ji nejspíš policie bude vyslýchat, takže se o něm dozví pravdu, brzy si na to zvykne. Kdyby se věci vyvíjely jinak, mohl se s ní oženit, ale takhle - musí čelit kruté skutečnosti.
Alec měl pravdu - až na to, že nevěděl, že Joyce zná jméno, uvedené v cestovním pasu.

18. ROZHODNUTÍ

Nedaleko od místa, kde ti dva muži stáli, se posadila dívka a řekla: "Podívej, cos udělal s mojí podprsenkou. Muž něco zamumlal a ona se začala chichotat. Přímou na pláži se couralo asi půltuctů teenagerů, drželi se za ruce a jejich nohy, bořící se mezi oblázky, vydávaly podivné, trochu strašidelné zvuky. Mezi Stevem a Alecem panovalo hrobové ticho, dokonce bylo slyšet Steveův dech.

"Nemáš čas na rozmyšlenou," řekl Alec. "Jinak to nejde."

"Drž hubu," odsekl Steve.

"Říkám ti -"

Steve vymrštil pravou ruku a popadl mladíka s takovou silou pod krkem, že se začal dusit a tělo viselo ve vzduchu. Steve nepovolil. V tu chvíli ho ovládal vztek a nedokázal se kontrolovat. Mohl ho škrtit víc a víc, až by z mladíka vyprchal život. Alec mu tiskl zápěstí, kopal ho do kolen a do holeně. Konečně ho Steve pustil.

"Ty ses zbláznil," šeptal Alec chraptivě.

"Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat," řekl Steve. "Půjdu za Joyce. Musím jí něco říci. Je na ni spolehnutí."

"Spolehnutí? Ta tě praskne, sotva se -"

"Řekl jsem ti, abys držel hubu," řekl Steve, "a myslím jsem to vážně. Budu zpátky za půl hodiny. Kde je to auto?"

"Poslechni, jestli jí řekneš, kam jdeš -"

"Neřeknu jí nic, co by nevěděla," ujistil ho Steve. Pak se ještě otočil a znova se zeptal: "Kde je to auto?"

"Je - před hotelem."

"Budeš tam za půl hodiny," nařídil Steve.

Vyrazil, zakopáváje o kamínky. Kráčel po silnici a potom po promenádě. Díval se na hotel v dálce. V jejich pokoji se sice svítilo, ale byly stažené rolety a tak toho moc neviděl, jenom pohyblivý stín za roletou. Nepřešel hned ulici, ale chodil chvíli po promenádě a snažil se srovnat si to v hlavě. Šlo o ten pas. Jakmile přepluje kanál, bude ho potřebovat. Všude ho bude potřebovat. Musí se vysvléci z kůže Stevea Stevense a obléknout tu Josepha Bennetta. V té přeměně byla celá jeho budoucnost. S tím pasem a průkazem se dostane všude, ale jestli se policie dozví jeho alias, tak uvědomí všechny přístavy, všechny lodě a celní úřady. Nepochyboval o důkladnosti policie, když je na stopě vraha. Celá jeho budoucnost závisela na jeho nové identitě - a Joyce ji znala.

Začal se potit.

Kdyby od ní teď odešel, řekla by to policii. Kdyby jí řekl pravdu, řekla by jim to dříve nebo později - protože je jaká je, hryzalo by ji svědomí, pokud - pokud by ovšem nebyli spolu.

Kdyby se vzali...

To by nestačilo. Policie by ji nepřiměla svědčit proti němu, ale to nebylo to hlavní. Šlo o to, že znala to osudné alias.

Měl by se postarat o to, aby to nikdy nemohla policii říci. Měl by ji zabít.

Nepřestával se procházet. V těchto místech, blízko rezidenční čtvrti, bylo méně lidí. Všiml si jen několika, ale viděl dva policisty, kráčející vedle sebe. Jeden z nich si falešně pískal. Steve si jich nevšímal, došel až k místu, kde promenádu opravovali a musel by to obejít. Dál už nechtěl jít. Díval se do dálky na moře - své útočiště.

Ano, měl by ji zabít. V minulosti spáchal tři vraždy, o jednu víc nebo méně.

Zabít ji?

Jak mohl vědět, že by šla na policii? Ona ho přece milovala. Cítil k ní něco jiného, než ke všem ženám, které potkal, a pokud ho milovala, zradila by ho? Neměl věnovat tolik sluchu Alecovu našeptávání. Co může takové dítě vědět o dospělých lidech? O zralých mužích a ženách?

Otočil se a vydal se nazpátek, jak se světla hotelu přibližovala, jeho krok se prodlužoval. Už viděl světlo v rohovém pokoji. Joyce se jistě bojí, jestli se mu něco nestalo.

* * *

Joyce pocítovala neklid, který nikdy úplně nezažehnala, a byl tím horší, že byla ten večer tak šťastná a věřila tomu, že i Steve byl šťastný. Pořád si připomínala ten syčivý zvuk - chtěl někdo upoutat jeho pozornost? Jak se jí myšlenky rozeběhly, vrátilo se to staré, jen zpola definované podezření. Podoba Aleca Goola tomu muži na obrázku, vzdálená podoba Stevea tomu druhému muži, to jeho alias a jeho chování. Hlavou se jí honilo tolik myšlenek, kterými se nechtěla zabývat, ale čím déle byl Steve pryč, tím víc její obavy narůstaly.

Podlaha přede dveřmi zavrzala. Jako pokaždé. Byl to Steve? Klika cvakla a dveře se otevřely.

Vyskočila rychle z postele, protože věděla, že ji bude chtít vidět v nové košilce. Byla krásná, heboučká a svádívě přiléhavá. Podívala se na sebe do zrcadla. Košilka byla skoro průhledná. Steve vešel dovnitř. Čekala, že se mu oči rozzáří, jakmile ji uvidí. Čekala, že zůstane stát s rukou na klíče, bude si ji od shora dolů prohlížet, tak jak on to umí - ďábelsky, nestydatě, nádherně. Zavřel dveře, podíval se jí dlouze do očí a řekl: Joyce, musíme odjet."

Zhluboka se nadechla.

"Rychle se oblékni."

Nemohla tomu uvěřit - ale skoro současně se dostavil pocit strachu, který znala z domova.

"Steve-"

"Neodmlouvej. Rychle se oblékni." Zamířil ke dveřím koupelny a zastavil se u otevřeného kufříku, položeného na židli.

"Poslechni, Steve."

Otočil se k ní, oči mu zlověstně svítily.

"Dělej, co jsem ti řekl."

Za celý život s ní nikdo takhle nemluvil. Nikdy. Taky nikdy nepoznala muže, který by vypadal jako Steve v této chvíli. Nenávistně. Ale strach ustoupil a místo něj v ní vzplanul hněv - zrozený ze zklamání, hrůzy a obav. Místo toho, aby si šla pro šaty na židli, dala ruce v bok a řekla ostře: "Nic takového dělat nebudu. A taky nechci, abys se mnou takhle mluvil."

Vyrazil ze sebe: "Proč, ty-!" Najednou po ní skočil a vymrštil ruce jako by ji chtěl začít škrtit. Byla tak vyděšená, že nedokázala ani uhnout.

"Steve!"

Ve skutečnosti se jen dotkl rukama jejího krku a jeho studené prsty ji roztráslý po celém těle. Zaryla mu nehty do paží, pak zavravorala dozadu a uhodila se do stehna o roh toaletního stolku až sykla bolestí. Alespoň se jí podařilo se mu vyvlíknout.

"Steve, šeptala. "Co to do tebe vjelo?"

Stál tam s rukama nataženýma před sebou, ale napětí v celém těle už povolilo. Taky se mu přestaly tak lesknout oči.

Olízl si rty. Určitě nevěděla, jak byla krásná, když byla vyděšená a jak jí to ještě i teď sluší.

Zašeptal chraplavě, jako by ze sebe ta slova nemohl vypravit: "Dostal jsem se do maléru. Policie tu může být každou chvíli - nejspozději ráno. Musím utéci ze země." Přinutil se, aby se na ni podíval. "Měl bych tě zabít." Tak, a bylo to venku. "Protože víš o tom pasu. Ale já nemůžu, já nemůžu. Joyce, odjedeme pryč. Víme o místě, kde se můžeme schovat, než se to přežene. Potom spolu odjedeme ze země. Ty a já. Můžeme se vzít. Budeme spolu žít." Jednotlivá slova odděloval, jako by ho opouštěla síla, která ho dotlačila k tomu, aby je vyslovil. Joyce - musíme pryč."

Mohla by se ho zeptat proč, mohla se ptát, jaký spáchal zločin. Stála tam, ruce zkřížené na prsou, skrz černé negligé prosvítalo její bílé tělo. Kdyby se zeptala - bůhví, jak dlouho by se ještě dokázal ovládat. Měl by ji zabít.

Ona ale řekla: "Tak dobře, Steve. Budu hotova za deset minut."

Žádné otázky, žádné hádky, jen rychlý a odevzdaný souhlas. Jak by ne, mohl se na ni spolehnout!

* * *

"Nevím, jestli kapitán Fernanda vezme na loď ženskou," mrmal Alec.

"Tuhle ženskou ano," řekl Steve. "Soustřed' se na řízení."

Vraceli se do Londýna malým rozhrkaným fordem. Steve seděl vedle Aleca. Joyce seděla vzadu sama se zavřenýma očima, které jen chvílemi otevřela.

Slíbila sama sobě, že její život teď bude patřit jemu.

* * *

Fotografie Stevea Stevense byla ještě té noci a časně ráno rozeslána všem policejním stanicím v Londýně i ve všech okolních hrabstvích, stejně tak všem přístavům, letištím a železničním terminálům. Spolu s ní dostali všichni následující informaci:

Hledaný pro vraždu strážce.
Je o něm známo, že je nebezpečný.
Zřejmě spolupracuje se štihlým,
dobře oblečeným mladíkem,
jenž je rovněž nebezpečný.

Roger si prohlížel fotografii a text pod ní, když těsně před půl devátou ráno dorazil do Yardu. Měl pocit, že mu patří svět, že už nemůže dlouho trvat, než je zatkne.

V devět hodin přišla první zpráva z policejního oddělení v East Endu: "Toho chlapa známe, je určitě tak nebezpečný, jak jste ho popsali, Hezoune?" ptal se Golloway.

"Je."

"Tak já se tady nenápadně porozhlídnu," slíbil Golloway, "a dám ti vědět."

Hlášení začala postupně přicházet i z dalších okresů, od městské policie i z jednotlivých služeben. Okolo půl jedenácté už měli zprávy od dvou lodních společností, třech lodních linek a jedné personální agentury, všichni znali Stevense. Složka o hledaném muži se rychle plnila. Roger čekal každou půlhodinou, že dostane hlášení, že ho našli.

V půl dvanácté se znova ozval Golloway.

"Zatím jsme neměli štěstí, Hezoune. Doma není."

"Viš to jistě?"

"Stoprocentně, byl jsem tam osobně. Postupoval jsem opatrně, ale zdá se, že tam opravdu není. Mám všechno pod kontrolou. Jestli se mu dostanu na stopu, ozvu se."

"Že by ho někdo varoval?" zeptal se Cope zamračeně. "Já sám jsem ho už někde viděl, nemůžu si ale vzpomenout, kde to bylo. Co myslíš, neměli bysme se po něm kouknout v Roguesově galerii?"

"Ne," řekl Roger, ale vzápětí změnil názor. Aspoň bude mít co dělat. Následující hodinu strávil prohlížením fotografií mužů, kteří byli nějak podobní Stevensovi, potom ho zavolali k telefonu.

"Tady je zase Golloway," ohlásil se superintendant z East Endu. "Ještě ho nemáme, ale dozvěděli jsme se něco zajímavého."

"Co je to?"

"Chodil s jednou ženou, která se jmenuje Conwayová, je barmankou v Hornpipe, v mém rajónu. Je to docela milá ženská, vdova s dobrou pověstí, než si začala se Stevensem. Prý u ní trávil spoustu času, ale před třemi dny s ním odjela. Říkala, že odjíždí do Brightonu, to alespoň řekla mlékaři."

"Pokračuj v pátrání. Já se spojím s Brightonem," řekl Roger. Vrátil se do své kanceláře, kde našel Copea, zaneprázdněného psaním.

"Hezoune, tohle je něco," hlásil mu Cope. "Stevens byl s nějakou ženskou do včerejší noci v hotelu Old Mast v Brightonu. Odjeli pozdě v noci. Nikdo neví, kam měli namířeno. Nejspíš ho někdo varoval, nemyslíš?"

"Vypadá to tak," řekl Roger a snažil se skrýt své zklamání.

"Měli bychom pročesat doky, a potřebujeme seznam lodí, které se tento týden chystají k odplutí. Asi do těch doků zajdu osobně."

"Doufejme, že to není ztráta času," prohodil pesimisticky Cope.

S přibývajícím časem a s tuctem zpráv, podle kterých byl Stevens v posledních týdnech spatřen na různých místech, se pomalu vytrácela naděje na jeho brzké zadržení. Nepřišlo žádné hlášení, které by potvrzovalo nějakou spojitost mezi Stevensem a mladíkem, jehož podoba by odpovídala popisu řidiče dodávky u Covent Garden, ale dostali informace o tom, že byl Stevens několikrát spatřen ve společnosti Dorrise a Marriotta. Jednotlivé souvislosti do sebe postupně začínaly zapadat, složka rostla a rostla, až věděli prakticky všechno jak o Stevensovi, tak o ženě jménem Conwayová. Od pár lidí se dozvěděli, že Stevense viděli s mladíkem, který se jmenuje Gool, ale podle jednoho nebo dvou svědectví se Gool nechal najmout na nějakou nákladní loď, která vyplula už před týdnem na Dálný Východ. Řekl své domácí, že odjíždí, a nechal si u ní kufr se šatstvem.

V úterý přinesly všechny noviny v zemi fotografii Stevense a Joyce Conwayové.

Ve čtvrtek už i Roger začínal věřit, že se jim podařilo dostat se ze země, stejně jako Goolovi.

* * *

Ten čtvrtek ráno řekl Steve Joyce:

"Dnes musím odejít, miláčku - musím něco zařídit. Vráťím se ve dvě hodiny a při odpoledním odlivu odplujeme. Jakmile budeme na moři, budeš moci vyjít na palubu jak ve dne, tak v noci. Oukej?"

"Mně nic nechybí, Steve," řekla Joyce odevzdaným hlasem. "Mně je jedno, co bude, pokud budeme spolu. Ty - ty se vrátíš, viď že ano?"

"Vráťím se," ujist'oval ji Steve.

Odjel dodávkou, o které jí řekl, že ji sehnal Alec Gool. Joyce se za ním dívala kulatým okénkem lodní kajuty, kterou s ním sdílela. Pokoušela se uhodnout, jestli jel na nějakou "akci".

Nemohla ho opustit, nemohla ho zradit, ale každým dnem si byla méně jistá, jestli je jí opravdu jedno, co se stane, jen když budou spolu.

19. PŘEPADENÍ

Čtvrteční ráno u firmy Linstone's probíhalo úplně stejně jako jindy. Peníze na výplaty byly na cestě z banky a v mzdové účtárně bylo vše připraveno, aby je mohli rozdělit do výplatních sáček. Bezpečnostní opatření byla snad trochu přísnější, než obvykle, protože Soames měl větší obavy, když teď věděl, že se Stevens, který tady před časem pracoval, zúčastnil loupežného přepadení. Soames byl osobně přítomen ve vrátnici a čekal na příjezd pancéřované dodávky, která poveze bezmála patnáct tisíc liber. Od chvíle, kdy projede s penězi vrátnicí, za ně bude zodpovídat, dokud si je dělníci odpoledne nebo další den ráno, podle toho v jaké směně pracují, nevyzvednou.

Ten den očekávali dodávku ve čtvrt na dvanáct. Čas příjezdu se pokaždé měnil, aby si na ni nikdo nemohl počítat. Pět minut po jedenácté zabočila z Great West Road k vrátnici malá otevřená dodávka. Bylo to tak těsně před kritickou dobou, že to vzbudilo Soamesovu zvýšenou pozornost. Řidič měl čepici naraženou hluboko do čela, a to Soamesovi stačilo k tomu, aby si ho jaksepatří prohlédl. Naražená čepice je starý trik. Proto Soames věnoval pročitání objednávky z obchodu ve Stepney, kterou mu řidič předložil, mnohem delší čas než obvykle. Ten člověk měl knírek a byl v obličeji plnější než Stevens, ale to mohlo být díky kotletám na tvářích. Byl si jistý, že je to on, přestože by ho nepoznal, kdyby ho nebyl vyhlížel.

Nedal najevo ani že ho poznal ani větší opatrnost.

"V pořádku," řekl. "Tohle množství naložíte tak za půl hodiny."

"Tak nějak," řekl Stevens.

"Zajedte támhle napravo do nákladového prostoru," nařídil Soames.

"Oukej, šéfe."

Soames ho nechal odjet a počkal, až dodávka zacouvala ke skladu. Pak teprve vešel do vrátnice. Druhý člen stráže si všiml jeho horečně se lesknoucích očí a zeptal se zvědavě: "Děje se něco, Berte?"

"Zastav všechny, kdo by chtěli vjet dovnitř a zadrž dodávku s výplatami," řekl Soames. Popadl telefon, vytočil Whitehall 1212 a bouchl pěstí do stolu, když telefon dlouho nikdo nebral. Najednou se ozval dívčí hlas: "Scotland Yard."

"Superintendenta Westa - rychle. Tady je Soames od Linstone's."

"Nezavěšujte, prosím," řekla dívka a jemu se zdálo, že ho nechala čekat celou věčnost.

* * *

Roger právě telefonoval s Campbellem, když deset minut před jedenáctou zazvonil druhý telefon. Zvedl sluchátko druhého telefonu, přitiskl si ho na klopu saka a domluvil nejdřív s Campbellem, který si dělal starosti s případem Watford. Teprve potom se zeptal: "Kdo mne volá?"

"Nějaký pan Soames od Linstone's."

Roger se podívil: co může ten Soames chtít. Nečekal, že by to mohlo být naléhavé. Že by se případ uzavřel takhle, bylo to poslední, co by ho napadlo.

"Přepojte mi ho," řekl.

"Pane Weste," ozval se Soames, který jen stěží udržoval svůj hlas v klidu, "je tady ten člověk, Stevens, přijel v malé dodávce."

Ještě než ta věta dozněla, pocítil Roger vlnu vzrušení a Cope na něj užasle zíral. "Zajel ke skladu," pokračoval Soames, "každou chvíli sem přivezou výplaty."

"Zadržte auto s penězi, dokud tam nepřijedu," řekl Roger naléhavě. "Pošlu tam lidi z oddělení v civilu a nechám továrnu obklíčit. Nepodnikejte nic, dokud tam nebudu."

"Udělám, co bude v mých silách," slíbil Soames. "Pancéřovaná dodávka je už ale na cestě."

"Zastavte ji, i kdybyste ji měli nechat stát v nějaké postranní ulici," nařídil Roger. "Za chvíli jsem u vás." Praštil telefonem a podíval se na Copea. "Potřebujeme rychle rozmístit lidi okolo továrny Linstone's na Great West Road, je tam Stevens. Kromě toho musí naši lidé zablokovat Great West Road a být připraveni k akci, pokud to bude nezbytné. Nech hlídat železniční vlečku za továrnou. Musíme uzavřít všechny možné úniky, máme na to dvacet minut."

"Zařídím to," slíbil Cope a už měl na uchu telefon.

* * *

Ve skladu u pultu se ptal Stevens:

"Kdy mají přijet?"

"Touhle dobou, nejpozději do půl," zašeptal Alec Gool. "Vyřizoval objednávku pro otevřenou dodávku."

"Máš připravený slzný plyn?"

"Za co mě máš?"

"Jakmile dodávka přijede, půjdeš ke dveřím." K pultu přistoupil další zákazník. "Kolik má být těch zpětných zrcátek?"

"Šest. Máte to tam přece napsané."

Alec na to nic neřekl, ale šel nachystat ta zrcátka.

* * *

"Ještě pořád je ve skladu," řekl Soames Rogerovi. Roger byl před vrátnicí a šéf ochranky firmy Linstone's stál vedle jeho auta. "Dodávka s penězi je ve dvoře u Blundellů, nic lepšího jsem nemohl udělat." Firma Blundell vyráběla pneumatiky a sousedila s Linstoneovými. Pozemky obou továren byly od sebe odděleny zdí, která měla asi šest stop. "Nechal jsem to tu celé obklíčit," řekl Roger. "V ulicích jsou připraveni lidé, kteří je okamžitě zablokují, pokud to bude třeba. Ohlásili se vám chlapi z policejního oddělení?"

"Ti jsou všichni v pohotovosti."

"Stáhněte lidi blíž k nákladovému prostoru," nařídil Roger. "Jdeme na to."

"Provedu, pane Weste."

Soames odešel do vrátnice k telefonu. Roger se na sedadle zaklonil dozadu. Jeho řidič nastartoval a pomalu se rozjel. Otevřená dodávka byla pořád zaparkovaná před skladem, ale nezdálo se, že by u ní někdo byl. Nic nenavědčovalo tomu, že by Stevens tušil nebezpečí. S Rogerem jeli dva detektivové. Otevřeli mu dveře a Roger jim řekl: "Nezapomeňte, že je to vrah a že může mít uvnitř ve skladu komplice. Dicku, ty půjdeš se mnou."

"Provedu," řekl mladý detektiv.

Roger vystoupil z auta a rozhlédl se. Za zaparkovanými auty stáli na rozích mezi výjezdem z tohoto místa a vrátnicí muži v civilu. Na obou stranách ulice Great West Road viděl připravená dvě nákladní auta, která ve chvíli na povel zatarasí ulici. Věřil, že na nic nezapomněli. Olízl si rty a připomněl sám sobě, že uvnitř je vrah Charleyho Blakea, muž, který bez rozmyšlení nelítostně bodnul. Muž s rychlou reakcí a rychlými reflexy, který neví, co je to svědomí.

Roger otevřel dveře do skladu. Věděl, že u vzdálenějších dveří jsou další dva muži z Yardu. Dick ho následoval. U pultu stáli tři zákazníci, jedním z nich byl Stevens. Roger Stevense okamžitě poznal. Před ním stál na pultě vyrovnaný stoh krabiček se zbožím, které měl údajně vyzvednout.

Roger rychle došel až k němu.

"Jsem West, ze Scotland Yardu," oznámil mu. "Nedělejte potíže, Stevensi, dejte ruce nahoru."

Stevensova pravá ruka sklouzla do kapsy. Roger po něm chňapl. Dick Rogera obešel a popadl Stevense z druhé strany. Ostatní zákazníci si stěží stačili všimnout, co se děje.

Roger zahlédl, že se ve Stevensově ruce něco zalesklo, ale nebyl to nůž - bylo to sklo. Slzný plyn. Roger strhl Steveovi ruku stranou a skleněná ampulka spadla na zem, místo aby vystříkla Rogerovi do obličeje a oslepila ho. Stevens, s rozzuřeným obličejem, se pokusil kopnout ho do rozkroku, ale to už ho Dick držel v železném sevření a tak bylo překvapení dokonalé. Stevens neměl šanci.

Pak ale Rogerův obličej zasáhl slzný plyn, vystříknutý spoza pultu, vnikl mu v kratinkém okamžiku do očí, do nosu i do úst. Nesvíral už Stevense tak pevně. Uslyšel, jak Dick vykřikl. Udeřil Stevense pěstí do nechráněného žaludku, a skrz mlhovinu plynu a slz viděl, jak se mu obličej sevřel bolestí.

"Otevřete všechna okna a dveře," zakřičel Roger. "A nepouštějte nikoho ven."

Měl sice Stevense, ale byl tu ještě ten muž, který použil slzný plyn z opačné strany pultu, poslední ze čtyř vrahů v Covent Garden.

20. ČTVRTÝ VRAH

Gool věděl, že existuje šance, jak se dostat ven. V zadní části skladu byla šatna a umývárna, které měly vchod zevnitř ze skladu, ale i zvenčí. Dobře si to okoukl a promyslel si, co by dělal, kdyby se něco zvirtlo. Teď, když Westův obličej zasáhl slzný plyn a Stevens zoufale bojoval, Gool od pultu odešel. Jeden ze skladníků se ho zeptal:

"Co se děje?"

"Utíkám pro kluky od ochranky," řekl Gool. "Je to přepadení."

"Probaha."

Gool ho odstrčil a spěchal k šatně.

"Došlo tu k loupežnému přepadení," řekl zadýchaně dvěma mužům, kteří byli uvnitř. "Musím pro policajty." Vyběhl rychle ven, ale jak byl venku, už nechválal. Na rohu uviděl dva robustní chlapy, o kterých věděl, že patří k závodní stráž. "Přepadli nás," zakřičel na ně. "Chtěli ukrást výplaty, jsou uvnitř." Nechal jim otevřené dveře a oba muži se tam rozeběhli. Jdu to oznámit do vrátnice," zavolal na ně, když vešli do šatny.

Když šel k vrátnici, nijak nespěchal. Na sobě měl hnědý pracovní plášť. Soames zrovna krácel k nákladovému prostoru. Z vrátnice vycházeli policisté z místního oddělení, a bylo už zcela jasné, že na ten útok čekali, protože se to tam hemžilo tajnými.

"Vyžvanil to ty děvce Conwayový a ona nás praskla," pomyslel si Gool vztekle. Uvnitř byl plný nenávisti a zklamání, potřeboval si ji na někom vybit, někomu ublížit, ale navenek vypadal jako normální pohledný mladík, který se snaží nedat na sobě znát, že je trochu rozrušený. "Ta děvka! Počkej, až se k ní dostanu."

Asi šest stop vysoká zeď je dělila od firmy Blundell Tyre, ale protože obě továrny dosti spolupracovaly, byla v ní vrátka. Baliči a skladníci z velkoobchodu od nich měli klíče, aby se mohli k sousedům dostat. Gool měl jeden v kapse. Jenom nesměl ztratit nervy.

Musel se dostat na loď a k ženě, která je zradila.

Nenáviděl ji.

Došel až k jednomu členovi ochranky, což byl vlastně vrátný, který už byl ale na tuhle práci dost starý.

"Máme nějaký problémy ve skladu," řekl tomu starému muži. "Nevím o co jde, ale potřebuji od Bundellových přinést dvě gummy 5.45 na 15." Ukázal mu objednávku, vystavenou pro Bundell Tyre Company. "Můžu jít?"

Vtom zazvonil ve vrátnici telefon.

"Radši chvíli počkej," řekl mu strážný. "Zjistím, co se děje." Zašel do malé vrátnice.

Gool si zapálil cigaretu, stál tam a díval se na hlavní budovu, kde bylo teď plno vzruchu. Viděl, jak odtamtud vycházejí muži s rukama na očích, jeden z nich se motal, jako by se nemohl udržet na nohou. Pak uviděl Stevea Stevense, připoutaného k ruce jednoho detektiva. Obrátil se na jednoho tajemného, jenž stál blízko něj:

"Zdá se, že už někoho dostali."

"Už ho mají." Muž v civilu pozorně sledoval scénu. "Kam jdete vy?"

"K sousedům pro nějaké pneumatiky. Ale já mám čas - aspoň si můžu zakouřit." Potáhl z cigarety. Vrátný po chvilce vyšel ven se slovy: "Nikdo nesmí opustit prostory továrny. Ty pneumatiky budou muset počkat."

"To mi vyhovuje," řekl Gool. Opřel se o zeď vrátnice a dál pokuřoval. Vrátný ani ti dva tajní si ho nevšíмали. Podle toho, jak se choval i mluvil, byl neškodný. Po pár minutách vrátnici obešel a přiblížil se ke zdi Bundellovy továrny. Všechna vrátka byla zavřená a zamčená. Gool došel k nejbližším z nich, odemkl je a klidně jimi prošel. Kdyby byl utíkal nebo dal sebeběh najevo, že má naspěch, byli by ho zastavili. Takhle došel za továrnu a viděla ho přitom spousta lidí. Když už byl z dohledu, svlékl si hnědý pracovní plášť, pod kterým měl pulover. Došel k parkovišti plnému motocyklů, vybral si stroj, ke kterému měl klíček, a odjel po příjezdové cestě továrny na pneumatiky. U vrátnice vyndal kus papíru, což měla být propustka, a vyrazil na Great West Road dřív, než si vrátný uvědomil, že byl podveden.

Zaměstnanec Blundellovy firmy neměl ani ponětí, co se děje u Linstoneových. Tohle bylo jednoduše porušení pravidel. On musí zjistit, co to bylo za páska a podá na něj hlášení.

* * *

Byla jedna hodina.

Joyce seděla v malé kajutě, poslouchala nějaké vyprávění v radiu a pletla. Pletení bylo jediné, co jí pomáhalo zabít čas. Nikdy jí hodiny neubíhaly tak pomalu, jako dnes. Posádka měla volno, až na pár lidí z údržby, ale ti stejně málokdy přišli ke kabině, kterou pro ni Steve zařídil. Tu prý obvykle mívají lodní důstojníci. Nepřestávala se koukat na hodinky a doufala, že se třeba Steve vrátí o něco dříve, než říkal. Když se rozhodla na to myslet, a ona měla teď na přemýšlení spoustu času, věděla, že se Steve skoro jistě dopouští nějakého zločinu. Nevěděla přesně, co v minulosti udělal, ale všechno ukazovalo na loupežné přepadení v Covent Garden - na chladnokrevného vraha. Nemohla se zbavit představy umírajícího člověka.

Zaslechla nějaké zvuky na molu, a vyskočila. Kulatým okénkem zahlédla přijíždět k lodi motocykl. Jeho přední část ani

jezdce neviděla. Že by se Steve vrátil na motorce? Otočila se k zrcadlu na stěně a srdce jí začalo bušit jako pokaždé, když si myslela, že přichází Steve. Stále častěji myslela na to, co se stalo, a zažívala nepříjemný pocit, který nikdy předtím neznala. Napudrovala se a pročísla si vlasy. V chodbičce vedoucí ke kabině uslyšela kroky a poprvé se zamračila. To nebyly Steveovy kroky. Snad někdo z posádky přišel uklidit sousední kabinu. Slyšela, že se kroky zastavily a viděla, jak se pohnula klika u dveří. Byl to Steve? Otočila se k zrcadlu zády, když se dveře otevřely dokořán a dovnitř vešel Alec Gool.

Zmocnila se jí hrůza.

Rychle za sebou zavřel dveře. Od chvíle, co se jejich pohledy střetly, probodával ji očima. Připomínal jí Stevea v těch strašných okamžicích v Brightonu. Oči mu divoce plály. Opřel se na chvilku o dveře a bylo vidět, jak těžce oddychuje.

"Tak on ti to řek', a tys' nás práskla," řekl jí.

Nadechla se zhluboka. "Já - já nevím, co máš na mysli."

"Ale víš," řekl Alec tiše. "Policie ho dostala. Byli na nás připravení. Muselas' nás prásknout."

"Stevea? Nemohli dostat Stevea."

"Dostali, a ty to dobře víš. Zůstalas tady pro případ, že by se mu podařilo vyvážnout, tak bys tu na něj byla čekala," řekl Alec Gool divoce. "Dostali ho a zachránili ty prachy, který jsme chtěli šlohnout. Zaslouží si, co se mu stalo, protože ti to neměl říkat."

"On mi nic neřekl! On - ty mi lžeš! Policie ho nedostala. Nemohou -"

"Sebrali ho," řekl Alec. "Ale mě nedostanou. Mě by mohl prásknout jenom jeden jediný udavač - malá Joyce Conwayová. Drahoušek Joyce. Mě nedostanou. Já odjedu na dlouhou zdravotní dovolenou. Ale než odjedu, udělám to, co měl Steve udělat v Brightonu."

Alec strčil ruku do kapsy.

"Ne!" vydechla Joyce. "Ne, neřekla jsem nic. Přisahám -"

Gool vyndal ruku z kapsy a ozvalo se cvaknutí. Z nože v jeho ruce vyjela čepel. Byla to malá kajuta. Stačilo mu udělat tři kroky a byl by u ní.

"Dostaneš to, o co sis řekla."

"Ne! "zakřičela.

"Jen si zakřič! Okénka kajut jsou zvukotěsná. Na tomhle konci lodi nikdo není. Tak křič! Rád to slyším. Nikdo neví, kde jsem, nikdo neví, kde jsi ty, takže ti to není nic platný. Tak do toho, křič!"

Udělal krok směrem k ní.

Začala vzlykat.

"Ne, prosím, nedělej to, nedělej to. Nic jsem policii neřekla. Nevěděla jsem, že -"

Chtěl udělat další krok.

Vtom se za ním rozlétly dveře. Poskočil, otočil se a ztratil rovnováhu. Jak padal, divoce se ohnal po Joyce, ale čepel nože zajela do čalounění lůžka, aniž se Joyce dotkla. Do kajuty se nahrnuli tři muži, jeden z nich se vrhl na Aleca dřív, než upadl. Joyce uslyšela cvaknutí. Viděla, že je Alec připoután k muži, který na něj předtím skočil, ale stále ještě měla v očích hrůzu. V jednom z těch dalších dvou mužů poznala superintendanta Gollowaye, který k nim občas zašel do Hornpipe na skleničku.

"Už je to dobré, paní Conwayová," řekl jí. "Už se nemusíte bát. Stevens nám řekl, kde vás najdeme, a my jsme neztráceli čas. Když se Stevens dozvěděl, že Gool utekl, domyslel si, o co se Gool pokusí, a chtěl se ujistit, že se vám nic nestane. Teď už se uklidněte, máme dost času."

Plakala.

Plakala ještě dlouhou dobu, způsobil to jednak šok, jednak úleva, že už nemá důvod ke strachu, ale taky zvláštní pocit smutku.

* * *

Následující pondělí, když už opadla vlna vzrušení a všechny deníky i nedělní listy už o případu podrobně poreferovaly, čekal Roger na Calwina a jeho tři syny. Přesně v půl třetí zazvonil telefon, ohlašující jejich návštěvu. Roger jim šel naproti.

Calwin se na to vyšňořil - přišel v obleku barvy moře a dokonale sladěné kravatě, boty se mu blýskaly jako lakýrky. Tři synové ve věku sedmnáct, patnáct a třináct byli taky vymydlení, jako by je matka na tuto velkou příležitost sama vydrhla a vypulirovala.

Calwin sevřel Rogerovi ruku drtivým stiskem, hrdě představil Billa, George a Teda, kteří se snažili ve stisku ruky předčit otce, a potom zaburácel:

"Co bude s těma grázlama, pane Weste? To mě zajímá. Všechny čtyři jste dostali, tak či onak, ale budou ti dva viset?"

"Rozhodně budou odsouzeni k trestu smrti."

"A co ta ženská, co žila se Stevensem?"

"Pochybují, že ji budeme moci obvinít," řekl Roger. "Stevens přísahá, že o ničem nevěděla. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby jejím nejtěžším zločinem bylo, že se zamilovala do nesprávného muže."

"Hele! Nejste nějaký měkkej?" zahlaholil se smíchem Calwin.

"A teď byste nám to tu mohl ukázat! Slíbil jsem klukům, že uviděj vyšetřovací místnost, kartotéku, otisky prstů - prostě všechno. Tak jak?"

"To všechno jim ukážeme," slíbil Roger.

* * *

Koncem toho týdne navštívil Joyce Conwayovou v malém řadovém domku v East Endu. V kuchyni na římse nad krbem stála v kovovém rámečku malá fotografie Stevea Stevense, ale to byla jediná známka toho, že tu dřív tak často pobýval. Joyce měla na sobě hezky ušitý dvoudílný kostým, byla блedá, vypadala unaveně a trochu zestárla, ale už nepůsobila vystrašeně.

"Přišel jsem vám říct, že se státní návladní rozhodl nepodávat na vás žalobu," řekl Roger. "Spokojil se s vašim prohlášením, že jste o ničem nevěděla až do té noci v Brightonu. A jistě vás potěší, že nebudete předvolána ani jako svědek, paní Conwayová."

Těžce dosedla na židli.

"Děkuji vám," řekla potichu. To, že možná bude muset svědčit, ji zřejmě trápilo nejvíc.

"Jste moc hodný. Nemohl byste mi říct, jak se daří Steveovi?"

"Dobře. Chtěla byste ho navštívit?" Zavřela oči.

"Ne," řekla po chvilce rozmýšlení. "Ne, nemyslím, že by to bylo pro něj dobré - nepomohlo by to ani jednomu z nás, alespoň zatím ne. Jsem ale ráda, že je v pořádku. Snad si - nemyslí si, že - jsem ho udala, že ne?"

"Víš, že jste ho neudala," ujistil ji Roger. "Gool to ví taky. Už jste se rozhodla, co teď budete dělat?"

"Zůstanu v Hornpipe," odpověděla. "Pan Harris byl vždycky moc hodný. Řekl mi, že se mohu vrátit do práce, kdy budu chtít. Všichni sousedé jsou na mě taky hodní. Oni sice nevědí, že tady Steve tak často byl, ale -"

"Není důvod, proč by se to měli někdy dozvědět," těšil ji Roger.

Podal jí ruku a pravil: "Kdybyste potřebovala nějak pomoci, paní Conwayová, dejte nám vědět."

Stiskla mu ruku, přikývla a dívala se, jak odchází. Hned se ale vzpamatovala a spěchala ho vyprovodit ke dveřím. Vyšel na úzkou, špatně osvětlenou ulici s plynovými lampami a se šedivými domy s břidlicovými střechami. Došel až na roh, kde předtím nechal auto, sledován asi tuctem zvědavců za okny jejich malých domků.

Odjížděl odsud zamyšlený. Byl to dlouhý a zamotaný případ. Pomohlo jim taky štěstí. Jako obvykle. Ale vyřešili jej díky tomu, že se do toho pořádně zakousl. Protože na tom pracoval jako skutečně profesionální policajt.

Když se v duchu vrátil do minulosti, zdály se mu některé momenty až neskutečné.

Například Isobel Bennisonová...

Janet ji dnes byla navštívit a společně zašly do nemocnice. Bennison už byl mimo nebezpečí a dokonce ho brzy pustí domů. Starý Revel mu řekl, že jeho místo na něho čeká. To, že nebude tak pohyblivý, mu v práci nebude překážet.

Na vraždu se lze dívat ze třech rozlišných pohledů, rozjímal Roger. Jedním je pohled policie, jinak ji vnímají ti, kterým zasáhla do života a třetí pohled je pohled vraha. Tenhle konkrétní vrah přiměl hodnou ženu, aby ho milovala. Přijde někdy někdo na to, co přimělo jeho, aby se stal vrahem?

